

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Cinquè període

Sèrie C - Número 453

Dimecres, 10 de desembre de 2008

Comissió de Política Cultural

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. MERCÈ ROCA I PERICH

Sessió núm. 27

S U M A R I

Sessió informativa

amb el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre el replantejament del Centre d'Art Santa Mònica i sobre els dos darrers anys de polítiques culturals del departament (tram. 355-00088/08) p. 4

Compareixença

del director de l'Institut Ramon Llull perquè expliqui les polítiques de l'institut per a la projecció exterior de la llengua catalana (tram. 357-00218/08) p. 26

Proposta de resolució

sobre la commemoració de Narcís Monturiol (tram. 250-01277/08) p. 43

Proposta de resolució

sobre la declaració de la masia de Can Fargas, de Barcelona, com a bé cultural d'interès nacional (tram. 250-01131/08) p. 44

Propostes de resolució

acumulades relatives a la realització d'un estudi per a la identificació i la catalogació del conjunt de barraques de pedra seca del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre (tram. 250-01231/08 i 250-01239/08) p. 46

Proposta de resolució

sobre l'ampliació de l'oferta del programa de subscripcions gratuïtes a publicacions periòdiques per a joves de divuit anys (tram. 250-01260/08) p. 47

Proposta de resolució

sobre l'ampliació de la llista de publicacions periòdiques del programa de subscripcions gratuïtes per a joves de divuit anys (tram. 250-01264/08) p. 49

Proposta de resolució

sobre l'increment dels recursos del Centre de Normalització Lingüística del Maresme (tram. 250-01287/08) p. 52

Proposta de resolució

sobre el suport al projecte El Camí (tram. 250-01367/08) p. 53

Proposta de resolució

sobre el projecte El Camí (tram. 250-01292/08) p. 54

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 27

La sessió s'obre a dos quarts de deu del matí i catorze. Presideix la Sra. Roca i Perich, acompanyada del vicepresident, Sr. Morell i Comas, i del secretari, Sr. Llevot Lloret. Assisteix la Mesa la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Cuminal i Roquet, Sra. Figueras i Ibàñez, Sr. Maimí i Pou, Sra. Ortega i Alemany, Sr. Puigdemont i Casamajó, Sra. Ribera i Garijo, Sra. Ruiz i Isern, Sra. Vidal i Huguet i Sr. Vila i Vicente, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Arcarons i Oferil, Sr. Balcells Gené, Sr. Casajuana i Pladellorens, Sr. Chaib Akhdim i Sra. Prados Martínez, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Bosch i Cuenca, Sra. Cabasés Piqué i Sra. Llansana Rosich, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sr. Pané Sans, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Sr. Robles Almeida, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju, i el director de l'Institut Ramon Llull, Sr. Josep Bargalló Valls, acompanyat de la directora adjunta, Sra. Neus Fornells i Macià, i la cap de l'Àrea de Llengua i Universitats, Sra. Mavi Dolz i Macià.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió de Política Cultural amb el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre el replantejament del Centre d'Art Santa Mònica i sobre els dos darrers anys de polítiques culturals del departament (tram. 355-00088/08). Comissió de Política Cultural. Sessió informativa.

2. Compareixença del director de l'Institut Ramon Llull davant la Comissió de Política Cultural perquè expliqui les polítiques de l'institut per a la projecció exterior de la llengua catalana (tram. 357-00218/08). Comissió de Política Cultural. Compareixença.

3. Proposta de resolució sobre la construcció d'una piscina coberta a Almacelles (Segrià) (tram. 250-01125/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 303, 73)

4. Proposta de resolució sobre la declaració de la masia de Can Fargas, de Barcelona, com a bé cultural d'interès nacional (tram. 250-01131/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 303, 76)

5. Proposta de resolució sobre la realització d'un estudi per a la identificació i la catalogació del conjunt de barraques de pedra seca del Camp de Tarragona (tram. 250-01231/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 321, 39)

6. Proposta de resolució sobre la realització d'un estudi per a la identificació i la catalogació del conjunt de barraques de pedra seca de les Terres de l'Ebre (tram. 250-01239/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 321, 44)

7. Proposta de resolució sobre l'ampliació de l'oferta del programa de subscripcions gratuïtes a publicacions periòdiques per a joves de divuit anys (tram. 250-01260/08). Grup Mixt, juntament amb un altre diputat del Grup Mixt. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 324, 98)

8. Proposta de resolució sobre l'ampliació de la llista de publicacions periòdiques del programa de subscripcions gratuïtes per a joves de divuit anys (tram. 250-01264/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 324, 101)

9. Proposta de resolució sobre la commemoració de Narcís Monturiol (tram. 250-01277/08). Santi Vila i Vicente, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Josep Maria Balcells Gené, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Marina Llansana Rosich, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Antonio Robles Almeida, del Grup Mixt. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 330, 37)

10. Proposta de resolució sobre l'aplicació de polítiques que fomentin l'arrelament dels esportistes d'elit (tram. 250-01283/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 330, 41)

11. Proposta de resolució sobre l'increment dels recursos del Centre de Normalització Lingüística del Maresme (tram. 250-01287/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 330, 43)

12. Proposta de resolució sobre el projecte El Camí (tram. 250-01292/08). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 333, 39)

13. Proposta de resolució sobre el suport al projecte El Camí (tram. 250-01367/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 343, 38)

La presidenta

Comencem aquesta comissió de cultura, una mica reduïda.

Sessió informativa

amb el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació sobre el replantejament del Centre d'Art Santa Mònica i sobre els dos darrers anys de polítiques culturals del departament (tram. 355-00088/08)

Tenim amb nosaltres l'honorable Joan Manuel Tresserras, conseller de política cultural, i és aquí per explicar-nos els dos darrers anys de polítiques culturals del seu departament i també el replantejament del Centre d'Art Santa Mònica. Saludem, com sempre, totes les persones de l'equip que l'acompanyen i agraeixo a tots els diputats que hagin vingut avui abans d'hora, tot i les dificultats que hi havia a les diverses carreteres. Moltes gràcies.

Pot començar; té trenta minuts, conseller.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Bé, moltes gràcies. Molt bon dia. Amb el seu permís, el que faré serà un resum apressat de balanç d'aquests dos anys en l'àmbit específic de cultura, no en el de comunicació, i, a més a més, de cultura centrant-me en uns quants aspectes i no en la totalitat, per després passar a parlar més del tema que en part fa de leitmotiv d'aquesta sessió, que és el Centre de Santa Mònica, el seu futur.

Per exposar el balanç de la tasca realitzada durant aquests dos anys, voldria parlar de tres aspectes principals. Un, el que en podríem dir la dimensió més social i d'abast popular de l'acció del departament en matèria de cultura, que té a veure amb l'objectiu de posar la cultura a l'abast de tothom; és a dir, veure com poder anar fent realitat la qüestió de l'accés universal de la gent a la cultura.

La campanya probablement de més dimensió pública de les que hem anat realitzant durant aquest període, sobretot el darrer any, és la que hem acabat batejant com a Pla de foment de la lectura. Aquest Pla de foment de la lectura és una estructura de programes diversos que es van combinant i que ha tingut algunes realitats petites, com el «Municipi lector», adreçada a municipis petits; però algunes d'un abast realment popular important, com per exemple el programa «Tasta'm», que en aquests moments està vigent de fa ja unes quantes setmanes i que consisteix en l'edició, compartida amb el Govern de les Illes Balears, de primers capítols o de capítols significatius de novetats editorials, que després, d'acord amb el Gremi de Llibreters, són objecte d'un llançament especial. Saben que, amb dades del 2006, dels vint llibres més llegits a Catalunya no n'hi havia cap en català. I, per tant, aquí, aquesta campanya específica s'adreça a novetats editorials en llengua catalana. Però al mateix temps també hi ha hagut la campanya de subscripcions gratuïtes a mitjans de comunicació, que han participat en el programa..., adreçat a la gent que ha complert o complirà divuit anys al llarg d'aquest 2008 i que ha tingut un èxit molt considerable, amb més de tretze mil joves que disposen d'una subscripció gratuïta. També el programa «Què llegeixes?» o bé les campanyes que s'han fet en col·laboració amb TV3, com la Setmana de la Lectura, accions lligades al Club Súper3, etcètera..., o la campanya

«Lletres al camp», amb clubs de futbol. És a dir, que és una campanya que té programes en moltes direccions i que es van combinant, de cara a col·locar en el centre de l'agenda pública el tema de la lectura com una font important i com una font important de coneixement.

En relació amb aquesta qüestió, no tindria sentit que féssim la campanya de promoció de la lectura si no hi hagués una política decidida en matèria de biblioteques. Penseu, per exemple, que, el 2008, haurem invertit en fons bibliogràfics per a les biblioteques 8 milions d'euros, que és una xifra bastant considerable. A les biblioteques catalanes s'han organitzat, durant aquests dos anys, unes seixanta mil activitats de promoció de la lectura –seixanta mil–, a través de clubs de lectura, l'hora del conte, etcètera –a través de totes elles.

En aquests dos anys, s'han inaugurat trenta-una biblioteques, s'ha presentat el programa específic de biblioteques per al 2008-2012, que compta amb un fons de 40 milions d'euros per construir o millorar fins a cent onze biblioteques; evidentment, això depassa la legislatura –és 2008-2012–, però sí que, com a mínim, deixa constància de la voluntat d'anar incrementant la superfície de biblioteca i de posar les biblioteques a l'abast de la gent. S'ha inaugurat la Central de Préstec i Serveis Especials, s'ha inaugurat el servei GEPA, que el que fa és gestionar els fons bibliogràfics de biblioteques universitàries de baix ús, de forma que el sistema sigui més eficient.

Més enllà de l'àmbit de les biblioteques, dir-los que durant aquests dos anys s'ha finalitzat la construcció de cinquanta-cinc equipaments culturals, és a dir, més d'un equipament cultural nou cada quinze dies, i que el que hem fet ha sigut, sobretot, desplegar una feina de planificació, que ja vaig exposar-los aquí el dia també de la defensa del pressupost, que és el Pla d'equipaments culturals de Catalunya, que és un pla concebut fins a un horitzó 2019 o 2020 i que ens sembla que marca el llistó del que hauria de ser la política d'inversions en infraestructures culturals durant la propera dècada. Aquest material en aquests moments està sent debatut en l'àmbit municipal, també per corregir els possibles errors que hi hagi a l'hora de fer l'inventari dels equipaments existents i del seu estat, però esperem que serà –i de fet ja ho és– pel que fa al mateix departament, un instrument útil de gestió de les polítiques culturals.

Pel que fa a posar en valor el patrimoni cultural català, s'han dedicat una mica més de 30 milions d'euros a la restauració i conservació del patrimoni cultural. Els faig relat només apressat d'algunes de les intervencions especials. Una mica, la joia de la corona, deixant de banda algunes excavacions arqueològiques i la intervenció a Empúries aquest any del centenari, la peça a la qual hi ha hagut més inversió acumulada des del 2005 ha estat, amb 4.160.000 euros, la restauració i millora de la Seu Vella de Lleida –l'última etapa, feta durant el 2007-2008. Però també intervencions per damunt del milió d'euros, amb intervencions puntuals a Sant Pere de Rodes, Sant Pere de Terrassa, el monestir d'Escaladei, les muralles de Balaguer i el castell de Miravet. I molt a prop d'aquesta quantitat, doncs, l'inici de les obres de construcció del centre d'interpretació de les pintures rupestres del Co-

gul i també la neteja, aquest estiu, d'aquestes mateixes pintures, que, com saben, ha donat resultat, com alguna altra actuació de neteja que s'ha fet, també en el romànic, que també ha donat com a resultat la descoberta de materials molt interessants.

En general, pel que fa a la política de museus, hi ha hagut el Pla de museus, intentar incrementar l'estructuració en xarxa dels diversos museus. Això ha sigut particularment dinàmic en l'àmbit de l'etnologia i s'han produït fites especials, com la inauguració del Museu de Lleida, que ha tingut un impacte molt notable sobre el conjunt de les Terres de Lleida i on aquest any que ve, doncs, s'inaugurarà el SAM, el Servei d'Atenció als Museus, per tot el territori. S'ha elaborat el Pla director del Centre Nacional del Còmic, el Projecte museogràfic del Museu Casteller. És a dir, un conjunt d'elements d'aquests que, sabent com saben vostès bé l'escenari pressupostari en el qual ens hem mogut, ens permeten estar satisfets de l'ús que hem donat als recursos disponibles.

Mentrestant, en termes més de polítiques i no tant d'administració de recursos i d'actuacions en obres i infraestructures, doncs, saben que s'ha ofert, finalment, l'entrada gratuïta a cent museus als docents. Hi ha 56.000 docents, que és el 66 per cent dels docents registrats a Catalunya, que ja disposen del seu carnet per accedir gratuïtament a aquests museus –em sembla que aquí n'hi ha algun. (*L'orador riu.*) Després, també s'ha posat en marxa el Pla integral per a l'arqueologia a Catalunya. S'ha desencallat el procés de devolució dels... (*Veus de fons.*) Gràcies (*l'orador riu*), per il·lustrar-ho. S'ha desencallat el procés de devolució dels papers confiscats a particulars que eren a l'Arxiu de Salamanca i que en aquests moments s'estan digitalitzant, i que tenim l'expectativa que abans de finals d'any comencin a arribar d'una forma regular.

I després, també, complementàriament amb això, hi ha hagut una aposta clara per la digitalització. Ja ho dic, amb els recursos que hem pogut, potser les coses que jo destacaria d'aquest àmbit són: l'impuls del projecte de l'Anella Cultural, amb diverses activitats que s'han pogut transmetre a través de l'Anella Cultural, amb algunes experiències que involucraven nou ciutats diferents connectades amb banda molt ampla. Hi ha l'acord de la Biblioteca de Catalunya i altres biblioteques amb Google, per tal de digitalitzar els fons bibliogràfics catalans, que també ha tingut una gran importància. O, per exemple, la posada en marxa del nou portal de divulgació cultural Patrimoni.cat, que també ens sembla que és una gran aportació de cara a tenir disponible a la xarxa el nostre patrimoni cultural.

També, mentrestant, dins d'aquest àmbit que deia de l'accés de la gent a la cultura, s'han promogut 360 gires d'espectacles, 190 de música, 120 de teatre, 20 de circ, 18 de dansa i 12 d'arts visuals, que van voltar per un total de 370 municipis.

I, com a última consideració en aquest primer apartat, dir que s'ha constituït la comissió mixta entre el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació i les diputacions i la resta d'administracions locals catalanes, per tal de millorar la cooperació i la coordinació entre les respectives polítiques culturals, que això sembla que és

molt poca cosa, però mai no n'hi havia hagut en aquest departament; sé que és una cosa habitual en d'altres departaments, però en el nostre àmbit no s'havia produït, i realment estem molt satisfets. Per exemple, el debat del pla d'equipaments, que es pugui produir en aquest marc, doncs, és realment un suport molt important per a tots nosaltres.

El segon capítol el voldria dedicar a parlar una mica del suport a les indústries culturals, en bona part a l'activitat que ha desplegat l'ICIC. Ja els he dit que hem hagut de triar i, per tant, deixaré de banda temes de cultura popular i coses d'aquest estil que lliguen menys amb el que vull explicar finalment, que és el tema de la creació artística, per després acabar parlant de Santa Mònica.

Pel que fa al suport a les indústries culturals, diríem que la intervenció general, en un escenari pressupostari més aviat de continuïtat, ha consistit a redissenyar i augmentar les aportacions reintegrables, que això és el que hem anat fent. A més a més, justament amb el darrer episodi i la intervenció de la Sindicatura de Comptes, doncs, saben que vam estar treballant amb la Sindicatura de Comptes i hem millorat els procediments i hem pogut explicar que aquesta era una bona mesura, els reintegrables, i que pensem que és la clau d'una política bona de suport a la indústria. Això ha sigut, diguem-ne, un redisseny general d'aquestes aportacions.

Pel que fa a les arts escèniques, l'ICIC en aquests dos anys ha executat subvencions per valor de 19,2 milions d'euros en ajuts a la indústria del sector de les arts escèniques. Ha signat convenis de col·laboració de caràcter triennal amb companyies de teatre diverses, amb empreses de producció, sales de teatre privat, amb un pressupost global de 10,9 milions d'euros. Aquestes aportacions previstes, aquests convenis que comprometen 10,9 milions d'euros, suposen, per al període 2008-2010, un increment d'un 15 per cent respecte a les distribuïdes per al període 2005-2007. És molt o poc? En l'escenari que tenim pensem que és un increment molt important, que deixa clarament establerta la voluntat de suport a aquest sector. L'ICIC ha signat també convenis de col·laboració amb mostres, festivals i fires del sector; per exemple, la Mostra de Teatre Infantil i Juvenil d'Igualada o la Fira del Teatre al Carrer de Tàrraga, que en el conveni triennal de 2008 a 2010 assoleix la xifra de gairebé 2 milions d'euros –1.956.000 euros–, com dic, per al període 2008-2010.

Dins del segment –això era el segment d'arts escèniques– audiovisual, s'ha impulsat el sector audiovisual mitjançant l'atorgament de fons de suport per valor de 41,3 milions d'euros –19,20 el 2007, 22,11 el 2008–, distribuïts en els àmbits de la producció, desenvolupament, formació, difusió, promoció internacional, exhibició de la indústria cinematogràfica catalana, etcètera. S'han implementat noves polítiques de suport al cinema català a través de la introducció de nous criteris tenents a afavorir també la producció de cinema en versió original en llengua catalana. I s'ha signat un acord estratègic amb Televisió de Catalunya, que mantenim permanentment obert per a la possible inclusió d'algun altre actor, com per exemple Televisió Espanyola, que ha estat convidada a formar-ne part. Però aquest acord estratègic

permet crear un fons per a projectes en versió original catalana amb alta capacitat de difusió i exhibició, que està dotat anualment –ja ho ha estat aquest any– amb 4 milions d'euros, aportats a parts iguals per l'ICIC i per Televisió de Catalunya. Els projectes poden arribar a tenir una aportació màxima d'1 milió d'euros per projecte. I, a més a més, complementàriament, també hi ha un fons per al desenvolupament de guions; aquest, dotat amb 400.000 euros, també a parts iguals. I, encara, un fons per al desenvolupament de projectes d'animació per a televisió, un fons específic; aquest, dotat amb 3 milions d'euros, també aportats a parts iguals per Televisió de Catalunya i per l'ICIC.

Es continua donant suport al Festival de Sitges, com una aposta també estratègica, perquè vagi consolidant el seu paper de referent del cinema fantàstic arreu del món. Durant el 2007 i 2008, l'aportació de l'ICIC al festival ha estat una mica superior a 1.300.000 euros.

Pel que fa a les arts visuals, l'ICIC ha destinat 2,9 milions d'euros a diversos projectes de difusió, promoció i projecció internacional. Parlem d'arts visuals des de la perspectiva industrial; és a dir, per tant, no parlem de creació, sinó de l'actuació de l'ICIC respecte a aquest subsector. L'ICIC dona suport a l'organització de fires internacionals d'art a Catalunya, com Loop, la fira especialitzada en videoart, Swab o, per exemple, el portal Artícula, que és una fira virtual d'art en la qual participen en aquests moments una mica més de setanta galeries, amb més d'un miler d'obres exposades de 551 artistes. A aquestes actuacions s'hi han destinat 680.000 euros.

El departament també té oberta una taula de debat, que els he de dir que funciona prou fluidament, amb representants del Gremi de Galeries d'Art de Catalunya i amb altres associacions de professionals i fundacions privades, per debatre sobre les polítiques públiques amb relació al sector de les arts visuals. És a dir, en aquests moments hi ha una relació prou intensa i esperem que això permeti millorar la difusió de la molta activitat que fan les galeries, però també que fan les fundacions i alguns col·leccionistes, de manera que millori la informació disponible respecte a aquestes activitats i tingui un paper clarament complementari de la que es fa des dels museus i hi pugui haver una connexió més directa entre una cosa i l'altra.

Pel que fa al segment de la música, s'han invertit 15,7 milions d'euros –6,7 el 2007, 9,6 el 2008– per dinamitzar el sector. L'any 2008 s'ha engegat una nova política de suport a la música en viu, que té per objectiu reforçar els programadors i impulsar la presència d'intèrprets catalans en concerts i festivals, i potenciar la descentralització de l'activitat musical pel territori. El departament ha declarat com a festivals d'interès estratègic cinc festivals de música: en música clàssica, el de Torroella de Montgrí; en jazz, el Festival Internacional de Jazz de Terrassa; en l'àmbit de cançó d'autor, el Festival BarnaSants; en músiques avançades, el Sónar, i, en l'àmbit del folk i la música tradicional, el Tradicionàrius.

S'ha potenciat també la Xarxa de Cases de la Música, en aquests moments formada per les sales Clap, de Mataró, la Mirona, de Salt, i Salamandra, de l'Hospitalet de Llobregat, a les quals s'han d'afegir, properament, una altra a Terrassa i una de nova també a Manresa.

S'ha signat per primera vegada un contracte programa amb el Mercat de Música Viva de Vic per al període 2008-2011, amb una aportació de l'ICIC de 2.200.000 euros. La prioritat que s'ha establert per al Mercat de Música Viva de Vic és la de dinamització del mercat interior i el suport a l'exportació de la música catalana, i esdevenir així un instrument de la política musical que es desplega a Catalunya.

Atesa també la progressiva davallada de la venda de fonogrames i la implantació cada vegada més intensa de les noves tecnologies i els nous canals de distribució, el que s'ha fet és obrir línies de suport per fer la reconversió del sector discogràfic.

Pel que fa al sector del llibre, l'ICIC ha invertit en el suport al sector del llibre, independentment del que deia abans del Pla de foment de la lectura, 16,28 milions d'euros en ajuts a la indústria editorial. S'ha dissenyat un pla de fires, s'han obert noves línies de subvencions; voldria destacar-ne una, encara que la quantitat és petita –250.000 euros–, per a la digitalització de continguts editorials, l'edició electrònica de llibres i audiollibres i la seva difusió i comercialització digital. És a dir, l'aposta, també en aquest àmbit, és per la digitalització.

Complementàriament, pel que fa a la internacionalització, s'ha creat i consolidat la marca Catalan! Arts, que permet aparèixer internacionalment, Catalan! Books, Catalan! Theatre, Catalan! Music, Catalan! Dance, Catalan! Circus, diverses fórmules per a cada segment, que ens permet una presència notable a nivell internacional i donar suport a aquesta presència. Durant aquests dos anys s'ha assistit a 151 fires internacionals, 44 fires del sector de la música, 34 d'arts escèniques, 30 de les arts visuals, 27 del llibre, 3 del sector audiovisual i 13 de caràcter multidisciplinari. En el camp de la internacionalització, evidentment, l'acció de l'ICIC sol anar coordinada amb l'acció que es fa en el seu àmbit de competències a càrrec del l'Institut Ramon Llull, que ens sembla que està fent també una feina molt valuosa i molt intensa.

I el tercer apartat que els volia comentar és el que fa referència al foment de la creació artística. El Parlament de Catalunya va aprovar el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts de Catalunya –va aprovar-ne la llei de creació–, i en el proper Ple introduirà una modificació de caràcter tècnic, derivada del fet que, atenent les reivindicacions que s'havien plantejat al final del procés de tramitació de la llei, fonamentalment des de la mateixa plataforma que havia inspirat l'elaboració de la llei i que havia estat, diguem-ne, el motor de la tirada endavant de la llei, doncs, es van introduir unes modificacions de darrera hora que relaxaven les incompatibilitats per a bona part dels membres que formessin part del consell, i això es va tenir en compte a l'hora de modificar un dels articles de la llei, però no a altres llocs de la llei que estaven fets en coherència amb aquest primer article. Aleshores es va veure, aprovada la llei, que hi havia aquesta dificultat tècnica, i això ha seguit un tràmit que serà resolt, espero, positivament, al proper Ple que tindrà lloc en aquest Parlament. Així mateix, espero que tots els grups facilitin les coses perquè pugui entrar també, en el mateix Ple, l'aprovació de la composició del nou Consell de la Cultura i de les Arts de Catalunya.

El conjunt del foment de la creació artística ha disposat durant aquests dos anys de 22,5 milions d'euros, d'una banda al suport de creació artística i, en menor mesura, al pensament contemporani, lligat sobretot a la creació artística. El Programa de residències de creadors i de cooperació internacional ha comptat amb una inversió de 2,4 milions d'euros. Al mateix temps, s'ha tirat endavant, amb una intervenció específica –si volen, d'urgència–, el Pla integral del circ de Catalunya, que ha tingut com a derivades la creació de la xarxa Ciutats Amigues del Circ i algunes intervencions rellevants en diversos àmbits, com per exemple l'espai que s'ha habilitat per al circ en el Fòrum de Barcelona, amb lideratge de l'Ajuntament de Barcelona i amb participació molt activa per part del departament. I esperem anar tirant endavant noves iniciatives per consolidar aquest àmbit.

Probablement, la cosa més important que s'ha fet en aquest àmbit és la vertebració d'una xarxa pública de centres d'art i d'arts escèniques arreu de Catalunya. La idea és consolidar un sistema equilibrat de difusió de les arts i també de creació artística, i fer-ho conjuntament amb les administracions locals, perquè es tracta de crear una xarxa per tot el territori. En aquests moments, en acció, amb diversos graus de consolidació pel que fa als seus equipaments, hi ha en funcionament La Panera de Lleida, Can Xalant, de Mataró, Roca Umbert Fàbrica de les Arts, de Granollers, i el Bòlit Centre d'Art, de Girona. Hi ha signats els convenis per a la creació dels centres d'art de Vic i de Tarragona. I, properament, com els explicaré després, tenim la convicció que el 2009 tirarem endavant el centre de creació d'art de Barcelona, d'art contemporani de Barcelona. A banda de l'activitat del Macba i del que es desplegui des de Santa Mònica, hi haurà un nou centre d'art contemporani de Barcelona que esperem que farem conjuntament amb l'Ajuntament de Barcelona. Però després els donaré algun detall.

En l'àmbit de les arts escèniques s'ha creat el Consorci del Centre de les Arts del Moviment, Mercat de les Flors, amb l'objectiu de posicionar-lo també com un centre internacional de referència en el seu àmbit. I així mateix, s'ha posat en funcionament el Centre d'Arts Escèniques de Salt, Girona. Hi havia altres centres d'arts escèniques que estaven funcionant a Reus o a Terrassa, però s'ha posat en marxa el de Girona.

I amb això arribem al tema Santa Mònica, que molts de vostès m'han sentit explicar en diverses ocasions, i que ha suscitat l'atenció mediàtica i algun contencions amb alguns col·lectius per desacords amb la política duta a terme pel departament.

El que es va plantejar el departament amb Santa Mònica, fa aproximadament un any, va ser la necessitat –vist el funcionament, ja, durant un any de legislatura– d'intentar treballar a partir del criteri de la màxima optimització de les infraestructures i recursos de què disposava el departament i donar respostes als reptes que hi havia plantejats en matèria de polítiques de creació artística.

En aquestes condicions, es va demanar a treballadors del departament i específicament al responsable del KRTU, Vicenç Altaió, per la meua part, un projecte d'optimització de l'espai i d'introducció d'activitats complementàries a les que es feien des del Centre d'Art Santa Mònica,

que ocupava aquell mateix espai, perquè enteníem que aquell espai era un espai infrautilitzat i que no podíem permetre'ns el luxe de tenir aquell espai, durant bona part del temps, buit i amb un nivell d'activitat molt limitat.

Un cop hi va haver el projecte –i independentment que la gestió de la informació fos més eficient o menys i que hi hagués algun dubte de criteri per part del departament– elaborat, vaig reunir els responsables del projecte nou encarregat i el director del Centre d'Art Santa Mònica. I a la vista dels dos projectes, el que hi havia en marxa i el nou encarregat, els vaig demanar que conciliessin els projectes perquè coincidissin i compartissin l'espai Santa Mònica.

En aquell moment, el director del Centre d'Art Santa Mònica em va dir que ell considerava que aquelles activitats eren incompatibles en aquell espai. I davant la pregunta de què necessitaven, doncs, la resposta va ser: «Mil metres quadrats.» Amb ell havíem parlat del caràcter no massa adequat de Santa Mònica per a l'activitat que fins llavors s'hi havia dut a terme; era un criteri que, en bona part, compartíem, perquè és davant del departament i, per tant, diguem-ne, teníem mirada directa sobre la intensitat de l'activitat que s'hi despleguava. I arran d'això, el que hem fet ha sigut treballar en una doble direcció. D'una banda, demanar al Vicenç Altaió que muntés un equip i anessin desplegant el seu projecte d'activitat a Santa Mònica, respectar tota la programació que hi havia per part de l'antic director i equip del Centre Santa Mònica, assumir –i jo els ho vaig dir– la continuïtat del projecte, de les persones i del pressupost del projecte existent, és a dir, que encara que hi vagi haver alguna interpretació periodística més o menys informada esbiaixadament, en el sentit que anàvem a tancar Santa Mònica, o que seria un centre de culte a no sé quina identitat, o coses per l'estil, el cert és que, de bon començament, sempre hi va haver la garantia de continuïtat d'aquest projecte, però la voluntat inequívoca també, per part del departament, en ús de les seves atribucions i en el desplegament de les polítiques que creu consistents, de tirar endavant un projecte d'activitat que entenia que el departament havia d'assumir.

Això és el que volem que es faci a Santa Mònica en un projecte que serà presentat públicament, properament, abans de Nadal o final d'any, justament perquè hem cregut convenient esperar que s'acabés l'activitat que en aquests moments hi ha encara vigent a Santa Mònica. I en la mesura que s'havia decretat la incompatibilitat, no interferir damunt de l'activitat programada, encara que el director hagi anat a ocupar un altre lloc a prop de Madrid tirant endavant un nou centre, doncs, hem respectat la programació que hi havia, que s'acaba aproximadament per Reis.

Aleshores, a partir d'aquí, el Centre Santa Mònica, de fet, ha començat a ser objecte d'algunes intervencions de caràcter molt elemental. S'ha encarregat el projecte arquitectònic a l'Albert Viaplana, que juntament amb l'arquitecte Piñón ja van treballar en la disposició original de Santa Mònica i, a partir del mes d'abril, probablement, anirem posant en marxa el nou centre, en el nou format, que bàsicament es concep com un espai de

diàleg entre l'art i tot un altre conjunt de disciplines de caràcter cultural, científic, de la comunicació, que ens sembla que no tenien un espai de diàleg ben travat en aquests moments a Catalunya.

Com els deia, però, això no ha comportat prescindir de ningú, sinó que el que hi ha hagut és un treball intens per tal de buscar una nova ubicació, perquè pogués tenir continuïtat, encara que en una nova forma ampliada i més potent, el que es venia fent a Santa Mònica, de forma que, amb l'existència ara ja consolidada del Macba, hi pogués haver un centre potent d'art contemporani a Barcelona.

Hem parlat amb l'ajuntament durant aquests mesos, ens consta la seva bona disposició. De fet, l'ajuntament va aportar la possibilitat d'alguns espais, però que en la major part dels casos es tractava d'espais que s'havien de reconvertir, i això creava dificultats, tant d'inversió com de calendari; és a dir, no podíem disposar en aquests moments, per a un espai per al nou centre, d'espais que requerissin pràcticament un any d'intervenció i d'obres i de restauració –o un any o més–, i, d'altra banda, amb uns pressupostos que el simple condicionament ens fes parlar de 3, 4, 5, 6 milions d'euros, perquè això anava més enllà de les nostres possibilitats en aquests moments.

Bé, els puc dir que, igual com els deia que abans de final d'any hi haurà la presentació pública del nou projecte en els seus extrems –i que després, si cal i tenim un moment per comentar, que em sembla que ja m'he excedit del temps, ja miraré d'exposar-los-ho–, dir-los que en aquests moments tenim no contracte signat, però sí emparaulat el nou espai en el qual tenim la voluntat de tirar endavant el nou centre d'art. Aquest espai –ja n'hem parlat amb l'ajuntament, que ho troben adequat– no serà un espai de l'ajuntament, sinó que és un espai que serà del departament i que ens sembla que reuneix totes les condicions per ser tirat endavant. Això ens permetrà..., perquè ja dic que el tenim emparaulat i en aquests moments estem ultimant les condicions –ens semblen econòmicament favorables i assumibles, després d'algunes propostes que havíem anat manejant i que algunes s'havien filtrat a la premsa durant aquests dies i feien una mena de reguitzell d'especulacions, però que eren realment en condicions que no podíem assumir com a tals. En aquests moments tenim un espai que ens plau, que considerem que és adequat, que permet algunes sinergies, i a uns costos assumibles i per un període raonablement llarg, que dóna estabilitat i viabilitat al projecte.

I, d'altra banda, això ens permetrà, a partir del mes de gener, posar en marxa el concurs internacional, per tal de, mentre s'acaba d'ultimar i d'habilitar l'espai –que no parlem de més de, segurament, uns tres mesos–, poder posar en marxa ja el nou centre d'art de Barcelona. I mentrestant, amb l'ajuntament estudiarem les formes de cooperació i l'estatut jurídic que ha de tenir el nou centre, d'alguna forma d'acord amb els preceptes que habitualment s'han esgrimit amb relació al codi de bones pràctiques i també d'acord amb el compromís que per escrit, en algun moment, jo vaig trametre als col·lectius

que van mobilitzar-se arran del que ells interpretaven com el tancament de Santa Mònica.

I amb això, si els sembla, em sembla que queda sucintament exposat el que els volia dir i quedo a la seva disposició.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. Ara és el torn dels grups parlamentaris. Té la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada Carme Vidal, en nom del grup de Convergència i Unió. Té deu minuts, senyora Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies conseller, benvingut a aquesta comissió; moltes gràcies per acceptar aquesta compareixença. Benvingut també l'equip que l'acompanya.

Deixi'm, d'entrada, presidenta, felicitar Carles Santos, l'artista que ho és en tot el seu abast, perquè el Ministeri de Cultura li ha atorgat el premi nacional. A mi m'agradaria, conseller, que vostè se'n felicités també d'aquest reconeixement a Carles Santos, entre altres coses perquè, ara farà un any, vostè, a Lleida, havia de venir a inaugurar-li una exposició, i en el mateix matí d'aquell dia vostè no hi va venir, perquè sembla que aquella exposició es podia fer a Barcelona, es podia fer una part a Frankfurt, però a Lleida sembla que no era digna. Però, com diu en Santos, a Lleida va triomfar.

Dit això, aquesta compareixença era per parlar del projecte Santa Mònica, però allò..., per transaccionar-la amb la resta de grups que donen suport al Govern, vam acordar que fes un balanç d'aquests dos anys de legislatura, que és el que ens permet el temps; doncs, vostè l'ha fet.

Però ja li he dit abans de començar i a micròfon tancat que vostè ja l'havia fet, també, un balanç, i que pels mitjans –el vam sentir per Catalunya Ràdio–..., els mitjans li ho recollien, però es deixava coses. I avui també se n'ha deixat, de coses; segurament, no pas a la insabuda, però sí molt a gràtiant. Vostè ens diu que allò que volia, en aquesta seva responsabilitat al capdavant de la conselleria, és la cultura a l'abast de tothom; però d'aquella cultura en la qual participa més gent, vostè ja diu que per falta de temps no en vol parlar, que és la cultura d'arrel, la cultura popular i tradicional.

També ens diu que, tot i conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, també en raó de temps, vostè dels mitjans no en vol parlar. És clar que no en vol parlar, perquè hi ha una cosa important, i és que així ens estalviem de parlar que li van tancant els repetidors de TV3 al País Valencià i, a més a més, fins i tot la directora de Televisió de Catalunya qüestiona si realment val la pena, doncs, l'aposta per la reciprocitat, és a dir, si cal fer l'esforç de rebre aquí Canal 9; és a dir, tot això ens passa per alt.

Vostè ha anat parlant de totes les polítiques. Evidentment, que sí que s'han fet coses, només faltaria, i s'han fet coses amb molt de criteri, que compartim. El seu projecte bandera és el programa «Tasta'm», per a la lectura, i compartim que es faci un esforç i un programa de

foment de la lectura. Però deixi'm que li digui, conseller, que a més a més amb diputats d'aquesta comissió ho hem comentat, que el programa «Tasta'm», que considerem que és certat, no apareix, és a dir, no el trobem per enlloc. En una estació en la qual..., deixi'm que jo li posi l'exemple, perquè és la que realment xafo cada dia: a Sants no hi és, el programa «Tasta'm», és a dir, no ho sabem trobar, això; per tant, no existeix.

El Pla de museus. El Pla de museus que també va ser presentat allò..., amb tota la seva solemnitat, doncs, evidentment haurem d'esperar perquè es materialitzi. Va ser un projecte verbalitzat, però que no podrà materialitzar-se; ens haurem d'esperar.

Diu que la joia de les inversions en patrimoni monumental d'aquesta legislatura ha estat..., ha fet un reguitzell –i jo el felicito– d'inversions a les terres de Lleida, cosa que me'n congratulo i el felicito, però dir que la joia és la Seu Vella... Miri, certament, s'hi han fet inversions, a la Seu Vella, però, sap?, aquest estiu es desplomava el campanar i tothom calladet.

Hi ha una altra cosa en els museus que també s'ha deixat de dir –i ja em perdonarà que li ho recordi–, que és el traspàs de la titularitat del Museu Nacional Arqueològic de Tarragona. I, per cert, ja que de museus nacionals parlem, aquí també hauríem de veure..., perquè, és clar, si l'arqueològic porta l'adjectiu de «nacional» i el MNAC també és un museu nacional, ens haurem d'entendre a veure què vol dir tot això, i això algun dia també ho haurem de revisar.

Suposo que tenim garantida la unitat de la col·lecció del Museu Diocesà de Lleida. Però també s'ha oblidat de dir-nos, conseller, que vostè va prometre –al diari de sessions hi consta– una llei de patrocini i mecenatge per al 2008, que no l'hem vist; la llei del cinema català, que tampoc no hem vist; l'estatut de l'artista tampoc no l'hem vist. I dic l'estatut de l'artista, perquè justament aquesta compareixença a nosaltres ens interessava per parlar del Centre d'Art Santa Mònica que vostè reconduïx.

Miri, ens ha acabat dient que el 2009 tindrem un espai per a un nou centre d'art contemporani de Barcelona que serà del departament, però jo no he sabut entendre de quin espai es tractava i d'on es tractava. No sé si és que jo no he escoltat o m'he despistat, però no he sabut entendre el què.

Jo em pensava que sí, que realment ens sorprendria; però no, això ha sigut allò..., una argumentació molt a correu per poder atendre aquesta compareixença. Vostè confon les coses: vostè confon el Macba amb un centre d'art, i no té absolutament res a veure. És a dir, de moment, amb el seu projecte de reconversió... Vostè diu: «Jo li encarrego al senyor Vicenç Altaió» –i ho diu vostè– «que em faci un replantejament d'activitats complementàries al Centre d'Art Santa Mònica, perquè, és clar, allà hi ha molt d'espai i, pel que és aquell continent, sobra espai pertot arreu.» Escolti, doti'l de contingut –doti'l de contingut.

És a dir, el que en aquesta país hi ha, i molt, és joves artistes, joves creadors que allò que necessiten és suport. Com pot venir vostè a aquesta comissió i dir-nos: «Jo

el que faig és, per optimitzar recursos i com que ens sobren espais, dir al senyor Altaió que em faci un nou replantejament de Santa Mònica.» Escolti, què pensen els creadors quan senten això, conseller? Què vol que pensin? Quan, a més a més –quan, a més a més–, allò que fem és exportar Miró. Què vol que pensin davant d'aquesta argumentació, conseller? Aquesta sí que no ens l'esperàvem; aquesta argumentació sí que no ens l'esperàvem: que realment sobrava espai.

Als artistes amb obra única els és molt complicat sobreviure, i més en una època com aquesta. És a dir, que costa molt als galeristes, a més a més, de poder col·locar l'obra d'artista; obra única, conseller, obra única. Com pot dir això? Faci un altre replantejament. És a dir, si, a més a més, no es pot mai de la vida valorar un centre d'art, de cap de les maneres no es pot valorar un centre d'art pel nombre de visitants. Però és que, a més a més, passa una cosa: jo crec que l'emplaçament és idoni. Una altra cosa és que l'Ajuntament de Barcelona s'ha de plantejar que ha perdut les Rambles, perquè, és clar, el que no pot ser és que allà hi hagi el turisme de pantaló curt i xancleta. Aquest és el problema: l'Ajuntament de Barcelona ha perdut les Rambles.

Per tant, en aquell emplaçament, Santa Mònica, hi ha el Liceu, hi ha el Macba, i ara vostè què és el que fa? El mateix que li vaig dir l'altre dia en la pregunta del Ple. Escolti, si no hi ha diners, surti vostè –surti vostè– micròfon en mà i digui a aquest país que no tenim diners, que ens hem d'estreñer el cinturó, que és la frase que vostè fa anar: «Hem rascat el pernil i ara només ens queda fer el brou». Surti i digui: «Escoltin, senyors, no tenim diners, el pressupost de Cultura no pot arribar al 2 per cent del pressupost de la Generalitat, que és el que volíem. Però, mirin, saben què?, ara a nosaltres ens ve de gust de reconduir aquest espai i de fer un altre centre de pensament.» Però si en té un a cinc-cents metres, de centre de pensament, que a més a més funciona i funciona molt bé! Que no està content del funcionament del CCCB, conseller? Que no li agrada com funciona el CCCB? És un centre de pensament el CCCB! Què està passant aquí? No hi ha diners, deixem els artistes abandonats a la seva sort i resulta que fem un altre centre? I vostè talonari en mà... (*Veus de fons.*) Sí, ha sortit als mitjans. Ha sortit als mitjans, perquè és veritat que vostè..., a més a més amb informacions contradictòries: primer, l'espai de passeig de Sant Joan; després, la Tecla Sala; després, el candòdrom; després el Metrònom. El que passa, que, és clar, el preu que demanen és..., sembla que és impagable.

Però, escolti, si vostè té un centre d'art contemporani, doti'l econòmicament i ja veurà com sí que l'omplirà. Faci una crida que li portin projectes els artistes. Un centre d'art no és un museu. El museu allò que té és obra ja consolidada, perquè fa un fons, el museu; el centre d'art el que fa és agafar l'obra, valorar-la en el present de cara al futur i consolidar-la, és un espai que funciona entre el laboratori i l'aparador. I realment –realment–, si, a més a més, tenim una cosa que se'n diu projecció exterior, és el que li he dit –i ja li he dit manta vegades, conseller–, és a dir, hem de començar a fer política, no podem només agafar i des del Departament de Cultura fer només gestió dels recursos. Quina política –quina política– d'arts plàstiques i visuals té? El Miró al MoMA? –el Miró

al MoMA?—, és a dir, pagar una exposició d'un artista altament consolidat —altament consolidat—, que ja és un clàssic, pagar-lo des dels recursos públics? No, conseller, no va així, això —no va així, això. El MoMA..., a més a més amb l'argumentació provinciana que després els americans vindran aquí. Home, no és això —no és això—; ja està absolutament consolidat.

Aquí el que s'ha de fer és una política de dir a quins joves artistes o a quins artistes ara volem ajudar a consolidar perquè esdevinguin clàssics. Aquest és el paper de la política, que, a través dels museus —que no a través dels centres d'art, perquè els centres d'art és el camí previ a la consolidació que l'obra vagi al museu—, ha de fer vostè; política de veritat, que vostè no l'ha feta.

Suposo, presidenta, que ja he esgotat el temps; per tant, ho deixo aquí.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula l'il·lustre diputat Josep Maria Balcells, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller, per la informació, pel balanç d'aquests dos anys.

Comparteix amb vostè que ha estat positiva, la feina feta al llarg d'aquests dos anys. I segurament estarà d'acord si afegeixo que va trobar una pista ben marcada pel Govern anterior, presidit per l'honorable president Maragall. Ara, en aquests dos anys, s'ha consolidat i, evidentment, ha agafat perfils propis, com no pot ser d'una altra manera.

S'ha fet molt, però la veritat és que tots estarem d'acord que en cultura sempre es pot dir —i no només des de l'oposició, sinó també des dels grups que donem suport al Govern— que no s'ha fet prou, sempre hi ha coses per fer; sempre tenim la impressió que ens quedem curts, ja sigui per manca de recursos, perquè, doncs, hi han sectors implicats que potser pressionen molt i no acaben de trobar les respostes que voldrien. És a dir, avui necessitem potenciar la cultura en totes aquelles dimensions que vostè algunes vegades ha remarcat. Cultura és un àmbit ara molt transversal, que va des de l'economia fins a mitjans de comunicació, passant per l'oci i el turisme, la dinàmica emprenedora, sense descartar ni educació, ni emigració, ni religió, etcètera. Ho agafa una mica tot. Per tant, aquesta és la grandesa de la política cultural que es pot fer, que mai arribarem a cobrir, a donar resposta a tot. Jo diria que el Govern està fent els deures.

Ho remarco: tancarem aviat el Consell de Cultura i de les Arts. Jo m'he alegrat que ens poguéssim dir que hi ha la voluntat —i per part del meu grup parlamentari no hi haurà obstacle— que en el proper Ple puguem tancar no només l'esmena de la llei, sinó la possibilitat de constituir ja el consell. Això marcarà, sens dubte, un punt d'inflexió en aquesta dinàmica entre el Govern i els sectors dinàmics de la cultura, amb aquesta autonomia i amb aquesta aportació que poden fer des de la seva independència.

Ens ha parlat i ens ha recordat que es treballa per tancar el Pla d'equipaments culturals. En aquest sentit, jo remarcaria aquest interès i aquesta voluntat de pensar no només en la centralitat de Barcelona, de la capital, sinó de pensar en tot el territori. Això és molt important, que la cultura la tinguem molt estesa a tot el territori, perquè tot necessita aquest dinamisme de l'Administració per reforçar-ho.

La campanya per a la lectura, la digitalització de la biblioteca que està en marxa, el Pla integral del circ..., en fi, ha parlat d'una colla de coses..., el retorn definitiu dels «papers de Salamanca». Penso que tot són coses que estan en el paquet, diguem-ne, de coses aconseguides i fetes.

És una valoració global que nosaltres, com li deia al començament, considerem positiva, però sí que també volia passar a aquest altre punt que ha estat objecte de la seva informació i de la seva consideració, conseller. Convindrà, jo penso —i més enllà del to una mica així agre, potser, de la portaveu de Convergència—, que en el tema de Santa Mònica alguna cosa no s'ha fet prou bé que hagi generat polèmica i contestació. És a dir, en cultura la complicitat i el diàleg amb els agents més dinàmics, com a creadors de cultura i com a elements impulsors d'aquesta cultura, el diàleg, dic, i la complicitat són imprescindibles. La cultura no es fa des del despatx; la fan els creadors, els artistes, els escriptors, els emprenedors culturals, els mitjans de comunicació. I en el cas de Santa Mònica jo no sé què ha fallat, no sé si ha faltat el diàleg... Però si hi ha estat, aquest diàleg, com a mínim sí que podem dir que ha faltat entesa. No sé si hi ha hagut conflicte d'interessos.

Vostè en el seu moment va prendre una decisió i amb un relleu de director va posar damunt la taula un projecte nou per al Centre de Santa Mònica. Conseller, vostè sap que..., en fi, ningú li pot negar el dret a fer-ho i estic segur que tenia raons per fer-ho, però la decisió de la conselleria, com deia, ha generat contestació. Nosaltres ho hem seguit amb preocupació, conseller, vostè ho sap. I vostè avui ens ha dit —i potser aquest ha sigut un element que per mi ha sigut il·lustrador i positiu— que no hi ha hagut en cap moment la voluntat de vestir un sant tot despullant-ne un altre. Jo penso que aquest és un element que jo voldria valorar avui d'una manera pública. Ens ha dit que són dos projectes diferents, però a la vegada són necessaris, els dos, i complementaris. I vostè hi aposta i la conselleria hi aposta: «Santa Mònica com a espai de trobada de diferents disciplines per abordar el diàleg i la reflexió en el camp del pensament, de la ciència i de la comunicació», ens deia, i aquest altre centre potent d'art contemporani que mostri els artistes emergents i que coordini altres centres similars d'altres ciutats de Catalunya. Però ens preocupa —i vostè ho sap— l'esquerda que s'hagi pogut obrir entre la conselleria i un sector del món artístic.

Potser, en fi, davant d'aquesta situació, a més d'anunciar aquesta voluntat de tancar dues coses, caldria —i amb l'anunci que ens ha fet potser ja hi dona pistes— fer algun gest. Jo fins i tot m'atreviria a suggerir que es pogués visualitzar simultàniament la posada en marxa dels dos projectes. Vostè ens deia que, abans d'acabar l'any, vostè podrà presentar ja el projecte nou de Santa Mò-

nica. I a la vegada ens anunciava que al gener hi haurà, probablement, la possibilitat d'entrar en un concurs per a la direcció d'aquest nou centre de producció. Per què no anunciem les dues coses alhora i es fa aquell discurs de dir: «Escolta, apostem per les...», una cosa no està renyida amb l'altra. I, per tant, si cal frenar una mica el de Santa Mònica, el frenem; si cal accelerar i podem accelerar l'altre, accelerem-lo; però que es vegi que hi ha una aposta decidida pels dos.» Ens agradaria que això, doncs, pogués fer-se i ens agradaria que en cap moment es pogués veure que una cosa es fa a l'esquena de l'altra.

Fins i tot jo diria que, si en l'un ja ha anunciat vostè el concurs per a la direcció –un concurs internacional–, que en l'altre, si no hi ha concurs –no sé si hi pot ser o no hi pot ser, encara que hi hagi ja un director nomenat–, si hi cap la possibilitat de trobar consultes i complicitats per a la consolidació d'aquesta direcció o, en el seu moment, preveure un consens en aquest àmbit també.

Jo és això el que voldria remarcar i m'agradaria, doncs, tenir el seu parer i la seva consideració.

El fet que el Centre de Santa Mònica sigui un espai públic que forma part del departament, com ens deia vostè, i, per tant, de la conselleria, que té plena autonomia en el disseny i fins i tot en el nomenament de la direcció, no treu –em sembla– o no obsta perquè es pugui consultar i tenir en compte el parer del sector i, d'una manera especial, potser, el parer del nou Consell de Cultura i de les Arts, que estarà en marxa ben aviat. I a partir d'aquí es veuria com les coses, en aquest camp també de la cultura, deia, es fan amb la complicitat de tots els sectors interessats i implicats.

Fins aquí la meua reflexió en nom del meu grup parlamentari.

I voldria acabar, si m'ho permet la presidenta, també fent..., ja que la portaveu de Convergència i Unió ha fet esment del premi de cultura a Carles Santos, jo voldria també aprofitar l'avinentsa per mostrar la satisfacció del nostre grup pel reconeixement de l'obra literària de l'escriptor barceloní Joan Marsé, que ha estat guardonat amb el Premi Cervantes i amb el Premi Carlemany; el Premi Cervantes a nivell espanyol i el Premi Carlemany a Andorra. Penso que tots ens n'hem de congratular.

Jo em preguntava, a partir d'aquestes informacions –i aprofito també per preguntar-li-ho, conseller–, si no tenim algun deute pendent en el reconeixement de l'obra literària escrita en castellà per persones, per escriptors que viuen i treballen a Catalunya, en aquest cas com Joan Marsé. Voldria que realment ens pogués dir què pensa d'això. Considero, de fet, que ens podem sentir orgullosos que, en un país com el nostre, Catalunya, es puguin reconèixer aquests escriptors, aquests creadors literaris, i que puguin tenir el reconeixement no només d'institucions de fora, sinó també del Govern de la Generalitat.

Res més. Gràcies, conseller, per la seva aportació.

La presidenta

Gràcies, il·lustre diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre diputada Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyora presidenta. Com han fet els companys diputats que m'han precedit, jo també volia agrair-li la seva compareixença, la seva presència aquí –de vostè i del seu equip que l'acompanya–, i l'exposició que ha fet, aquest balanç de dos anys de govern, que em sembla obvi que és un balanç molt positiu. Vostè no ha fet volar coloms, no ha explicat intencions, no ha explicat projectes; ha explicat feina feta, amb dades, amb xifres objectives de feina contrastable i comprovable. Per tant, és obvi que el balanç que ha fet avui és un balanç molt i molt positiu del compliment del Pacte de govern.

Si mirem aquells punts del programa de govern del Govern d'entesa als quals s'havien compromès i tot allò que s'ha pogut realitzar en només la primera meitat de legislatura, doncs, podem estar molt satisfets, perquè vostès estan fent exactament allò que s'esperava de vostès que fessin. En primer lloc, que treballessin per posar la cultura al centre del debat polític. És una tasca àrdua, tots els consellers de Cultura s'hi han hagut d'arremangar, s'hi han hagut d'enfrontar i no li estan posant gens fàcil, tenint en compte les eines de què disposa i sobretot el pressupost de què disposa. Per tant, hem de ser realistes i veure tot allò que han pogut fer amb el pressupost econòmic de què disposaven.

En segon lloc, em sembla interessant remarcar que estan treballant entenen en tot moment que la cultura no és una despesa, sinó que és una inversió, i per tant potenciant la vessant industrial, la vessant empresarial que té la cultura. Vam tenir ocasió de parlar-ne en el transcurs del debat de la compareixença de pressupostos. És molt important que vostès hagin pogut augmentar i redissenyar les polítiques, les aportacions reintegrables de l'ICIC, que l'ICIC tingui la importància que té dins del departament, justament per treballar en aquest sentit empresarial i econòmic de la cultura.

Ens sembla important també destacar la seva feina en favor de l'equilibri territorial, perquè l'equilibri territorial és un dels objectius que tots els consellers tenen a la ment, però que no sempre es pot traduir en fets, en objectius, i concrets. Jo penso que vostès ho han aconseguit amb la seva obsessió –obsessió en el sentit positiu– de poder posar la cultura a l'abast de tothom, que la cultura sigui un servei bàsic. Vostès han demostrat, amb el Pla d'equipaments culturals, una previsió a llarg termini, perquè és fins l'any 2029, però han demostrar que, en un cert termini de temps, hi podrà haver un veritable equilibri territorial en la distribució dels equipaments culturals al territori.

Han construït cinquanta-cinc equipaments culturals, que està dit de pressa, cinquanta-cinc teatres, auditoris, espais d'art, sales polivalents, i trenta-una biblioteques. Això també són edificis on ja es desenvolupa activitat cultural i que estan ja en ple funcionament. En només dos anys em sembla un balanç molt, molt positiu.

Han treballat també, vostè i el seu equip, en favor de la internacionalització, que era un dels altres objectius que vostè, en la primera compareixença que va fer com a conseller en aquesta mateixa comissió, hi va insistir molt. Ha entès que la cultura és una eina per projectar-nos al món com a país i per projectar-nos sense haver de renunciar a la nostra pròpia identitat, i per tant, afortunadament, hem deixat enrere aquella etapa del *sounds from Spain* per poder anar pel món amb el Catalan! Music, i això per nosaltres és molt important. Catalan! Arts, que és no només Catalan! Music, sinó també Catalan! Dance, Catalan! Books, etcètera. Això ens ha permès ser presents a 151 fires internacionals amb el nostre propi segell, amb la nostra pròpia marca, sense haver de renunciar a la nostra pròpia identitat.

I li hem d'agrair també, en nom del nostre grup parlamentari, que hagi contribuït a retornar el prestigi als mitjans de comunicació públics. Des d'aquest Parlament hi hem aportat el nostre petit granet de sorra tots els grups parlamentaris, no només els grups que donen suport al Govern, mitjançant l'aprovació de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Hem aconseguit configurar un nou equip directiu als mitjans públics, compromesos amb el país i d'un altíssim nivell professional, que estan aconseguint canvis importants, no només de millora d'audiència, sinó també canvis a l'hora d'una millor gestió del diner públic. I no només pel que fa a Catalunya Ràdio i a TV3, em refereixo també a l'agència pública de notícies, l'Agència Catalana de Notícies, que vostè ha aconseguit relançar i treure de l'ostracisme al qual havia estat sotmesa fins ara.

Ens agradaria destacar, a més a més, des del nostre grup parlamentari, actuacions concretes i puntuals, com, per exemple, el Pla de foment de la lectura. Ens sembla sorprenent l'altíssima participació en el programa de subscripcions de joves de divuit anys. És una xifra –vostè m'ho confirmarà– superior a la que tothom preveia en el moment de tirar endavant aquest projecte perquè els joves de divuit anys tinguessin accés gratuït a alguna publicació periòdica.

Voldríem destacar també el Pla integral del circ de Catalunya, que posava fi d'una vegada per totes a un problema endèmic que arrossegava el sector des de feia molts i molts anys. Era una queixa permanent, un lament que havia anat passant de legislatura en legislatura i que el seu equip, per fi, ha pogut enfocar i resoldre.

Voldríem destacar també el Pla de museus –vam tenir oportunitat de fer-ho en la compareixença que va fer el director general de Patrimoni en aquesta comissió–, la importància del Pla de museus, de reequilibrar el sistema de museus i de poder posar en el mapa aquells museus territorials que estan fent tan bona feina.

I a partir d'una referència que ha fet la diputada de Convergència i Unió, em veig també en l'obligació de destacar que la inversió que s'ha fet –ella deia «la cultura d'arrel», la senyora Carme Vidal, a mi m'agrada més dir «la cultura popular i tradicional», però estem parlant exactament del mateix– aquest any, malgrat les limitacions del pressupost del departament, és la inversió més gran feta fins ara: són 4,3 milions més els 12 milions del Conveni de caixes d'estalvi, que s'han destinat

a entitats de l'àmbit..., del món de la cultura popular i tradicional.

Allò que han fet vostès és important, i m'agradaria dir també que és tan o més important allò que han aconseguit que no es fes. Perquè en política tan important és fer com evitar que es faci allò que podria ser perjudicial per a la política del país. I en aquest sentit voldria destacar que vostès han evitat el tancament de Ràdio 4, i que vostès han evitat que Sant Cugat deixés de ser un centre de producció audiovisual i cultural al nostre país, i m'agradaria també fer-ne esment. Tot això ho han aconseguit malgrat que no tenim eines d'Estat propi, malgrat que no disposem d'allò de què disposen els estats. I ho han aconseguit malgrat que l'Estat al qual pertanyem no els ho posa fàcil.

I aquí també m'agradaria que vostè, si li sembla oportú, hi fes alguna referència: per què des del ministeri no s'han, precisament, posat facilitats per tirar endavant decisions tan importants com l'acord de reciprocitat entre Canal 9 i TV3. Em sembla francament injust que la senyora Vidal, que forma part d'un partit que s'autodenomina nacionalista, li atribueixi a vostè, és a dir, atribueixi al Govern del nostre país un incompliment del Govern espanyol. El ministre Clos en el seu moment es va comprometre a modificar el reial decret, per fer possible, per fer viable tècnicament la reciprocitat entre Canal 9 i TV3, i per tant que Canal 9 disposés del múltiple que li ha de permetre rebre el senyal de TV3. Hi havia un compromís per part del Govern espanyol que s'està incomplint, en aquesta llarg llista d'incompliments ja del Govern del senyor Zapatero. Em sembla molt injust que se li atribueixi a vostè, que justament és el que ha aconseguit un conveni amb el Govern valencià; un conveni entre el Govern català i el Govern valencià que ara mateix no forma part de les prioritats dels Govern espanyol de torn.

I també ho dic en el sentit del retorn dels «papers de Salamanca», que hi ha una part molt important per retornar, de documentació, i que la pilota està a la teulada del ministeri, per tant a la teulada del Govern espanyol.

Sobre el tema del Centre d'Art Santa Mònica, jo li agraeixo que hagin pres les decisions valentes quan les havien de prendre. Vostè podia haver-se inhibit, podia haver-hi passat de puntetes, però governar és prendre decisions. Prendre decisions vol dir també fer enfadar un cert sector –mai es prenen decisions que siguin al gust de tothom. Hi ha decisions impopulars i aquesta era una d'elles. I nosaltres li agraiem que hagi assumit les conseqüències d'una decisió que podia ser impopular, perquè tocava l'estatus de certes persones, però que era absolutament necessària.

Ha fet un diagnòstic de l'activitat que es desenvolupava en l'espai del Centre d'Art Santa Mònica prou benèvol. A nosaltres ens sembla que hauria pogut ser un diagnòstic molt més cru del que vostè ha fet, tenint en compte que feia molt temps que el Centre d'Art Santa Mònica no funcionava com havia de funcionar. I, per tant, calia fer-hi canvis, no només per una simple bona gestió del diner públic, sinó també perquè estem d'acord que aquest país necessita un centre d'art contemporani potent, en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona, per posar fi d'una vegada per totes a aquest dualisme que

fa tants anys que s'arrossega d'aquesta mena de competició soterrada entre els equipaments de l'ajuntament de la capital i els equipaments del Govern de la Generalitat. I, a més a més, un centre d'art contemporani potent que pugui coordinar els diferents centres d'art que ja hi han, que estan funcionant al territori i que estan funcionant molt bé.

Ens sembla una bona notícia –i ja vaig acabant, senyora presidenta– que es faci un concurs internacional per escollir-ne el director; això s'ha silenciat. Amb totes les crítiques que vostè ha rebut, una de les més importants ha estat atribuir-li a vostè la voluntat de nomenar a dit un director i, a més a més, fer-ho amb criteris d'un partit al qual vostè ni tan sols no pertany. I, per tant, ens sembla bé que aquesta compareixença d'avui serveixi també per posar fi a aquestes difamacions que, de manera interessada, han corregut en aquests darrers dies.

Acabo animant-lo en els reptes de futur que té el seu equip en aquests dos anys que queden de legislatura. N'hi ha dos d'importantíssims i fonamentals: un és el ple desplegament de la TDT i l'apagada analògica. Això serà una de les coses més importants que viurem en aquest país, des de la democràcia, en l'àmbit de la comunicació i de la tecnologia. I l'altre repte important, al nostre entendre, és la llei de cinema. I com que en aquest projecte, la llei de cinema, tots els parlamentaris hi tenim molt a dir, tindrem molt a fer quan arribi el moment, volíem aprofitar per posar-nos a la seva disposició en tot allò que consideri oportú.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Llansana. Té la paraula, en nom del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre diputat Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Si em permet un comentari... Ric perquè..., deia la senyora Llansana que, en política –suposo que volia dir en cultura–, tan important és el que es fa com el que s'evita. I quan es fan discursos, tan important és el que es diu com el que no es diu, com el que s'interpreta del que es diu. I m'ha semblat, doncs, que es podrien fer moltes interpretacions dels diferents discursos que han fet els portaveus; sobretot m'ha sobtat molt –i m'ha agradat, eh?, ja ho dic–, el discurs del portaveu socialista, amb una certa crítica també, des dels partits que recolzen al Govern, a la tasca realitzada pel senyor conseller, que ha estat resposta també per la senyora Llansana, amb una certa crítica, més, diguem-ne, que s'ha visualitzat més, al Govern socialista del senyor Zapatero. Diguem-ne que si el senyor Balcells i la senyora Llansana fossin parella, doncs, estarien en crisi. (*Rialles.*) Jo no sé si això, jo no sé si això s'aplica a tot el Govern, però és un punt de partida que a l'oposició –és molt tendre– ens fa molt més senzilla la nostra tasca.

Em poso a valorar el que ens ha dit, senyor conseller –donar-li la benvinguda en aquesta casa. Avui parlem de dos temes diferents: una valoració dels seus anys a Cultura, al capdavant del departament. Com ho po-

dríem valorar? Home, que es fan coses? Sí. Però, senyor conseller, molt lentament. Es fan coses molt lentament. Jo crec que aquesta és una afirmació en la qual vostè està d'acord, però és que vostè és el responsable de l'àmbit de cultura. Ens presenta, per exemple, el Pla de museus. Fa molts anys que sentim a parlar del Pla de museus. Ens presenta, per exemple, el Pla de biblioteques. Vostè sap que en el Pla de biblioteques podríem estar molt més avançats, però que es va fer marxa enrere amb les diferents... I recordo els diferents debats que vam tenir sobre els municipis, els habitants dels municipis i el compromís que tenia el Govern.

Llei de patrocini i mecenatge: és importantíssim, senyor conseller. És la llei, poder... Parlàvem de la llei del cinema... Patrocini i mecenatge, perquè és el que ens garanteix i el que ens ha de garantir, i és un compromís seu, un compromís del seu Govern, que també tinguem cultura i que la cultura també s'impulsi des del sector privat. I és fonamental.

O estatut de l'artista, ja li ho han dit. Però jo li he de comentar: vostè té una certa allèrgia a parlar de cultura popular. Sempre que ho hem de tractar en el debat, i sempre que ho hem de tractar, doncs, sembla que tingui una certa allèrgia, que tingui una certa..., no sabria com definir-li-ho, però hem de parlar i hem de recolzar el sector de la cultura popular, perquè ja sap que el concepte «cultura» és un concepte polisèmic, i la cultura popular és fonamental en un país, i sobretot en un país com Catalunya.

I després també li hem de fer un comentari. Els recursos que hem destinat a Cultura, comparativament en el pressupost, no demostren que Cultura sigui una prioritat per a aquest Govern –no ho demostra. No ho demostra ja ni tan sols perquè anem cap al 2 per cent, perquè cada cop estem més enrere, sinó perquè per primer cop els pressupostos de Cultura fan marxa enrere, és a dir, es redueixen –el que destinem a cultura; vostè ho ha dit molt bé, no parlem de mitjans de comunicació, parlem de cultura.

Inversions. Vostè parla de noves inversions i nous centres, però li recordo que, per exemple, el 2009 tindrem una reducció de les inversions de creació cultural. I li ho torno a recordar, com ja li deia: Programa 442 i Programa 443, d'aquests, el que podem haver llegit als pressupostos..., sembla una segona intervenció de pressupostos, però el que vam llegir i ens preocupa: una reducció del 33 per cent.

Parlant del centre del debat, que és un centre paradigmàtic. Quan parlem del Centre d'Art de Sant Mònica, és un centre paradigmàtic, perquè demostra quin és el tarannà cultural d'aquest Govern i quin és el tarannà cultural d'aquesta conselleria. Estem d'acord que avui en dia estem replantejant el concepte d'art, amb dues tensions bàsiques i fonamentals, no només el sector audiovisual, no només el sector museístic, el concepte, el propi concepte d'art. Amb dues tensions des de les institucions, és a dir, aquell concepte de l'art com una punta més del projecte polític d'un govern, i des del mercat, des de l'economia. És a dir, aquell concepte d'art com un punt de trobada entre creadors i un punt de trobada també entre productors.

I aquestes dues tensions el que ens deixen és un buit per a aquells creadors novells que no tenen una capacitat d'entrar ni al mercat ni tenen una capacitat de produir un discurs ideològic. Vostè ja ho ha dit: «A mi se m'acusava de tancar el Centre d'Art de Santa Mònica per conceptes ideològics.» Doncs ara li ho diré: doncs amb aquests discursos que es creen, necessitem apostar de forma absolutament clara pel que es denomina –i ja ho ha dit la representant de Convergència i Unió–, les *kunsthalle*, és a dir, aquells centres d'art que precisament donen recolzament, perquè precisament són un centre de discussió permanent que no tenen a veure ni amb els conceptes ideològics d'un govern ni amb els conceptes de mercat que es poden donar en l'economia. És un motor de producció, com ja li ho hem dit, i ha de seguir sent un motor de producció.

I actualment, Barcelona –no la resta de Catalunya, Barcelona–, que ha de ser un motor en si mateix... Fa poc, llegia que..., no li puc dir l'autor, perquè no me'n recordo, però llegia que..., deien que si Madrid és el motor de l'art modern, Catalunya havia de ser i Barcelona havia de ser el motor de l'art contemporani. És a dir, Barcelona és important que sigui un motor de l'art contemporani. Què ha passat? Ha passat que, per una banda, aquells centres d'art que formaven part d'institucions privades –i li puc recordar l'Espai 13, la Sala Montcada, etcètera– han anat cap enrere, i el que no podem fer és, nosaltres, és a dir, les institucions, l'Administració, també anar cap enrere. Li recordo també, per exemple, la Capella.

I vostè ens diu: «No, no es trenca, no tanquem.» Aquí el nom no fa la cosa, però el que es fa sí que fa la cosa. És a dir, si trenquem el projecte, si anem cap enrere, si intervé l'Administració com ha intervingut, sense diàleg, amb un afany intervencionista, sí que estem tancant el concepte que tenia i que portava a terme aquesta *kunsthalle*. És a dir, el concepte fa la cosa. I per tant és important. És important, perquè vam fer un pas amb l'aprovació de la Llei del Consell de les Arts, on vam quedar que l'intervencionisme, el discurs cultural, no entrava en la producció. I que els *tempus* culturals eren *tempus* diferents que els *tempus* polítics. I què hem vist? Que vostè ha tancat de forma absolutament personalista, per dir-ho d'alguna forma, un centre d'art, sense diàleg amb el sector. Tornarem a recuperar..., no el diàleg, perquè el diàleg és un imperatiu moral i categòric, però tornarem a recuperar la confiança del sector en les polítiques culturals que fan.

Fixi-s'hi, no només és el sector de professionals de les arts visuals, és que el jurat de la Biennial de Venècia li va dir que dimitia. Imagini's on van arribar. Això és una crisi en el món cultural, senyor conseller. I això no ho podem obviar, és una crisi en el món cultural. I quan vostès nomenen un nou director, sense tenir i sense considerar el codi deontològic, les bones pràctiques, tenim una crisi, hem fet un pas enrere. I és important que ho diguem, perquè passa a casa nostra i perquè vostè ha estat el que ha propiciat aquest canvi, aquest canvi de sentit que tots plegats ens vam posar d'acord a fer-ho i a portar-ho a terme.

Per tant, hem unit el pitjor de les dues tradicions: l'intervencionisme polític i, si em permet l'expressió, el liberalisme econòmic; creem el buit. I vostè avui ens ve sense

res, amb un buit, amb una promesa, amb l'aire. I ens diu: «Escolti, tindrem un espai.» Molt bé, on el tindrem? On estarà ubicat? No ho sabem. És a dir, tanquem un espai, tanquem el concepte d'un espai, encara no sabem què hi ha... Què tenim? El buit. I el pitjor no és que tenim el buit, és que tenim la desorientació del sector. I sobretot això ens ho diu en un moment de crisi econòmica. És a dir, vostè vol obrir un nou espai, tacar-ne un, en un moment que els recursos baixen.

Doncs, sí, miri, nosaltres li donem la recepta –dos–, nosaltres li donem la recepta. És molt senzill. En un moment on els recursos per cultura van escassos, és molt senzill, recuperem el concepte de *kunsthalle* que tenia el Centre d'Art de Santa Mònica, recuperem-lo –recuperem-lo; perquè, per altra banda, encara no sabem ben bé per què s'ha tancat –encara no ho sabem ben bé. I vostè deia: «No, no era per raons econòmiques.» Es va donar aquesta raó: que no era rendible, que no tenia visitants. Imagini's quin concepte de les arts visuals! O, per exemple, diu: «No són raons ideològiques» –la frase dispositiu del Govern per explicar la seva política i regenerar l'ideari d'esquerres. Això ho va dir vostè: «Regenerar l'ideari d'esquerres.» Això és un discurs independent de l'art? Això és un discurs independent de la cultura?

Acabo, senyora presidenta. Quan el conseller diu que hem de recuperar, hem de regenerar l'ideari d'esquerres, nosaltres no ho veiem i, per tant, sí que veiem inclinacions polítiques a l'hora de tancar Santa Mònica. I li deia..., la recepta: recuperem el Centre d'Art de Santa Mònica, apostem pels centres d'art independents. En comptes d'obrir un nou centre, si ja el teníem, obrim en aquelles ciutats que han reivindicat de forma permanent la creació de *kunsthalls*. I li ho recordo: Granollers, Vic, Tarragona, Girona. I apostem, com li deia, pel teixit artístic independent.

Gràcies, senyor conseller, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor López. Té la paraula el senyor Francesc Pané, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyora presidenta, i bon dia. Bon dia, senyor conseller. Gràcies per ser generós amb nosaltres, amb aquesta comissió, en explicar tot allò que ens ha explicat respecte de la seva gestió al front de la conselleria de Cultura i també respecte dels seus criteris de futur.

Ens ha presentat tot un balanç d'actuació molt considerable, tot i la consciència que tenim que ha passat per alt moltes i moltes accions de la conselleria que no podem fer altra cosa que celebrar, en tant que quantitat i en tant que qualitat de les polítiques que vostè i el seu equip, doncs, han aplicat en aquests dos anys de mandat governamental.

Veritablement, crec que la cultura ara comença a ser aquella que és, impulsada des del Govern de la Generalitat, força quantiosa i força present en els territoris de

Catalunya. Crec que les seves paraules i el seu balanç ho demostraven.

Tot amb tot, m'ha interessat allò que és més subtil i que no és explícit en el seu discurs. I en això que és subtil i que no és explícit en el discurs i que m'ha interessat especialment, hi he denotat dues coses, que, per cert, al meu grup i a mi personalment ens plauen. La primera, que probablement per primer cop estem avançant, des de l'impuls cultural que fa el Govern, en un just, necessari i eficaç equilibri entre allò que en podem anomenar el consum cultural en el país i el que és la creació, la gestió de la creació cultural en el país. Massa temps hem passat..., per les circumstàncies històriques de Catalunya, segurament, però massa temps hem passat pensant que cultura era fonamentalment consum, i que el consum cultural per part de les poblacions acabaria produint no sé quins efectes de producció cultural. I això no és cert –no és cert.

Crec que vostès, efectivament, treballen per aquest equilibri, conscients que no hi ha cultura en un país si no es consumeix cultura, però que el país no creix en cultura si, efectivament, no hi ha creació cultural, si no hi ha recolzament als agents, homes i dones que fan cultura.

Deia dues qüestions subtils en el que és el balanç fins avui de la seva acció de Govern; n'hi ha una altra, també molt i molt important. Crec que comencem a desinstitucionalitzar..., i ja era hora, perquè també això és necessari i també és just per a un país i per a la cultura d'un país. Comencem, dic, a desinstitucionalitzar –no despolititzar, sinó desinstitucionalitzar– tota la gestió de la cultura. En efecte, ni els ajuntaments, ni les diputacions, ni els consells comarcals, ni la Generalitat de Catalunya són els agents de la cultura. Els agents de la cultura són les dones i els homes que la creen, que la fan a diari, i probablement aquelles altres persones que tenen el plaer i que tenen la consciència de consumir aquesta cultura creada pels creadors i les creadores.

Crec que estem en la línia de desinstitucionalitzar i sortir de la temptació –sempre amb molt de gust de mel, sempre molt dolça per part dels governs– de dir: «Si no hi fóssim, nosaltres, no hi hauria cultura; si nosaltres ajudem la cultura, en tindrem un automàtic benefici polític.» Jo l'animo, conseller, que segueixi en aquesta direcció de desinstitucionalització, que segueixi amb la voluntat de fer del Govern una instància d'impuls a la creació i una instància que posa a l'abast aquells equipaments amb què aquesta creació pot ésser consumida per al major enriquiment dels homes i de les dones del país.

Algunes qüestions molt ràpides respecte d'aquelles accions culturals que vostè ens explicava fa una estona. Sobre la lectura. A mi em sembla que els programes són correctes, segurament no els necessaris, n'hauríem de fer més, però li faig una observació. Tenim, en els nostres instituts –també en les escoles, però sobretot ho notem en els instituts– un índex de lectura per part dels nostres alumnes, nois i noies, molt baix. I tenim una competència en comprensió lectora i en expressió lingüística encara molt baixa. No sé si són suficients aquests programes, aquests impulsos que fem per al plaer de la lectura a través dels diversos programes que ens ha explicat. Potser fóra necessari que vostè parlés amb

el conseller d'Educació i que veiéssim de quina manera les dues conselleries poden treballar en un tema que és crucial, essencial per al creixement cultural del país, com és la lectura.

Pel que fa als equipaments culturals, m'he llegit de cap a peus –amb plaer, li ho he de dir– el que s'anomena PEC Cat, és a dir, el Pla d'equipaments culturals de Catalunya. No és un pecat, al contrari, jo crec que és una virtut, perquè contempla el territori en la seva extensió i en la seva intenció. Ara bé, si bé el pla és en si mateix un projecte d'equilibri territorial en matèria d'equipaments culturals, és possible que les inversions acabin sent tensionades a favor dels grans nuclis urbans. Altres diputats i diputades que m'han precedit ja li ho han dit, jo li faig aquesta súplica: sobretot tinguem en compte, en els equipaments culturals, la diversitat territorial i la necessitat que molts territoris rurals tenen del primer equipament o del segon equipament cultural; en la majoria, del primer equipament cultural. Si no hi ha equipament, no hi ha consum. Però, sobretot, si no hi ha equipament, el que no hi ha és producció cultural, els nostres agents de la cultura se'n van dels territoris.

M'ha interessat molt, no pas pel que ha dit avui, sinó pel que ja sabia de tots aquests dies, sobretot de la seva explicació dels pressupostos, la tasca de l'ICIC, i molt especialment aquest enginy fabulós dels crèdits reintegrables per ajudar les indústries culturals. No reeixim només amb la pintura, no reeixim només amb la música; hem de reeixir necessàriament en això que s'anomena ara «les noves indústries culturals», perquè són economia per al país, però a la vegada són creació cultural, són arrelament de la cultura en el país, és economia del país, és llocs de treball del país, i és prestigi nacional i internacional del país. Crec que els crèdits reintegrables són una molt bona solució, especialment en períodes de dificultat econòmica com aquests que estem vivint desgraciadament aquests dies.

No ho sé, sempre hem estat força internacionals en matèria d'explicació de què fem en matèria de cultura a Catalunya, però és veritat que, en aquests darrers anys, l'esforç d'internacionalització d'allò que som, d'allò que fem, d'allò que aportem al món, ha estat força més considerable. I això també és d'agrair. Suficient? Doncs, conseller, el meu criteri és que encara no és suficient. Crec que tenim molt per donar a tot el món –crec que tenim molt per donar a tot el món–, i que el món encara coneix poc això que nosaltres li podem i li volem donar. És necessari, doncs, que encara fem esforços d'internacionalització.

Em preocupen tres coses, però. Veurà. En matèria de patrimoni i de conservació, preservació del patrimoni, hem fet molta feina en els grans volums patrimonials, en les grans arquitectures patrimonials. Hi ha una arquitectura rural, que és patrimoni de les generacions, en la qual caldrà que entrem el dia que en tinguem possibilitats i criteris suficients, però hi haurem d'entrar.

Tinc la impressió –no sé si vostè la compartirà– que el conjunt de Catalunya, el conjunt social del país, no coneix prou no només l'impuls que fa la conselleria i el Govern en matèria de creació i de consum cultural, sinó també de la cultura viva que hi ha en el país. Probable-

ment, el país coneix molt de la cultura popular; coneix poc, en canvi, d'altres manifestacions, sobretot de les altes de la cultura a Catalunya. És important –crec que imprescindible– que ens plantejem de quina manera divulguem tots els esforços que des de l'Administració, o les administracions, però també els creadors estem fent en matèria de creació cultural.

I em preocupa, finalment, la presència de Televisió de Catalunya a les terres valencianes. Crec que a això s'hi hauria de referir avui. Pel que fa a Santa Mònica, molt ràpidament –m'excuso, senyora presidenta–, crec que ha faltat, sincerament, un previ diàleg amb els agents culturals, en aquest cas de les arts visuals. Crec que ha faltat un previ diàleg.

Nosaltres no qüestionem en absolut –al contrari, ens l'estimem molt– el projecte que vostè presenta i que ha estructurat el senyor Altaíó. Com més projectes, millor. I, a més, aquest és necessari, segur, i és encertat, però això no anava en contra d'un altre projecte. I s'ha presentat finalment, segurament per una mala gestió, en contra d'un altre projecte. En cultura no hi ha contraris, no hi ha trinxeres, no poden haver-hi contraris ni poden haver-hi trinxeres. Li ho dic a vostè com els ho diria als altres, als que pensen d'una altra manera. Hi ha expressions distintes que necessàriament han de trobar el consens, sobretot en un país petit i castigat en matèria de cultura com és el nostre.

Faci, si us plau, complicitat de projectes. Crec que encara la podem recuperar. Estableixi tot el que sigui possible –i crec que és molt possible– el diàleg amb els artistes visuals i plàstics, i doni'ls la confiança. Amb el temps –amb el temps–, molt important –ho deia el senyor Balcells–, doni'ls la confiança, que, en efecte, la Generalitat estima allò que fan, igual que estima allò que haurà de fer la Generalitat. El diàleg interdisciplinari que vostè planteja és fonamental, però no pot anar ni en contra ni separatament, no hi pot haver clivella tampoc en el diàleg de les arts visuals.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La presidenta

Gràcies, senyor Pané. Té la paraula l'illustre diputat Antonio Robles, del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta; gracias, señor *conseller*. Y gracias por la exposición que nos ha dado de lo que se ha hecho y de lo que tendrá que hacerse. De todas maneras lo diré claro: no me ha gustado en absoluto; no me ha gustado ni lo que se ha hecho ni el plan que tiene para hacerlo.

No es, evidentemente, ninguna sorpresa, pero se lo tengo que decir así de claro. Y, ¿por qué? Podríamos ponernos de acuerdo en muchas actividades e iniciativas culturales que ha tomado a bien llevar a cabo, pero la manera de hacerlo, la manera de abordarlo..., no estamos de acuerdo. Y no estamos de acuerdo porque todas están presididas por una idea base, por una idea pertinente y constante: una cultura nacional.

Y esa cultura nacional, cuidado, no es una cultura general, no es una cultura de todos, universal, de todos los catalanes, sino que lo es de una ideología nacionalista. Y como punto de mira está esa construcción nacional que tienen. El arte no se puede utilizar para construir nada; el arte es creación y se debe de dejar a la libertad de los creadores, no debe ser ningún instrumento de hacer o construir ningún tipo de nación o de cualquier otra cosa.

Esta semana pasada, ustedes, los señores de Esquerra Republicana, tenían como lema en donde hicieron sus mítines..., en una pancarta inmensa, un lema propagandístico que a mi modo de ver es fantástico desde el punto de vista de la propaganda política: «Estem construint una nació.» Y ponen debajo, en letra más pequeña –hay que reconocer que es bueno, ¿eh?–: «Disculpin les molèsties. Esquerra Republicana.» Es bueno, está bien.

Ahora bien, si eso lo sacan del contexto ideológico de su partido, lo meten en una *conselleria*, lo trasladan al arte y tratan de convertir la cultura, el arte, en esa construcción nacional, entonces no me gusta nada; no me gusta en absoluto, no me gusta para nada, se vuelve agrio.

Le diré unas frases, en este caso de Manuel Borja-Villel, a propósito, por ejemplo, de Santa Mónica. Antes le quiero recordar algún ejemplo de lo que intento plasmarle, de lo que ha hecho hasta ahora. Por ejemplo, el Plan de fomento de la lectura. ¿Quién se puede oponer a semejante cuestión? Muy bien, está muy bien. Este plan –ya lo sabemos todos– es para fomentar la cultura, y todos los que tengan dieciocho años en el año que se pone este plan, pues, bueno, se les premia con la subvención de una suscripción diaria a una revista, a un periódico, etcétera. Pero el acceso a esas revistas y esos diarios está cribado, no son todas –no son todas. Es decir, el joven no puede elegir cualquier diario o cualquier revista; está limitado a un número de revistas y un número de diarios. Es curioso que los mismos que no aparecen en las emisoras de radio que se dieron hace poco por el CAC, aparecen de nuevo también aquí; tampoco están –tampoco están–, por ejemplo, *El Mundo*, por ejemplo, el *ABC*, etcétera.

Por tanto, en este sentido yo le diría: está muy bien, pero no hagan ninguna criba. Díganle a los jóvenes: «Miren, tienen esta posibilidad, todos los que cumplan dieciocho años este año tienen esta posibilidad: cojan el diario que consideren oportuno, cojan la revista que consideren oportuna, elijan ustedes.» Porque, si no, hay la tentación de pensar que ustedes ponen esas revistas, como se ha hecho muchas veces en los institutos, en los colegios, que se llevan diarios subvencionados por la Generalitat para interiorizar, para que se acostumbren, para que se fidelice el alumno, el joven, a un periódico determinado. Y mira tú por dónde siempre son unos y no son otros.

Otro ejemplo: «Tasti'm» –pruébeme–, promocionar la lectura. Está muy bien promocionar la lectura, pero si es promocionar la lectura, es promocionar la lectura; no promocionar una determinada lengua, sino promocionar la lectura. En este caso, no se promociona en ningún caso los libros de..., en castellano están excluidos de esos 550.000 euros que se gastan en ello. Pero está muy bien, el inicio; pero está muy mal, la exclusión.

O por poner un último ejemplo para poderme referir a lo que es, parece ser, la estrella de la jugada: el CCCB. Me refiero, por ejemplo, a la película de Woody Allen. Esta sensación de querer construir internacionalmente esa cultura nacional nos lleva a hacer el ridículo con un señor que es un creador nato: Woody Allen, de cuyo nombre de película no puedo acordarme –y lo digo en serio, no puedo acordarme–, y la vi obligado, porque me habían dicho que no la fuera a ver muy seriamente. Y la fui a ver y dije: «¿Cómo es posible que un creador como Woody Allen haga esto?» Y puede ser que la haya hecho... Seguramente, si eso lo hace un principiante y la entrega –la película–, la película jamás se hubiera emitido en ninguna parte. Y todo, ¿por qué? Porque, mira, le dieron 150 millones de pesetas; se los dimos nosotros. Evidentemente no se lo dio usted solo, se lo dio fundamentalmente el Ayuntamiento de Barcelona –que aquí yo creo que hizo el ridículo–, haciendo este ridículo tan espantoso con esta película que nos representa Barcelona.

Le decía la frase de antes, de Manuel Borja-Villel, a propósito del CCCB. Dice: «El hecho de que un gobierno imponga un proyecto que desde el sector se ve como un brazo cultural armado» –no lo digo yo, ¿eh?– «y en el mejor de los casos su instrumento de propaganda, indica una regresión a épocas oscuras. Es aberrante que se actúe a la brava, sin tener en cuenta el código deontológico del sector.»

Bien, estas palabras de Manuel Borja-Villel, que fue director del Museo de Arte Contemporáneo de Barcelona, dejan sobre la mesa algo muy inquietante sobre el nuevo rumbo del Centro de Arte Santa Mónica o CASM, y el nombramiento a dedo, por otra parte, de Vicenç Altaió para dirigirlo. Dice: «Un centro de arte debe tener autonomía; no puede estar sometido a los avatares políticos. Se está confundiendo cultura con propaganda, y esto es un proceso que va de chapucero a peligroso.»

Esto lo hemos visto claramente en el pasado. El realismo soviético impuso una manera de ver la realidad, pero desde luego no era arte, era una imposición militar del arte, que es distinto; y, por lo tanto, no es creación. Los argumentos que se han dado, que ha dado usted, sobre que no hay suficiente número de visitantes, desde luego, como hagamos eso en el mundo de la cultura nos quedamos sin cultura, sin teatro y sin casi nada, porque casi siempre determinado arte es deficitario, pero por principios, ¿no?

Yo creo que eso no puede ser de ninguna manera una disculpa. Le diré más. Ferran Barenblit, el que fuera director del CCCB, esgrimió precisamente la proyección internacional que se ha labrado el CASM: los nuevos formatos expositivos que han nacido, que nacieron entre sus paredes, que se caracterizan, o que se caracterizaron ya, mejor, por expandirse en el tiempo y por crear una relación nueva entre el artista y el público. E iniciativas como la mediateca comisariada y el archivo público de artistas catalanes.

El CASM tiene una estructura de *kunsthalle*, un modelo alemán de sala de arte que no es museo, porque no tiene colección ni galería, porque no comercia con el arte. Su función es difundir la creación emergente que está

fuera del circuito museístico y comercial. Barcelona ya ha perdido en este sentido espacios emergentes como Metrònom y la Virreina. Yo creo que no nos podemos permitir hacer este juego malabar de confundir patria con creación artística.

Y para acabar, señora presidenta, si me lo permite, quisiera referirme a la crisis abierta que hasta el representante del partido socialista, el señor Josep Maria Balcells, incluso él mismo ha reconocido: que se abre una brecha entre el mundo creativo y la *conselleria* de Cultura, y que creo que es realmente peligroso para el propio arte que nos rodea y se pone de manifiesto el planteamiento del Centro de Arte Santa Mónica; se amplía para la tensión que hay entre la Asociación de Artistas Visuales de Cataluña, la *conselleria* de Cultura y el denso entramado de intereses políticos que parece ocultar.

El replanteamiento en este sentido del centro de cultura es, a nuestro modo, un error. Señor *conseller*, la Plataforma para un consejo de las artes que está formado por treinta y cinco organizaciones, y ya hay..., bueno, exactamente 20.675 creadores y agentes culturales y 394 empresas y compañías, ya ha denunciado en un comunicado lo que considera –entre comillas– «un plan de la *conselleria* para blindar equipamientos e instituciones, excluyéndolos del ámbito de actuación del *consell* con el fin de reducir sus competencias y los recursos económicos y humanos que deberán traspasarse en el futuro». Incluso dicen aún más cosas, como, por ejemplo, la incidencia que tiene en la ley, en la modificación de la Ley de cultura de las artes, que, en este sentido, parece que pudieran excluirlos aún más de la incidencia que pudieran tener en el arte.

Señor *conseller*, lástima, porque, como usted sabe, yo estaría muy de acuerdo con algunas de sus iniciativas si fueran universales y no fueran tan intervencionistas desde esa especie de patrimonio patriótico que quieren hacer de todo lo que actualmente se hace en Cataluña, pero que sólo depende de una idea, que es la ideología nacionalista que ustedes representan.

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Robles. Té la paraula per contestar les intervencions dels grups l'honorable conseller.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. És una mica una missió impossible, perquè hi ha moltes coses que necessiten ser contestades. La felicitació al Carles Santos, assumida, per descomptat; som amics. Al senyor Joan Marsé vaig tenir oportunitat de fer-ho per escrit i de fer-ho personalment, perquè jo vaig anar a Andorra, justament amb motiu de la concessió del premi; jo hi era i vam poder dinar junts. Lamentar, en canvi, també públicament, la mort de Jordi Benito, que això sí que és un drama.

Bé, mirin, en termes generals hi ha coses que depenen de nosaltres i coses que no. En algunes de les coses que han plantejat hi ha involucrat l'Estat o hi ha involucrats

altres interlocutors, i les coses que podem fer, o no, no depenen de la nostra voluntat.

Anant al tema de TV3 i el País Valencià. Arran de la notificació per part del Govern valencià, que procedien a executar l'empara judicial que tenien per tancar aquests últims repetidors, vam fer una nota pública i, privadament, vam manifestar la nostra contrarietat, el nostre malestar, i que ho trobàvem una cosa absolutament innecessària, inacceptable per part d'ells, en el marc de l'acord que tenim verbalment establert, encara que no l'hem signat.

De tota manera, en aquest tema els he de dir que espero que el Govern espanyol faci honor al compromís adoptat pel ministre Clos. I estic segur que ho farà, perquè seria inimaginable que, durant deu mesos, el Govern de l'Estat estigués enganyant el Govern català. I si hi hagués arguments per no aprovar el decret, ja s'haurien exposat. Per tant, entenc que no hi ha arguments i que es tracta d'una dilació que busca el moment d'oportunitat.

Espero que sigui immediat, perquè no té sentit que, havent-hi l'acord entre el Govern valencià i el Govern català en aquest tema, doncs, des de l'Estat no s'acabi d'entendre la urgència de l'adopció d'aquesta mesura, que està..., ha fet tots els tràmits i està estrictament pendent de la seva aprovació. I així ho han manifestat els alts càrrecs del Ministeri d'Indústria. Per tant, sobre aquest tema això és el que els he de dir. I dir-los també que, mentrestant, estem en contacte amb el Govern valencià, a l'espera de poder prendre les mesures en aplicació de les previsions del decret.

Senyora Carme Vidal, ja mirarem a Sants a veure si hi ha el «Tasta'm», o si està amagat darrere d'una columna, o que s'ha de fer perquè hi arribi; ja ho canalitzarem.

Respecte al tema de cultura popular, que ha sortit reiterades vegades. La veritat és que em sembla que em poden fer retrets, però que no m'hagi involucrat en temes de cultura popular, sincerament... És més, i perdoin la immodèstia, però tinc la pretensió que, en aquest tema, hem, fins i tot, canviat força el discurs, i estem col·laborant amb molta gent. I amb alguns de vostès hem tingut reunions sobre aquesta qüestió, per explicar justament una política que entenem que és oberta i que l'hem desplaçat de la nostàlgia pel passat cap a la voluntat de construcció d'una nova cultura popular de síntesi orientada al futur. I en això, diguem-ne, em remeto a coses escrites, a diverses intervencions que hi ha hagut i a algunes entrevistes de premsa. I, en tot cas, en aquest tema em sembla que no són justes algunes consideracions que han fet.

Bé, dir que el campanar de la Seu es desplomava, diguem-ne, deu ser que els efectes especials encara no s'havien aplicat, perquè no crec que fos aquest el cas. És a dir, hi va haver un problema, es va fer una intervenció d'urgència, s'ha fet un estudi de què cal fer, i es farà la intervenció amb tota la cautela que calgui; però no es pot dir..., és a dir, no es pot fer una espectacularització d'una incidència accidental, imprevisible, i que no s'ha de desproporcionar.

La llei del patrocini i el mecenatge, que també ha sortit diverses vegades. Igual que recordo que el primer dia ho

vaig dir, a la segona compareixença ja els vaig dir que no, que a la vista del marge de maniobra que teníem i del tram que hi havia per aplicar-la, que havíem vist que era pràcticament inviable, i que per això posàvem l'accent en tot el tema d'estimular la inversió privada per altres vies, i a buscar altres estímuls que no fossin els incentius de caràcter fiscal. I, per tant, els vaig dir que, la consideració aquella d'urgència que en un primer moment hi havíem donat, ho reconsideràvem, a la vista, parlant amb la gent d'economia i finances, de quin era el marge de maniobra que tenia. I, efectivament, amb l'escenari actual de crisi, si no és que el model de finançament ens fes variar el criteri, ho veig així. Per tant, això jo crec que ho vaig exposar clarament en una compareixença anterior i, en tot cas, ho reitero. És a dir, entenem que en aquests moments no hi ha marge per intervenir en això, eh?

Després, vostè deia, sobre espai: «Doti'l de contingut i què pensen els creadors.» I després el senyor Balcells també em parlava del tema de Santa Mònica. Vull dir, respecte a aquest tema els he de dir que les opinions, tret d'un nucli, totes més aviat han estat favorables, i en el sentit de dir: «Ja era hora que algú fes alguna cosa a Santa Mònica.» Jo els reitero el que he dit i vostès em poden creure o no –crec que ho he fet en intervencions públiques i ho he fet davant de l'associació dels artistes visuals. La meua proposta va ser d'ajuntar dos projectes, un que estava funcionant en aquell espai i l'altre que estava orientat a optimitzar l'ús d'aquell espai d'acord amb necessitats del departament, buscant la complementarietat. Qui determina que allò és incompatible és la gent que encapçala el projecte que fins llavors es desplegava en l'espai de Santa Mònica. Per tant, ni es tanca res..., és més, des del primer moment –i ho he fet de paraula i per escrit–, la garantia de continuïtat de les persones i de l'equip, del projecte i del pressupost. Per tant, no hi ha una idea de tancament.

L'altra cosa és que algú pretengui, justament en aquestes condicions en què sembla que fins i tot els que proclamen més la defensa del document de bones pràctiques el transgredeixen –i si van mirant els últims nomenaments de persones rellevants en els grans equipaments que hi han per l'Estat, veuran allà on hi ha hagut concursos, allà on no n'hi han hagut, i allà on els guanya qui s'ha presentat o els guanya qui no s'ha presentat, i totes aquestes coses..., i veuran que de concurs d'aquests, així, recentment, jo recordo el del Macba, però no es fan concursos en cap dependència del Govern.

I en el cas de l'encàrrec que se li fa al senyor Altaíó, que tenim el propòsit..., ja els anuncio ara que, properament, en la fórmula que correspongui, diguem-ne, serà posat al capdavant de l'activitat del Centre Santa Mònica; però és un treballador del departament al qual se li fa un encàrrec. I això és política de departament, no forma part d'un consorci, ni cap cosa d'aquestes, ni s'externalitza cap mena de cosa d'aquest estil; és un encàrrec d'actuació del departament, que fa l'estructura del departament, com algunes exposicions que es fan al Palau Moja i, eventualment, algunes s'encarreguen a algun comissari o comissària. En el cas de Santa Mònica, la major part de l'activitat serà encarregada a persones que faran el comissariat de les activitats que s'hi despleguin, o hi haurà programes i projectes concrets; però això serà el senyor

Vicenç Altaió. I això no té res a veure amb el document de bones pràctiques.

En canvi, el nou centre d'art contemporani, aquest sí; que a més a més tenim voluntat de fer-lo compartidament amb l'Ajuntament de Barcelona –en qualsevol cas el tirarem endavant–, i en aquest sí que hi haurà..., ha de ser un projecte que sortirà a concurs perquè reculli la voluntat de donar cabuda a l'art més emergent. A Santa Mònica hi haurà art emergent, però no només art emergent, perquè entenem que també hi ha molts altres punts buits i moltes altres urgències històriques.

Després, quan vostès parlen del sector..., escoltin, no ens enganyem, quin sector? Serà una part del sector, independentment de a quines sectorials, de a quins partits polítics els seus membres puguin estar vinculats. I qui fa política? Que és que només es fa política al Parlament i al Govern? Hi ha molta gent que fa política. I gent que ho fa amb més fonament de legitimitat i altra que no tant. I gent que intenta defensar interessos generals i gent que defensa interessos sectorials, que són legítims i, a més a més, moltes vegades tenen raó. I quan hem interpretat que el sector tenia raó, hem acollit les seves propostes.

N'hem assumit moltes, en tots els ordres; moltes que vénen del sector i moltes de l'Associació d'Artistes Visuals, davant dels quals hem assumit tota una colla de compromisos, i els estem complint escrupolosament. No recordo ara qui ho ha dit, hauria de mirar els papers, però és veritat que no sempre amb prou celeritat; ja ens hauria agradat anar més de pressa, perquè la pressió qui l'aguanta som nosaltres i, en algun cas, jo particularment, havent d'interlocutar amb gent que porta com a carreta la meua pròpia cara i no se la treu durant el debat.

Però, escoltin, diguem-ne, som en això per defensar l'interès general. Són recursos públics, són els impostos de treballadores i treballadors, i ningú es pot atribuir la potestat de determinar què s'ha de fer amb això i, a més a més, denunciar que s'està polititzant l'art o la cultura. Que és que no fem política tots en això? No tinc pas la pretensió que la política la faci només el departament. Aquí, tothom que hi està involucrat i que és capaç de mobilitzar, i mobilitzar recursos i opinió, i de moure's i adreçar-se a la premsa i tot això, està fent política. O no? –O no? Només que nosaltres ho fem a través d'un conjunt d'escrúpols, com correspon a l'acció política que fa el Govern, i està..., em sembla perfecta. I aquí tothom fa el seu paper; nosaltres també l'hem fet.

L'espai, dotar-lo de continguts? Ho procurarem; continguts oberts, innovadors, i que permetin fer-nos donar un salt de qualitat. Jo no he parlat de centre de pensament, encara que, també, sí que he parlat també de centre de pensament. I és que pensar..., que pensi un no vol dir que no pugui pensar un altre, és a dir, això no s'exhaureix, i per tant hi pot haver diversos centres de pensament.

Quina és la política cultural? La política cultural és aquella que intenta..., recollint allò que deia el senyor Pané, que l'art, la cultura, la fa la gent, el que correspon al Govern sobretot en les seves polítiques és crear les condicions adequades perquè la gent ho pugui fer en llibertat; tota la gent –com més gent, millor–; tots els artistes –com més, millor–; totes les capelletes –com

més, millor–, totes. I per això sol ser magnífic no tenir capelleta pròpia.

De cara al senyor Balcells també. Vostè em deia el tema de diàleg i complicitat. Jo ja he reconegut que en algun moment, a pilota passada... Crec que hi va haver una interlocució amb alguns sectors dels artistes visuals que no va funcionar adequadament, i la responsabilitat és meua i, per tant, és culpa meua personalment, eh?, és error del departament i culpa meua personalment. No vam interpretar adequadament símptomes que probablement haurien permès avançar que hi havia aquí un terreny de desacord o de confrontació. Això jo ho he assumit davant dels artistes visuals, davant la gent de cultura de base i davant de diversos col·lectius quan s'ha plantejat. Però una cosa és reconèixer això i l'altra és posar en qüestió la legitimitat de l'acció que en aquest àmbit està duent a terme el departament, i això no es pot fer. I, després, hi insisteixo, qui determina la incompatibilitat entre les activitats que ja es feien i les que es volien tirar endavant no és el departament, el departament en això actua reactivament i a proposta del mateix col·lectiu. I el que passa, que el col·lectiu va també, de vegades, canviant d'estratègia.

I nosaltres en això li diré..., els ho diré amb tota sinceritat, única regla d'or: vam adoptar uns compromisos, els complirem; si podem, en el termini desitjat, i si triguem una mica més, trigarem una mica més, però en el mínim temps possible, perquè hi hagi continuïtat, perquè és veritat que, a Barcelona específicament, hi ha hagut una reducció dels espais de creació, encara que entenc que hi ha una actitud positiva per part de l'ajuntament, també hi és per part nostra, i que tenim voluntat uns i altres de resoldre-ho. I ens en sortirem.

I nosaltres, en la part que ens toca, complirem tots els compromisos, independentment que ens agradi més o menys el que faci cada col·lectiu o com s'expressi cada forma de reivindicació, perquè hi ha una necessitat. I el fons de la reivindicació, jo la comparteixo; el fons de la reivindicació, de més espais per a la creació d'art, més facilitats per als artistes emergents, ho comparteixo. No només això, sinó que, per exemple, en una reunió recent amb la gent de Swab la condició per incrementar l'ajut a aquesta fira és que hi hagi un espai específic destinat als autors emergents que no tenen galeria d'art i que no troben altres espais per poder difondre la seva obra. Per tant, això és el que estem fent, és ser conseqüents amb una política.

Els ho diré clarament, jo no estic en cap capelleta ni em presentaré a cap eleccions, però el compromís és que farem bé la feina en aquests quatre anys. Aquest és el compromís: farem bé la feina, amb independència de criteri i amb voluntat de servei públic. I procurarem treure el rendiment màxim que puguem dels espais disponibles i dels recursos disponibles, i tindrem com a nord i horitzó la llibertat de creació, contundentment i radicalment.

I això no és incompatible amb la convicció que som una cultura nacional, perquè, com li vaig dir, em sembla, en la compareixença dels pressupostos, una cosa és el valor d'una cultura i l'altra és el rang de la representació política de les institucions que li donen cobertura. Justament, pensat des de fora de la política, la cultura catalana jo

penso que és una cultura nacional i que té dret a buscar el màxim nivell de consolidació, de llibertat de creació, i d'expressió i de dinamisme, independentment que tingui o no tingui estat o que l'Estat se senti més còmode o més incòmode en aquesta cultura.

I ja els vaig dir també que, en general, l'Estat, una part del comportament de l'Estat –probablement del retard d'aquest decret en matèria de reciprocitat televisiva o la dificultat d'assumir el caràcter plurilingüe i plurinacional de l'Estat– té a veure amb la incomoditat que els genera l'assumpció de la cultura catalana com a cultura nacional, i és més aviat veure-ho com una mena de cosa de segon ordre, com una anomalia, però de segon ordre, no de primer nivell. Bé, doncs, és un problema que tenim i és una discrepància. I em sembla que en això no expresso només un criteri personal –l'afirmació d'aquest caràcter nacional–, sinó que expresso la voluntat del Govern i de posicions majoritàries, més enllà, fins i tot, de la majoria de govern.

No hi ha hagut relleu de cap director –no hi ha hagut relleu de cap director. O sigui, hi va haver un relleu de director al Museu Arqueològic, que va haver-hi una persona que havíem nomenat des del departament i vam substituir des del departament. Però no hi ha hagut relleu de director, sinó que el que hi va haver és una petició de continuïtat al senyor Ferran Barenblit, abans de l'estiu, i encara després de l'estiu, i es va fer en un clima d'absoluta cordialitat; amb discrepàncies, però de cordialitat. I, a més a més, pel conseller de la Comunitat Autònoma de Madrid vaig ser consultat respecte a això, i li vaig certificar la qualitat i el respecte professional que em mereixia la persona de Ferran Barenblit. Per tant, diguem-ne, no hi ha hagut cap destitució ni cap relleu de director, el que hi va haver és una dimissió que vaig intentar evitar, perquè el que volíem era assegurar la continuïtat.

Se'm parlava també de la possible posada en marxa (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –si em permet un moment– en règim de simultaneïtat dels dos projectes. Jo crec que anem abocats a una pràctica simultaneïtat, vull dir que em sembla que no només és desitjable, sinó que el calendari ens aboca, jo crec, a una posada en marxa, potser progressiva però simultània, cap a la primavera, eh? I en aquesta direcció treballarem. Però sàpiguen, en això, que em sembla que en aquest tema, a part d'actuar amb claredat, he tingut una paciència infinita; és a dir, m'he reunit amb aquests col·lectius, hi he dialogat, hem estat disposats a parlar-ne sempre –sempre–, fos convenient políticament o no, perquè aquí el que importa és el resultat que sortirà de tot això, no tant el procediment, que des de la nostra part procurem que sigui escrupolós.

(*Veus de fons.*)

Molt bé. Bé, em sembla que alguns dels temes bàsics han sortit: el tema País Valencià, el tema de la reciprocitat... Hi ha temes de detall que voldria comentar-los, però, si de cas, després que vostès puguin..., ja hi entrarem, però és que han entrat en temes de detall. En qual-sevol cas, quedo a la seva disposició per, després, quan s'acabi la sessió, donar-los resposta punt per punt a tot el que vostès han dit avui aquí, perquè hi ha una clara desigualtat del temps disponible per donar resposta a les

seves intervencions. I ja està, simplement.... No me'n queixo, és a dir, constato que...

La presidenta

Moltes gràcies. Hi ha alguns dels grups que volen repreparar. La senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, presidenta. Ens sumem, en nom del grup, al dol pel traspàs del senyor Jordi Benito, per una banda. Per una altra, conseller, si amb el senyor Santos són amics, als amics jo diria que no se'ls planta, i no se'ls planta fent-se vostè còmplice dels censors. Ho sento, però li ho he de dir, perquè això va anar així i ho vaig viure de primera mà, aquí, en aquest Parlament. Ho vaig viure, i vostè ho sap, de primera mà. Però això va anar així. Vostè..., perquè algú va trobar aquella exposició escatològica, li va recomanar aquell mateix dia al matí que no hi anés. Quan vostè convidava a aquella inauguració. Ho sento, però ho he de dir, als amics no se'ls planta d'aquesta manera.

El diputat Balcells ha evidenciat que no hi ha unitat en el tema de Santa Mònica entre els partits que donen suport al Govern; el senyor Pané, potser més tímidament, també. Però, en tot cas, ell ha dit que aquí es veu un conflicte d'interessos, que alguna cosa ha fallat, que aquí es despulla un sant per vestir-ne un altre; que hi ha una esquerda entre la conselleria i aquest sector..., que a vostè no li agrada aquesta paraula, no en vol sentir a parlar del sector, perquè vostè, quan parlem de sector, ja m'he adonat que vostè només..., és a dir, vostè situa el sector amb l'Associació d'Artistes Visuals. No, no, no, escolti, n'hi ha molts d'artistes, eh? –n'hi ha molts d'artistes–, que sobre aquest tema s'han manifestat –molts, molts–; més coneguts, des d'en Plensa, en Perejaume, en Gregori Iglesias..., hi ha moltíssima gent, més coneguts o menys coneguts s'han manifestat respecte a com s'ha portat aquest tema.

I ara diré una cosa respecte al senyor Barenblit. Sí, segurament vostè el va convidar que es quedés, però sap què passa? Sap què deia l'enyorat Guillem Viladot? Que a la vida no s'ha de fer mai nosa, conseller, a ningú ni enlloc –que a la vida no s'ha de fer mai nosa a ningú ni enlloc–, perquè, és clar, si el senyor Barenblit és allà, amb tota altra gent, quan vostè nomena el senyor Altaió com a responsable de Santa Mònica, què vol que faci? Si, a més a més, diu que el senyor Altaió, vostè –aquí hi ha tot un joc de contradiccions–, també..., a Santa Mònica també hi haurà espai d'art, a més a més de totes les altres disciplines... Escolti, agafa i se'n va, justament per això, perquè a la vida, si no t'hi volen, doncs, agafes i te'n vas; no s'ha de fer nosa. Això, per una banda.

Per al·lusions, a la diputada Llansana. Vostè diu al conseller, diputada Llansana, que és l'Estat qui no els ho posa fàcil, que no hi ha cap responsabilitat d'aquest Govern, que és el Govern de l'Estat espanyol qui no els ho posa fàcil per mantenir Televisió de Catalunya al País Valencià. Home, senyora Llansana, això és qüestió de voluntat política, i mai en aquest país no havia estat tan fàcil. Qui fa president de la Generalitat al ministre d'Indústria

del PSOE? Per tant, vostès governen –vostès governen–, conjuntament amb el PSOE, vostès governen.

És a dir, és qüestió de voluntat política. Sí, sí, això és qüestió de voluntat política. (*Remor de veus.*) I, escolti, aquí comencem a perdre la paciència amb tot això. (*Rialles.*) No fa gràcia, no –no, no fa gràcia. Senyor Balcells, ja veurem què faran els diputats del PSC en les votacions. No fa gràcia això –no fa gràcia. És a dir, Televisió de Catalunya, si realment creiem en els Països Catalans, és una eina imprescindible, i vostè sap que hi havia diputats de Madrid responsables polítics que no volien aquesta televisió. Per tant, no fa gens de gràcia, eh?, que a catalans del País Valencià se'ls obligui a ser televidents en castellà; no fa gràcia, gens ni mica, de debò –gens ni mica.

Trampa, conseller, i moltes contradiccions –moltes contradiccions– massa contradiccions al respecte, i no voldria tenir aquest to que el senyor Balcells ha qualificat d'agre –no el voldria tenir, de veritat–, però és que hem escoltat el sector. Vostè diu que, home, que rep moltes crítiques i que... Escolti, quan vénen davant del Kur-saal de Manresa i se li manifesten, no se li manifesten perquè sí.

Vostè no ha respost. Si vostè creu de veritat en la creació, per què no va presentar l'estatut de l'artista? S'ha deixat de dir-ho, no m'ha contestat –no m'ha contestat. Per què no ens l'ha presentat, l'estatut de l'artista? Era una de la cosa de la qual vostè també va fer molta bandera. Però, és clar, se li ha complicat molt tot –se li ha complicat molt tot, conseller. És a dir, no tenim diners i vostè...

Hi ha una cosa important que tampoc no ha respost. I ara no em digui –i ara no em digui–, com em va respondre l'altre dia al Ple, conseller, si us plau –li ho demano si us plau–, no em digui que vostè ens va apressar als partits de l'oposició dient que la reforma que s'ha de fer de la Llei del Consell de les Arts respecte a l'article..., 4, si no m'equivoco, o l'article 3, és que ja ens va demanar a nosaltres, allò, entrar-ho per tràmit d'urgència. Això ho va fer en el darrer Ple, però vostè ha tingut la llei sis mesos al calaix.

La presidenta

Senyora Vidal anem molt malament de temps.

La Sra. Vidal i Huguet

Sí, presidenta, acabo. Vostè l'ha tingut sis mesos al calaix, perquè així ha guanyat temps –perquè així ha guanyat temps. (*Veus de fons.*) Doncs, expliqui-m'ho, si us plau, perquè, si no, no l'entenc.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Ja li ho explicaré –ja li ho explicaré.

La Sra. Vidal i Huguet

Però ara li diré una cosa –aquest és el quid de tot plegat, conseller, aquest–: això, aquesta compareixença, sobretot es redueix a això. Oi tant que hi ha el dret a pensar!, només faltaria. I sap què passa? La cultura ens fa crí-

tics. Ser crítics vol dir que som ciutadans més lliures. Oi tant com sí! I el dret de pensament el té tothom –acabo, presidenta, si us plau (*rialles*) –, i com més centres de pensament hi hagi, millor; només és que vostè en vol un, com hi ha al CCCB. Si ja en tenim un, reforci'l. Però no, n'hi ha d'haver un, i aquest no li agrada. I no els agrada, perquè l'un el té un partit polític i vostè en volen un altre. I vostè volen el que li vaig dir: un CCCC. I el temps ens ho demostrarà.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Vidal. Que avui estem molt apassionats, eh? Senyor Balcells...?

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, presidenta. Ja és bo que parlant de cultura hi posem també passió. La portaveu de Convergència, en el seu torn de rèplica, em sembla que feia barreja, no?, sobre les afirmacions fetes per aquest portaveu del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i, sobretot, interpretacions potser interessades. Deixi'm que, ni que sigui amb parèntesi, senyora portaveu de Convergència..., no veig molt evident la complicitat d'Esquerra Republicana amb el Govern de l'Estat. I aniria més enllà: dubto que el senyor Zapatero estigui pensant, doncs, de fer ministre el senyor Tardà per poder reforçar aquesta complicitat.

Però, parlant del tema de la intervenció del conseller, voldria només..., és a dir, la paraula «relleu» –no sé què ens hi diu al diccionari, conseller–, jo no la feia pas sinònim de «destitució» quan parlava de «relleu». Hi havia un director i ara n'hi ha un altre; entenc que és aquest el relleu al qual jo em referia.

Voldria només mantenir aquella idea que he dit en la meva primera intervenció: si s'han visualitzat discrepàncies o confrontacions, intentem visualitzar complicitats; aquesta seria una mica la meva reflexió de fons. I aquesta complicitat, visualització de complicitat, jo li deia: «Intentem, en aquesta...», potser seria una forma de trobar aquesta simultaneïtat, amb aquest relleu, de dos projectes que, com vostè deia, són tots dos necessaris i, a la vegada, són complementaris.

Res més, gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Balcells. Senyora Llansana, quan vulgui.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyora presidenta. Només per manifestar el nostre desconcert amb el fet que la portaveu de Convergència i Unió no vulgui admetre de cap de les maneres que hi havia un problema al Centre d'Art Santa Mònica. Per què no ho admet, senyora Vidal, que les coses no funcionaven, que necessitaven canvis?

Escolti, podríem fer una pregunta molt simple, que seria un bon diagnòstic i un bon termòmetre del que passava al Centre d'Art Santa Mònica. En aquesta sala som més de vint persones, totes expertes en l'àmbit cultural, totes

conexedores de l'actualitat cultural, totes participatives en el dia a dia de l'activitat cultural del nostre país, o bé des de la vessant periodística, o des de la vessant política, o des de la vessant de la gestió de govern. Molt bé. Quants dels que som en aquesta sala, quantes persones de les que som avui, aquí, havien assistit el darrer any en alguna de les activitats del Centre d'Art Santa Mònica? Quantes hi havien posat els peus? Si fem una enquesta i aixequem el dit..., no cal que ho fem, però si aixequéssim el dit, el percentatge de participació en les activitats del centre d'art de les persones expertes en cultura que estem en aquesta sala seria ridícul. Per tant, alguna cosa no funciona. Alguna cosa no funciona, senyora Vidal. (*Veus de fons.*) Sí, sí que va així. Alguna cosa calia canviar.

Una darrera cosa, senyora Vidal. No governem Madrid. No governem a Madrid cap dels tres partits que formem part del Govern de coalició del Govern de la Generalitat no governem a Madrid. (*Remor de veus.*) Escolti, si fos així –si fos així–, ja tindríem un nou model de finançament. És que em fa l'efecte que vostès no entenen que, governi qui governi a Madrid, sigui del partit que sigui el Govern de l'Estat espanyol, sempre –sempre– és contrari als interessos de Catalunya –sigui del color polític que sigui el Govern de l'Estat espanyol. I n'hem tingut proves amb els governs de tots els colors polítics. I un partit com el seu, que s'autodenomina nacionalista, ho hauria d'entendre.

I per acabar, senyora presidenta, només dir-li una cosa al senyor Robles. Ja estem acostumats que ens culpi de tot al Govern tripartit, però, home, que ens culpi al Govern tripartit del fet que la darrera pel·lícula del Woody Allen no li hagi agradat, això ja em sembla un excés, eh?

La presidenta

Gràcies, senyora Llansana. Senyor López, quan vulgui.

El Sr. López i Rueda

Gràcies. Gràcies, senyora presidenta. Posem una mica d'ordre al debat que tenim; més enllà de la passió, posem una mica de raó, també, també aniria molt bé.

Senyor Tresserras, m'ha deixat més preocupat del que estava. M'ha deixat més preocupat del que estava, perquè vostè ha fet avui una alegació en contra dels principis del Consell de les Arts increïble...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

No, al contrari.

El Sr. López i Rueda

Vostè ha fet aquí un..., imagini's, ha fet un al·legat, una alegació a la desconfiança del sector, un sector de capelletes, un sector... Déu n'hi do, eh? –Déu n'hi do–, quan repassem..., ja no cal fer «arqueologia de la paraula», com deia Foucault, però quan repassem el que vostè ha dit, eh?... de capelletes, ideologitzat. Diu: «És que no tenen ideologia.» Com tothom –com tothom. Però és que no hi ha una bona part d'ideologia a l'art? Sí, i tant! El que passa, que l'art no s'ha de mesurar per la seva ideologia. És aquell debat que teníem, si els autors, si

els poetes, d'esquerres o de dretes..., eren millors perquè eren d'esquerres i tenien un compromís social. No són millors ni pitjors perquè tinguin compromís social o no tinguin compromís social, però que hi ha compromís social en molts poetes..., clar que sí.

El problema és quan l'art el posem –i com vostè ha dit..., a les necessitats del departament, al servei de les necessitats del departament; aquest és el problema –aquest és el problema. Vostè ho ha dit: «Si no em servia, què hem de fer?» Són paraules textuales seves: «Si no em servia, què hem de fer?» I li ho torno a repetir: però no hem fet un pas endavant? No hem fet un pas cap a la confiança, que hi ha una part de la societat civil, i sobretot en l'art, que ha de decidir sobre el que es produeix i l'art?

El Centre d'Art Santa Mònica funciona o no? Hi han reserves, és cert. Hi havia moltes reserves. No podem negar la realitat: hi havia moltes reserves. El que passa, que, senyora Llansana, precisament qui ha d'anar al Centre d'Art de Santa Mònica no som nosaltres; no som nosaltres –no som nosaltres. Nosaltres hi podem anar, però no som nosaltres, principalment. (*Veus de fons.*) Bé, vostè no hi deu haver anat, jo sí que hi he anat, però no som nosaltres principalment. Aquesta és la confusió que tenim. No havien donat un pas endavant? No havien donat un pas endavant amb el Document de bones pràctiques de museus i centres d'art?

I vostè es justifica dient: «I qui el compleix?» Li diré qui ho ha incomplert, com s'ha complert. Vostè, en alguns aspectes, ho ha complert, però no amb el Centre d'Art de Santa Mònica. I li diré qui ho ha complert: el senyor Ferran Barenblit és avui en dia director del Centre d'Art Dos de Mayo de Madrid per un concurs. Ho han complert. A la Comunitat de Madrid, que gràcies a Déu no hi governa Esquerra, sinó que hi governa la senyora Aguirre, hi ha un conseller de Cultura (*remor de veus*), hi ha un conseller de Cultura català i un conseller de Cultura com cal –no li dic que vostè no sigui com cal–, i ha complert.

Jo li dic: vostè està disposat a signar un document de bones pràctiques de museus i centres d'art amb el sector? Vostè hi està disposat? Nosaltres entrarem una proposta de resolució perquè se signi. Per què? Perquè hem de recuperar els ponts de confiança amb el sector, una cosa que hem trencat amb el Centre d'Art de Santa Mònica.

Gràcies, senyor conseller.

La presidenta

Gràcies. Senyor Pané, té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, presidenta. No, m'ha interessat molt sentir que vostè feia un reconeixement de responsabilitat a l'inici de tot el procés, que segurament va preveure d'una manera i que va resultar d'una altra. Ja està bé –ja està bé–, jo li ho agraeixo.

Crec que no és suficient, de tota manera. També en aquestes qüestions, la pau finalment forma part de les actituds, no? Vostè ha començat la seva segona inter-

venció dient: «Hi ha hagut moltes persones que m'han dit: "Ja era hora que féssiu alguna cosa sobre el Centre de Santa Mònica."» Jo crec que és just el discurs que no podem fer, perquè no és just. Al meu entendre, no és just; no recull justícia, aquest discurs.

Com no recull justícia, al meu entendre, el fet que es digui: «Calia que projectéssim sobre l'espai de Santa Mònica, sobre l'espai físic de Santa Mònica, alguna cosa, perquè el rendiment i l'ocupació eren molt baixos.» Mare de Déu, si li explico –i vostè ho sap, no caldria– com a quanta ocupació hi ha de quants equipaments culturals! Però és que la cultura –ni els equipaments, ni els continguts, ni la creació–, llevat d'allò que és estrictament econòmic, d'allò que és creació de riquesa, no es pot mesurar per això. Jo li he dit: «El nostre grup no s'oposa que creïn des de la conselleria un centre de reflexió entre les diverses disciplines del saber.» No, no, això és molt bo, i segurament ens situarà en la contemporaneïtat. Però això no pot anar en contra ni enfrontar-se, en un espai determinat, a un altre projecte que és absolutament necessari, que jo el voldria per a la meua ciutat, que és catalana igual que Barcelona.

Bé, aquesta esclatxa l'hem de salvar. I crec que hem de fer un acte d'humilitat fins allà on es pugui –no d'humiliació, perdó, dic d'humilitat– des de la conselleria, perquè és qui més responsabilitat té i, per tant, més li valdrà l'acte d'humilitat, en el sentit de poder explicar –i de poder construir complicitats amb els artistes visuals– quin és aquest projecte i com poden desplegar i com se'ls ajudarà a desplegar el seu projecte en un altre indret. Coneixen els artistes visuals –ho coneixen?– de la veu de vostè o de les persones qualificades de la conselleria a quin nou equipament aniran?, quina mena de suport tindran?, quina mena de projecció –que no tenia Santa Mònica, segons diu el departament, i és probable– ara el departament es compromet amb ells a fer de la seva feina, de la seva creació, del seu propi diàleg creatiu?

Això a mi em sembla fonamental. No podem continuar vivint en aquesta distància. Perquè no és una qüestió de capelletes, senyor conseller; de vegades, a la cultura es barallen les capelletes. Però aquesta no és una qüestió de capelletes, i tampoc no la podem mirar com una qüestió partidista. Necessàriament hem de tancar aquesta clivella entre els uns i els altres. S'ha de dialogar amb els altres. Jo no vull ser més crític, perquè crec que com més criticarem, després del que ja hem fet i el que hem produït, més ho espatllarem. Ara el que cal és que establim complicitats: la part política, la part parlamentària, la part governamental, sobretot, que en té molta més, de responsabilitat.

I fixi-s'hi, té un gran instrument, que és el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts. Per què no posem a funcionar el nou projecte i per què no donem resposta a Santa Mònica i als artistes a partir del que digui el Consell Nacional de la Cultura? Per què no li donem tota la confiança i tot el pes a aquest Consell Nacional de la Cultura, que l'acabarem creant *de facto* d'aquí a una setmana? Que facin l'informe, que dialogui el consell nacional amb uns i altres i que pugui construir una història comuna. Aquest és el gran instrument. L'hem volgut, l'hem estimat i l'hem creat.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Pané. Senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, repito yo lo que se ha dicho ya en esta sala: la contestación me ha dejado más preocupado que la exposición que hizo al principio. No se avergüenza en absoluto, incluso pasa al ataque diciendo que, bueno, todo es política, y el arte y la cultura también están politizados, pero lo hacen todos; ergo es legítimo.

Bien, creo que hay un pequeño problema. El arte evidentemente que tiene política. El arte, el creador, genera política, es evidente. Pero hay una diferencia: la genera él –la que sea, la suya–, pero el dirigente político no la dirige, ni la predispone, y sobre todo en ningún caso excluye a todo lo demás; o, en el peor de los casos –que no es el caso, precisamente–, convierte todo el conjunto de la cultura en un preámbulo, en un a priori, de lo que debe ser la cultura.

Por tanto, el dirigismo cultural es perverso. Y en ese sentido se lo decía yo, no en otro. Por tanto, lo que yo denuncio es no la política, porque al fin y al cabo todos hacemos política, hasta, en fin, cualquiera que... en la vida social, es política cualquier cosa que podamos realizar en la sociedad; eso es la política. No sería lógico, señor *conseller*, que se sintiera orgulloso de tal cosa porque los demás lo hacen –no sería lógico. Y si los demás lo hacen, mal está hecho.

La diputada Carme Huguet decía hace un momento una cosa, que incluso lo transmitió en un papel –lo podría enseñar–..., en donde el CCCB –el Centro de Cultura Contemporánea de Barcelona– rayita, flechita, PSC. Y lo que quieren ustedes hacer es el CCCB –Centro de Cultura Contemporánea de Cataluña–, y entonces, debajo, la flechita, Esquerra Republicana de Catalunya. Es decir, esa instrumentalización de la cultura que nosotros no queremos.

Y remarca más. Dice: «No, no, y además no nos avergonzamos, sino todo lo contrario. Nosotros queremos una cultura nacional.» Bien, ustedes quieren eso. Yo no puedo hacer nada, pero yo digo que yo quisiera una cultura de Cataluña, no nacional. Una cultura de Cataluña. ¿Por qué? Porque si pones adjetivo, «nacional», lo que está haciendo y buscando o es imprescindible..., tener una esencia de cultura. Y una esencia es limitación de lo que sea; es limitación de otras formas, perspectivas, de ver la realidad. Mientras que si es de Cataluña solo admite un espacio: allí donde se hagan cosas, allí donde se ejercen, se perciben maneras de ver el mundo. Y es muy distinto. Y si usted tiene esa percepción concreta, yo se la voy a respetar, evidentemente, no me queda otra, me guste o no me guste; es una cuestión democrática, que debemos ser así de amables. Pero, desde luego, esa no es..., la cultura nacional –es decir, su cultura nacional– no es la cultura de todos, no es *mi* cultura, para empezar. Mi cultura es «de Cataluña», que también existo y también creo yo que tengo derecho a percibir o a crear a

mi modo. Y yo..., como yo, extensión a cualquiera de los catalanes que aquí estamos o están fuera de aquí.

Termino, señora presidenta, porque yo me lo temía. La diputada Marina Llansana... Es que me lo temía. Yo sabía que, al final, la culpa de todo esto la tendría Madrid, ¿eh? Es que no podía fallar. Y, evidentemente, hemos descubierto que Madrid tiene la culpa de todos nuestros males. Es fantástico, ya parecemos a los argentinos con Norteamérica y con los yanquis. Siempre la culpa la tienen otros, nunca nosotros. Pero si esto..., no tiene ninguna competencia nadie fuera de aquí. ¿Por qué me temos en el discurso a Madrid?

Y dice también que estamos acostumbrados a que el diputado Robles culpe de todo al tripartito. Mire, la reto a una cosa: encuentre entre todos los grupos parlamentarios que hay en esta sala –bueno, que hay en todo el Parlamento– a un grupo que no sea del Gobierno, que sea de oposición, que haya votado tantas proposiciones –tantas proposiciones– y tantas iniciativas como Ciudadanos –o en este caso, yo podré hablar por mí–, por iniciativas del Gobierno. Cuántas... Y verá que hay muchas, empezando incluso..., algún pacto, ¿eh?, como la vivienda, por ejemplo, ¿no? Muchísimas. O sea, no me diga eso porque no es así. Yo creo que somos el único grupo que, independientemente de quién propone la propuesta de resolución, votamos en función de lo que consideramos más útil y más racional. Por lo tanto, señora Llansana, rectifique esa percepción porque no es correcta.

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Robles. Només un incís: la diputada a la qual vostè feia referència abans es diu Carme Vidal, i Huguet, de segon.

El Sr. Robles Almeida

No, pero yo siempre le cambio, ¿sabe? Siempre le cambio.

La presidenta

Sí, però, és clar, la gent té un nom, eh?, i caldria recordar-lo, una mica.

El Sr. Robles Almeida

Le quería decir que le pedía disculpas.

La presidenta

Gràcies. L'honorable conseller té la paraula –ja per acabar tots els tornos.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Moltes gràcies, presidenta. La cultura nacional, o una cultura nacional, no és una condemna. Potser és un dret i, en tot cas, és una possibilitat per a la gent, no és una condemna; o sigui, ningú està obligat a participar d'una cultura, en condicions de democràcia. De vegades, la cultura nacional te l'adjudiquen. En tot cas, jo defenso la cultura nacional com a dret, no com una imposició. I el que sostinc és que la cultura nacional catalana no ho

és ni més ni menys que qualsevol altra, pel fet de tenir o no tenir estat, les altres o nosaltres. O sigui, que no és una qüestió política, sinó que és una qüestió d'ordre estrictament cultural.

Deixi'm dir a la senyora Carme Vidal que a mi no em fa nosa ningú; en res. I li ho dic de veritat. Puc discrepar, o podem discrepar, però no em fa nosa ningú.

Respecte al tema del País Valencià i les relacions amb el Govern valencià, el que estem intentant plantejar en el tema de la reciprocitat és la possibilitat de tenir una oferta televisiva pública, en la pròpia llengua, tan ampla com sigui possible. Tenim limitacions pressupostàries. Si nosaltres podem disposar de canals valencians o de les Illes a cost de producció zero, assumint només els costos d'emissió, millorem la nostra possibilitat de servei públic. I el Govern valencià, el mateix. És a dir, si poden disposar dels nostres canals públics, a cost de producció zero, assumint els costos d'emissió, milloren l'oferta i el seu compromís amb la cultura i amb la llengua valencianes. I, per tant, aquesta consideració de la cultura i la llengua de valencians i catalans, en bona part com a cultura, i específicament com a llengua compartides, ens beneficia a tots. I si l'Estat assumís això radicalment, com que el castellà que es pugui parlar al nord de la península o el del sud puguin formar part d'un mateix mercat audiovisual, doncs aleshores el decret ja s'hauria aprovat. Jo espero que ho facin prou prou.

En el Kursaal, quan hi va haver la protesta que hi va haver al Kursaal, el que vaig fer, quan en vaig tenir coneixement en acabar l'acte, va ser anar a trobar les persones que hi havia allà protestant i donar-los les explicacions que als seus representants ja els havia donat per activa i per passiva, i que allà vaig reiterar.

Respecte a l'estatut de l'artista, justament en aquest cas sí que entenc que és un tema que el Consell de les Arts hi ha de tenir un paper substancial. La demora a què vostè fa referència no ha estat estrictament per la modificació de la llei que aprovarem al proper Ple, sinó que l'addicional de la mateixa llei estableix, com a requisit per constituir el consell, el fet que s'aprovin els estatuts. I aquests estatuts s'han estat treballant durant tot aquest temps i estan subjectes a tràmit. I ara veurem fins a quin punt la modificació de la llei no exigeix de refer algun dels tràmits que s'han anat fent. I, per tant, esperem que en tot això es pugui procedir amb la màxima celeritat. Raó per la qual els demano, a tots els grups –els del Govern en això estan d'acord, perquè estem d'acord–, que ens ajudin a donar la màxima celeritat a tot el procediment i que no hi hagi més dilacions. Ja que no van votar el Consell de les Arts, com a mínim ajudin-nos a dur-lo, a tirar-lo endavant adequadament.

Després, al senyor Balcells... Jo, doncs..., hem aclarit el tema aquest del relleu. És a dir, era simplement això. Li ho deia en el sentit que nosaltres no hem prescindit de ningú, que em sembla que és una qüestió, en aquest cas, molt rellevant. I, d'altra banda, jo el que li diria és que, en tot el procés, li dono la garantia que hi ha hagut una disponibilitat i una paciència..., he dit abans infinita i crec que ho puc mantenir. La paciència fins i tot té un límit, i és quan aquesta paciència personal condiciona la política global; és a dir, que la pròpia coherència per-

sonal no pot ser un obstacle per al desplegament de la política del Govern. Però fins a aquest punt, hi ha hagut una disponibilitat absoluta. I algunes trobades concertades que no s'han arribat a produir, podria assegurar que mai ha sigut per part del departament que s'ha fet la desconvocatòria.

Jo crec que..., mirin, hi ha collectius que, tenint raó moltes vegades en el fons de la seves reivindicacions, de vegades perden de vista la resolució del problema i entren en una dinàmica d'atiar el conflicte. Jo el que he demanat a l'Associació d'Artistes Visuals i als collectius que han adoptat una actitud de reivindicació respecte al procés que seguia Santa Mònica, fent assumpció, com deia el senyor Pané, que hi hagi hagut errors també per part nostra i per part meua –que n'assumeixo la responsabilitat–, en la interlocució el que hi ha hagut és una voluntat de convidar-los a resoldre el tema, que ens ajudessin a buscar l'espai, que s'hi comprometessin. Tota la resposta que hem obtingut sempre ha sigut: la condició prèvia era aturar el que el departament pensava fer a Santa Mònica. I això ja els ho dic ara, no s'aturarà, perquè forma part de les polítiques del Govern i, aleshores, tirarem endavant el projecte.

Pensàvem que era compatible. Jo continuo convençut que era compatible. No hem determinat nosaltres que no ho fos. Si d'aquesta compatibilitat, decretada per part, se'n pot derivar una ampliació dels espais, estem disposats a fer l'esforç. M'hi vaig comprometre ja abans de l'estiu. Estem treballant per dur-ho endavant, i avui els he dit que tenim ja l'acord per disposar del local. I també hem anat parlant amb l'Ajuntament de Barcelona, perquè entenem que ha de ser el soci, com ha passat en els altres llocs de la xarxa aquesta de centres de creació que hi han pel territori. I, per tant, estic segur que la cosa funcionarà.

Després, senyor López, el Consell de les Arts superarà les capelletes. O no és per això que fèiem el Consell de les Arts? També. És a dir, per tenir un òrgan independent, representatiu, expert, especialitzat, que fos qui s'encarregués d'aquestes coses. Ja els ho he dit, la política del Govern s'ha d'encarregar de crear les condicions perquè es pugui desplegar la llibertat de creació –les condicions perquè es pugui desplegar la llibertat de creació. I això és el que estem disposats a fer. I el projecte d'activitat que vèiem complementària i que ara serà principal a Santa Mònica, tendeix a afavorir això, a afavorir les connexions, a posar la gent en contacte, a fer-hi participar la universitat, fer-hi participar el món de la ciència i la tècnica, en contacte constant amb el món de l'art.

I per això, ja els dic, els propers dies hi haurà l'exposició de quin és el programa d'arrencada. I allà hi podran veure més bé..., no em correspon a mi, jo no sóc el responsable directe d'això; en sóc el responsable últim, però no el directe. I qui ha de fer-ho, que és el senyor Altaïó amb el seu equip, ja plantejaran i explicaran quin és el conjunt del projecte. L'important..., vostè feia una referència d'una cosa que no recordo haver dit. No és un tema de necessitats –si ho he dit, ho he dit potser incorrectament– del departament, sinó necessitats de la cultura del país, en funció del diagnòstic que en fem. Evidentment, aquí hi ha un diagnòstic. I el senyor Robles deia que parteix

de la consideració de la cultura catalana com a cultura nacional; és veritat –és veritat. I ho he exposat aquí algunes vegades. Hi ha un diagnòstic d'algunes mancances. En alguns àmbits som molt moderns. Jo els he dit alguna vegada aquí que la meua impressió és que, parlant amb artistes i amb intellectuals rellevants del país, la sensació és extraordinària, perquè tenim gent molt competent en tots els àmbits. En canvi, la interrelació entre ells, o el grau de qualificació del debat polític, no ho és tant.

Abans es feia referència al senyor Borja-Villel. Parlem de tant en tant d'això. N'hem parlat, i ens veiem. I hi ha un nivell..., el conjunt és inferior a la vàlua de la suma de les parts. I hem d'aconseguir que la suma de les parts, la suma de les persones, doni un rendiment que estigui pel damunt del seu nivell. I en això hem d'avançar moltíssim. I jo espero que el Consell de les Arts, en el seu àmbit d'actuació, sigui un instrument també per superar aquestes distàncies i aquesta dificultat per debatre. Tot el que sigui propi del Consell de les Arts ho sotmetrem al Consell de les Arts; no hi ha cap mena de dubte.

I en tot el tema de l'evolució i del calendari, escoltin, el primer dia que vam prendre possessió, pràcticament, vam enviar la llei al Parlament. Hem anat tot el de pressa que hem pogut. Ningú ha invertit tants esforços per tirar endavant el Consell de les Arts com nosaltres, i jo particularment. I m'ho crec absolutament. Saben que, a més a més, per raons també particulars, provinc d'una autoritat reguladora, i jo em crec la possibilitat, l'oportunitat i la necessitat d'organismes independents que puguin actuar de manera especialitzada en àmbits determinats. I és el que crec que farà el Consell de les Arts. I jo hi tinc confiança i espero que hi hagi èxit del departament en aquesta legislatura. I, en bona part, aquest èxit dependrà de la capacitat de consolidar-se que tingui el Consell de la Cultura i de les Arts.

Bones pràctiques. Estic disposat a signar qualsevol document de bones pràctiques que puguem parlar i comentar. I, per tant, amb el sector, des d'aquest punt de vista, cap problema. Ara bé, una cosa és l'activitat que es desplega en l'espai públic, encara que sigui finançada amb recursos públics, i l'altra és l'activitat que desplega el departament en l'exercici de la seva activitat ordinària.

Respecte al senyor Pané, jo li diria que pau, sí, però rendició, no. És a dir, tot té un límit. Aquí jo li asseguro que hem tingut la màxima flexibilitat. Insistim en l'assumpció de responsabilitats pels errors que puguem haver comès i per les dificultats d'interlocució. I, per tant, pau, tota, la millor disposició; ara bé, la rendició incondicional, no. O sigui, ningú li pot dir a cap conseller de la Generalitat quina política pot o no pot fer. I, per tant, en el nostre cas, tampoc. I el projecte a tirar endavant en el centre Santa Mònica a partir d'ara, com a espai del departament, ningú de fora m'ha de poder dir si el puc fer o no. I simplement és això. Per tant, humilitat? Els asseguro que tota. Tota. Hi ha hagut una disponibilitat per parlar i per discutir, tota. Independentment, ja dic, de l'habilitat o no a processar la informació i en l'adopció de les decisions. Però tota. Ara bé, el que no vull és que les formes personals puguin hipotecar la política; això no. I pensin que la compareixença la fem

per aquest tema i no l'hem fet per molts altres temes. Som aquí..., propiciat pel tema de Santa Mònica. Hi ha hagut algú, també, interessat que aquest tema prengués una dimensió. I hi ha molts temes molt importants, i jo no he vingut al Parlament a donar compte d'aquests temes. Per què? Per tant, no deixaré que les meves formes hipotequin la nostra política.

I, per la resta, jo crec que la relació amb els sectors aquests ha estat constant i continuarà essent constant. No sé si van arribar a parlar, ahir al vespre, amb el secretari general o si ho han fet avui –em diuen que ho han fet avui, amb el secretari general–, per tenir una mica la informació del que jo avui els explicaria a vostès. Però és una informació, diguem-ne, prou recent, per això no els en dono més detalls, perquè no hi ha un contracte signat, però sí que hi ha els acords verbals establerts. I, per tant, ara tinc la convicció que podré complir amb això que els deia; és a dir, que tenim ja un espai que considerem adequat, que el tindrem habilitat, i que el gener posarem en marxa el procés de convocatòria del concurs internacional, d'acord amb els documents de bones pràctiques de referència. O sigui, n'hem de signar un aquí, el discutirem aquí, i parlarem quin és el seu contingut i, si arriba el cas, el segellarem.

I moltíssimes gràcies. I disculpin el to imperatiu, però aquest és un tema que fa mesos que s'arrossega, i em sembla que, a més a més, en general hi ha hagut una informació sobre el procediment que s'allunya de la percepció directa que n'he anat tenint durant aquestes setmanes. I, per tant, això, diguem-ne, és molt difícil de resoldre, perquè l'activitat del departament és molt àmplia i no podem estar només atrapats d'un tema. I, simplement, em sembla que, assumint que hi hagi pogut haver, ja els ho he dit, algun error de processament d'informació i de gestió, també els diré que el procés, vist des de dintre, ha tingut unes característiques molt diferents de les que habitualment han aparegut. I aquesta és una mica la qüestió.

Moltes gràcies per la seva paciència i per la seva atenció.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller, per les seves explicacions. Moltes gràcies, diputats i diputades.

Acabem aquí el primer punt de l'ordre del dia, i d'aquí a dos minuts continuem amb..., cinc minuts –cinc minuts–, continuem amb el segon. Portem retard, eh? No se'n vagin gaire lluny.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts d'una i sis minuts.

El vicepresident

Si els sembla bé, atès que anem una mica..., amb un cert retard considerable, començaríem.

Compareixença

del director de l'Institut Ramon Llull perquè expliqui les polítiques de l'institut per a la projecció exterior de la llengua catalana (tram. 357-00218/08)

Benvinguts una altra vegada a la comissió de cultura, i en aquest cas, doncs, per escoltar el que ens ha de dir..., en aquesta compareixença del director de l'Institut Ramon Llull, davant la comissió de cultura, perquè ens expliqui el que cregui convenient, però dins del paràmetre de quines han sigut les polítiques de l'institut per a la projecció exterior de la llengua catalana.

Per tant, honorable senyor Josep Bargalló, benvingut. I també donem la benvinguda, en nom de tots els diputats i grups parlamentaris, a la senyora Neus Fornells, directora adjunta de l'institut, i a la senyora Mavi Dolz, cap d'àrea de llengua, també, de l'institut; al senyor Gerard, que sempre ens tracta i ens cuida molt bé tots els diputats... (*Veus de fons.*) Ai!, Roger, perdó –Roger–, i a tota la gent, doncs, de l'institut que ens acompanyen.

Sense perdre més temps, doncs, senyor Bargalló; té uns trenta minutets.

El director de l'Institut Ramon Llull (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com deia el senyor president, aquesta compareixença és motivada inicialment per explicar la política, pel que fa a la docència de la llengua catalana a l'exterior, dels territoris que la tenen com a llengua pròpia. Però alguns de vostès m'han indicat també la seva voluntat que potser aprofiti aquesta compareixença, en els moments finals, per explicar els canvis que hi ha hagut en la composició del consorci de l'institut i la creació de la fundació de l'institut. I, per tant, intentaré sistematitzar de manera sintètica el motiu de la compareixença i deixar per al final aquestes explicacions.

La promoció de la llengua catalana a l'exterior i l'ajuda a la seva docència és un dels motius creacionals de l'Institut Ramon Llull i, segons els actuals estatuts, un dels seus objectius. De sempre, que la tasca de la docència de la llengua catalana a l'exterior, dels territoris que la tenen com a pròpia, s'ha centrat fonamentalment en el món universitari, per motius diversos, i és també en el món universitari on se centra avui la majoria de la feina de l'Institut Ramon Llull en aquesta matèria.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

En l'actualitat, hi ha 123 universitats arreu del món, fora dels territoris de parla catalana, que efectuen una docència consolidada, curricular i estable de la llengua catalana i de la cultura catalana, a través de l'ajut directe de l'Institut Ramon Llull –123 universitats en el món que efectuen aquesta docència d'una manera sòlida, curricular, estable, fixa i continuada, a través de l'ajut de l'Institut Ramon Llull. Són 123 universitats

de 31 països. D'aquests països, la majoria són a Europa.

Tenen vostès aquí, en aquesta projecció, les dades pel que fa a les universitats europees. Veuen que la xifra més alta és a Alemanya, amb 25; segueix el Regne Unit amb 18; França amb 14; Itàlia amb 12. Però veuen també que l'extensió abasta la gran majoria dels països europeus: Suïssa, Sèrbia, Rússia, Romania, Txèquia, Regne Unit, Portugal, Polònia, Itàlia, Irlanda, Hongría, Holanda, França, Finlàndia, Estònia, Estat espanyol –fora dels territoris de parla catalana–, Croàcia, Bèlgica, Àustria, Alemanya. França hi és també, sense comptar, evidentment, Perpinyà, que no és una docència a l'exterior i, per tant, no està comptabilitzada; els ensenyaments de llengua catalana a Perpinyà, evidentment, aquí tampoc.

A Amèrica són 23, les universitats. Veuen que la gran majoria és a Nord-amèrica, és a dir: 11 a Estats Units, 2 a Canadà i 2 a Mèxic. La gran majoria d'aquests estudis són a Nord-amèrica, però també hi ha estudis al con sud: Xile, Uruguai, Argentina, i al Carib, a Cuba.

Pel que fa a la resta del món, les xifres són menors. A l'Àfrica, al Camerun; a l'Orient Mitjà, a Iran i a Israel; i a Oceania, a Austràlia. Tenim, per tant, presència en els cinc continents, però veuen que majoritàriament a Europa i, en segon lloc, a Amèrica.

Hi ha també d'altres 42 universitats que efectuen docència de llengua catalana sense un ajut econòmic directe de l'Institut Ramon Llull, tot i que l'Institut Ramon Llull col·labora amb aquestes 42 universitats amb l'aportació de material docent i amb la formació del seu professorat al mateix nivell de la formació del propi professorat de l'institut. Aquestes 42 universitats estan en 16 països, 28 a Europa. Veuen aquí..., la xifra més alta és a l'Estat espanyol, i després hi ha també, significativament, Itàlia; hi ha també Alemanya –i ho caldria sumar, per tant, a aquelles anteriors. I com a estats europeus que no eren a la llista anterior, si no m'equivoco, aquí hi ha Rússia i Noruega.

D'universitats no subvencionades però en col·laboració amb l'institut, en tenim també a la resta del món: a Japó, amb dos casos; l'Índia i Corea... I per aquí m'ha saltat Amèrica, o apareixerà ara... No, ja ha saltat Amèrica. (*Algú diu: «La prèvia.»*) La prèvia, l'anterior... I tornem a l'anterior de l'anterior... Bé, és igual. (*Veus de fons.*) Sí, ja, vostès ho tenen... Vostès ho tenen i jo em refermo en la meua teoria que la paraula és superior a la ciència –que fa anys que la tinc i que se'm referma constantment.

En aquestes universitats –hi insisteixo, 123 amb subvenció directa de l'institut, 42 amb col·laboració de l'institut–, en 6 d'elles hi ha càtedres de professor visitant o centre d'estudis.

Aquestes universitats tenen, evidentment, un alumnat –que també els ofereixo aquí xifres i dades sobre aquest alumnat. En aquests moments, l'alumnat d'aquestes universitats suma en total uns set mil alumnes. Vostès tenen la xifra aquí, en total, de 6.872, però perquè hi manquen els alumnes d'enguany del con sud-americà, que encara no ha acabat el curs i que nosaltres no hem

agregat a la xifra que vostès tenen. En els anys anteriors, sí que la xifra és completa, però, hi insisteixo, com que el con sud té un calendari docent diferent del que estem habituats nosaltres i el que és el nostre, hi manca aquesta xifra. Els nostres càlculs en aquest moment serien que, un cop puguem agregar les xifres del con sud, a finals d'any, aniríem als 7.100, 7.200 alumnes, els que al llarg d'enguany han estat alumnes de llengua catalana en aquestes universitats que els he esmentat.

De la mateixa manera, jo els podria fer referència a les assignatures, que, en total, en aquestes universitats, són 527 assignatures. Aquí sí que la xifra seria completa, perquè en el con sud..., sí que hi estan agregades, perquè ja sabem quines són les que es fan en els *curricula* de cada universitat; són 527 assignatures. Veuen vostès que la majoria d'assignatures són de llengua, però que no només –no només– fem docència de llengua catalana; fem també docència de literatura, fem també docència de cultura en general, i fem també docència del que aquí diu lingüística, que seria d'aspectes lingüístics que van més enllà del que és estrictament ensenyament de la llengua. Per tant, ensenyaments també teòrics al voltant de la llengua, més que d'ensenyaments pràctics, del que s'entén com la docència d'una llengua estrangera.

Aquestes són les xifres. Vostès veuran que són unes xifres, diguem-ne, que jo podria qualificar de satisfactòries: més de cent seixanta universitats, més de set mil alumnes, més de cinc-centes assignatures. Si van comparant vostès amb els quadres que tenen..., i aquí, per exemple, en l'avaluació d'assignatures, amb un augment global d'alumnes i amb un augment global d'assignatures.

Aquestes són les xifres quantitatives, i on podem estar, dic, satisfets. Si ho comparen amb altres llengües..., que mai és bo de comparar, perquè les llengües no tenen la seva consideració a partir dels números, però si ho volen comparar amb altres llengües, vostès tenen, per exemple, que la docència en llengua catalana en universitats exteriors al seu propi domini lingüístic és superior a la docència de la llengua danesa, és superior a la docència de la llengua hongaresa; és, per exemple, inferior a la docència de la llengua portuguesa. Si nosaltres parlem d'unes 164, 165 universitats en què es fa la docència catalana a l'exterior, en portuguès n'hi ha unes 220, 230. Evidentment que el nombre de parlants del portuguès, el nombre de *stages* que tenen el portuguès com a llengua oficial..., jo crec, en conseqüència, que per nosaltres són unes xifres bones.

Per tant, el que volem fer no és augmentar el nombre –que sí, i ho farem. Però la nostra principal prioritació no és augmentar el nombre. La nostra principal prioritació és augmentar el que fem i millorar com ho fem, en els llocs on ja ho fem. Per tant, és augmentar la qualitat per damunt d'augmentar la quantitat. Crec que era lògic que en una època ens obsessionés la quantitat, perquè la presència en el món és a partir també de la quantitat, però un cop assolida el que en podríem dir una quantitat raonable, hem de posar el nostre èmfasi a assolir una millor qualitat.

Hi ha, evidentment, un tema pressupostari. Si tinguéssim un pressupost il·limitat, estariem, per dir-ho així, en un nombre il·limitat d'universitats. Segur. No és gens difícil. Però evidentment que estem satisfets, per exemple, del tipus d'universitat en la qual estem: de les 124 universitats que són amb suport econòmic directe de l'Institut Ramon Llull, hi ha —d'aquestes 124—..., 81 estan en el rànquing de les cinc-centes millors universitats del món, segons l'Institut d'Educació Superior de Sangai, que sol ser un dels paràmetres acceptats universalment com a paràmetre entès a l'hora de fer el rànquing d'universitats del món. Estem, dic, de les 124 directament fetes a partir del nostre treball..., 81 d'aquestes 124 estan en el rànquing de les cinc-centes millors del món. I algunes no ho són, però hi són per motius territorials. Puc assegurar-los que la universitat de Camerun no està en les cinc-centes millors del món, però hi som per la voluntat de presència a l'Àfrica, i a l'Àfrica subsahariana. Però sí que estem en aquestes més importants.

Què és, per tant, el que volem fer per millorar la nostra presència, més que per augmentar-la? Primer, consolidar i millorar els estudis universitaris on tenim tradició d'ensenyament i on volem reeixir, on volem ser referents d'excel·lència. Aquest curs, per exemple, estem implantant nous estudis —és a dir, no només estudis de llengua, sinó nous estudis a més a més dels de llengua—, i reforçant la nostra presència allí, en universitats europees com Frankfurt, Freie, Birmingham, Manchester o Bolonya. I la idea és de consolidar i millorar els estudis de les universitats on, al llarg dels anys, hem fet una inversió d'esforços i de recursos, amb programes d'actuació adaptats a cada universitat. I oferint també —oferint també— projectes nous i ofertes noves.

Per exemple, el curs passat vam realitzar tretze cursos destinats als estudiants d'intercanvi d'universitats europees i nord-americanes. I enguany preveiem un augment d'aquests cursos, atès que, a petició del Comissionat d'Universitats i Recerca, hem fet un estudi sobre les universitats amb més estudiants desplaçats de l'origen a les universitats de llengua catalana, per tal que nosaltres puguem fer aquesta oferta a l'origen, de manera que els universitaris que es desplacen a les universitats dels territoris de parla catalana, quan arribin aquí, ja hagin tingut una aproximació a la llengua i la cultura nostra en el seu lloc d'origen. I això ho fem d'acord amb el Comissionat d'Universitats i de Recerca, d'acord amb la Xarxa Vives d'Universitats, d'acord amb les universitats d'origen. I són, diguem-ne, cursos no curriculars —per tant, no formen part d'aquestes assignatures—, però que sí que creiem que és una de les nostres funcions a fer, perquè és millor informar i formar l'alumne que ve en el seu origen, que informar i formar l'alumne que ja ha arribat, un cop és aquí. Això és el mateix, en d'altres paràmetres, però en el cas universitari també és així.

I fem un programa pilot de català, de trenta hores, no per a alumnes de llengua catalana sinó per a alumnes que han de venir aquí, a cinc universitats europees i americanes, enguany, que són: Bolonya, Califòrnia —Santa Barbara—, Würzburg, Rennes 2 i Amsterdam. Aquest pla pilot és el paradigma d'allò que volem fer com a oferta

generalitzada a les grans universitats que ens forneixen d'alumnes en altres cursos.

A Alemanya fem un altre pla pilot, del qual n'estem molt satisfets, perquè creiem que és innovador, creiem que ens aporta molt, i creiem que, a més, és, segurament, una petjada de futur i una marca pròpia. És el que nosaltres coneixem com «qualificació complementària». És a dir, alumnes de comunicació, d'economia, d'humanitats, d'arts i d'història..., és a dir, a alumnes alemanys que estan realitzant llicenciatures en comunicació, en economia, en humanitats, en arts i en història, els oferim la possibilitat que, fent un curs de cent cinquanta hores de llengua i cultura catalanes, surtin llicenciats en allò que estan llicenciats i amb una qualificació complementària de llengua i cultura catalanes. Per tant, surten llicenciats en comunicació, en economia, en humanitats, en arts, en història i, a més a més, amb aquesta qualificació complementària reconeguda per la pròpia universitat seva.

Aquesta qualificació complementària, que fa que puguin sortir, doncs, arquitectes a Alemanya que estiguin qualificats a més a més en llengua catalana, o economistes que siguin qualificats en llengua catalana, o historiadors de l'art que estiguin qualificats en llengua catalana, a més a més comporta la possibilitat que aquests alumnes alemanys, de qualsevol carrera d'aquest tipus que tenen aquesta qualificació nostra complementària, puguin venir a fer pràctiques a empreses catalanes. I estem, en aquest sentit, ja arribant a acords amb empreses de gestió cultural, fonamentalment, però també estem treballant amb la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya, per tal d'oferir a aquests alumnes —que, hi insisteixo, no són alumnes d'aquestes assignatures, sinó que són complementàries, perquè ells no fan llengua catalana com a assignatura curricular dels seus estudis—..., oferir això.

En aquests moments, he de dir que és una qualificació complementària que, si no m'equivoco, estem fent enguany amb vuit universitats alemanyes, que ja ho hem fet algun any..., amb quatre l'any passat, que té una demanda que, per nosaltres, té èxit, que és molt positiva. Perquè, en el fons, a nosaltres sí que ens ha d'interessar que a Austràlia algú surti llicenciat en filologia catalana, però el que ens interessa és que els alumnes universitaris australians tinguin coneixements de l'existència de la llengua i la cultura catalanes, més que surti algú llicenciat en filologia catalana —que també. Per tant, el que ens interessa a Alemanya, més que surtin llicenciats en filologia catalana a Alemanya —que també—, és que la majoria —com més, millor— de llicenciats en qualsevol especialització a Alemanya puguin sortir amb coneixements de l'existència —i no només de l'existència, sinó de la realitat— de la llengua i la cultura catalanes, en aquest paquet, que és una qualificació complementària, els deia, i que els ofereix la possibilitat de fer pràctiques laborals a casa nostra.

Primer, ens plantejem estar més en alguns països emergents en els quals o no hi som o hi som molt poc —potser a l'Argentina, el Brasil, la Xina o l'Índia. I en aquest sentit, per exemple, estar en una universitat important a Amèrica, com és Buenos Aires, on ara en aquests moments no hi som, i on estem treballant per ser-hi, i on

estem ja fent-hi, diguem-ne, les primeres passes perquè això sigui possible. I després, també, en universitats de reconegut prestigi d'Estats Units d'Amèrica, tenir-hi una presència més gran de la que hi tenim, com pot ser a Stanford, que és la primera o segona universitat en els rànquings mundials d'universitats, que ja hi som, però que voldríem tenir-hi una presència encara més forta de la que tenim, i que segurament no ha de ser una presència basada estrictament en la llengua, perquè no és la matèria fonamental a Stanford, sinó en d'altres aspectes segurament més relacionats amb economia, o amb tecnologies, on Stanford és una gran universitat, i on allò que ja hi fem de llengua pot ser el primer pas perquè hi fem d'altres coses. I en aquest sentit, estem ara en converses amb Columbia, per tenir-hi un pes específic, millorar presències a Califòrnia o, per exemple, en alguna altra universitat del Canadà, on també hi estem treballant.

Però els insisteixo que allò que a nosaltres en aquests moments ens interessa més és millorar. Per dir-ho en un llenguatge gràfic –que segurament és incorrecte, i em perdonaran vostès, senyores i senyors diputats–, nosaltres vam començar tenint lectors; tenint lectors en algunes universitats del món. El lector és una figura, diguem-ne, no pertanyent al claustre de professors, que ajuda un professor. Nosaltres el que volem és no tenir lectors –i, de fet, ja gairebé no en tenim–, és tenir professors; és a dir, gent que pertanyi al claustre o que estigui assignada al claustre, que efectui docència.

Fins ara teníem molts lectors i algun professor; ara tenim pocs lectors, molts professors i, per dir-ho en un llenguatge que vostès em diran que no és un llenguatge equiparable en molts països del món, però ens entendrem, tenim algun catedràtic. No, no, el que volem tenir és més catedràtics. Ara el que volem és anar augmentant també la categoria professional dels nostres professors, la seva incidència en el claustre, la seva incidència en la vida acadèmica i la seva incidència, per tant, en la pròpia política universitària de cada lloc. Perquè també és evident que el futur d'unes assignatures no és el mateix si les imparteix un lector que si les imparteix un catedràtic. El prestigi d'aquelles assignatures a la universitat no és el mateix si les imparteix un lector o les imparteix un catedràtic. Això passa a totes les universitats del món, àdhuc als territoris de parla catalana.

Nosaltres, però, també en aquest concepte, estem convençuts que hem de millorar la formació del professorat, i ho estem fent. Nosaltres tenim un professorat que no està format, inicialment, per fer el que fa. És a dir, no hi ha cap facultat catalana que formi professors de català a l'estranger, és a dir, que formi professors per ensenyar català a gent que té una llengua aliena al català com a llengua pròpia. Com a molt, formem, alguna vegada, professors de català perquè ensenyin català a gent que té com a llengua pròpia el castellà, però no a gent que té com a llengua pròpia el xinès, o l'alemany, o l'estonià, o el persa, o l'urdú. I nosaltres estem iniciant una feina, d'acord amb la Xarxa Vives d'Universitats, de formació aquí de professorat especialitzat en la docència de la llengua catalana per a estrangers, i en la docència de la llengua catalana per a estrangers en un marc on el català no existeix. Perquè la gent que es forma aquí en la docència en llengua catalana per a gent que és cas-

tellanoparlant és en un marc on el català existeix. Però nosaltres necessitem una formació específica del nostre professorat que treballa en condicions específiques.

Millorar les seves condicions laborals –que això té a veure amb ser professor i no ser lector, o amb ser catedràtic i no ser professor, evidentment–; millorar la seva formació, i per això fem cursos de formació aquí i cursos de formació fora, i en farem més i n'hem de fer més. Per això també estem començant a dotar el professorat d'unes millors condicions de suport tecnològic al seu treball, amb noves propostes de treball a través de les noves tecnologies –Itunes, Facebook i el que faci falta–, ho estem fent. Seguint, a més a més, el que estan fent algunes universitats nord-americanes, d'utilitzar l'Itunes com una de les fórmules de docència, almenys de docència a distància. I la nostra voluntat és, hi insisteixo, que allí on siguem presents se'ns reconegui l'excel·lència en la docència. Perquè és a través de l'excel·lència en la docència que el prestigi d'allò que ensenyem anirà agafant cada vegada més volada.

La segona cosa que fem –i acabo, i això ho faig ràpid– en la docència en llengua catalana, que té un pes important –en fem moltes més, més escadusseres–, la segona que té un pes important és les certificacions de llengua catalana... Això ja és les certificacions. És... (*Veus de fons.*) Sí. A veure... D'acord, certificats en llengua catalana; el que podríem dir-ne..., allò que aquí es coneix per certificat, o nivell, o títol A, B, C, D, E, això nosaltres ho fem a l'exterior, i som l'organisme que examina, fora dels territoris de parla catalana, a la gent que s'hi inscriu, per donar-los o no un títol de coneixement de llengua catalana en diversos nivells. Som l'organisme que ho fa. Aquí veuen l'evolució dels inscrits, dels candidats presentats, i dels candidats aptes.

Nosaltres fem, en aquests moments, a través de dues convocatòries l'any, exàmens en setanta-una ciutats de vint-i-vuit països, a un miler d'alumnes, dels quals, doncs, acaben aprovant uns 770. Potser els interessarà saber qui s'hi inscriu, és a dir, quines persones que no fan una carrera universitària formalment s'inscriuen fora per tenir un títol de capacitació en llengua catalana. Depèn dels llocs. Depèn de la geografia, s'inscriu gent diferent. A Europa, Estats Units i Canadà, habitualment són alumnes nostres d'universitat que, a més a més, s'inscriuen en aquests certificats i treuen un títol de capacitació en llengua catalana, potser perquè no acabaran la carrera, potser fan només la nostra assignatura dintre d'una altra carrera i volen tenir un certificat. Aquesta seria, bàsicament, la nostra clientela a Europa, Estats Units i Canadà; és, per tant, gent jove.

Al Marroc i a Amèrica del Sud i a Centreamèrica és bàsicament gent que vol venir a treballar a Catalunya, i que vol arribar a Catalunya amb una certificació lingüística perquè creu que aquesta certificació lingüística l'ajudarà a una inserció social i, evidentment, laboral més ràpida. I és un col·lectiu de gent que va entre els vint i els quaranta anys, perquè aquesta és la gent que vol venir a treballar, diguem-ne, i es creu amb capacitat d'estudiar.

I finalment, així, diguem-ne, esparsos arreu del món, fills, néts i besnéts de la comunitat catalana a l'exterior. Però que no és el grup més important –no és el grup més important.

Jo els voldria fer remarcar –i amb això acabo– que aquesta certificació..., aquestes certificacions, que aquí tenen els nivells –que són bàsic, elemental, intermedi, de suficiència i superior, són els nivells que nosaltres certifiquem–, els certifiquem seguint els criteris del Consell d'Europa i, per tant, seguint les normatives de certificació lingüística del Consell d'Europa, igual que segueix l'anglès en la seva docència a l'exterior, el francès, l'alemany, l'espanyol... I que, per tant, aquelles certificacions que nosaltres donem a l'exterior són certificacions reconegudes per la Generalitat de Catalunya, pel Govern balear, evidentment, però també pel Consell d'Europa, al mateix nivell que qualsevol certificació de qualsevol llengua oficial europea en la seva docència a l'exterior. I que ens adequem, per tant, a la metodologia, a la normativa i a tot allò que fa referència al que el Consell d'Europa marca per a aquesta docència. I aquests són, per tant, els nivells que tenen: bàsic, elemental, intermedi, de suficiència i superior.

Ja els he dit que eren setanta-una ciutats d'exàmen de vint-i-vuit països. Veuen vostès que està en augment el nombre de gent que es matricula, augment en el nombre de gent que s'aprova i augment en les ciutats. Això no...

I, finalment, de manera apressada, com vostès, alguns de vostès havien demanat, unes pinzellades sobre els canvis jurídics, institucionals i organitzatius que ha tingut l'Institut Ramon Llull al llarg d'enguany, i que estem en el procés final. Tenen també vostès el que està sortint a la meua esquena..., ho tenen també vostès en els papers que els han repartit.

L'Institut Ramon Llull és un consorci entre comunitats autònomes espanyoles, del qual en aquests moments en formen part dues comunitats autònomes, la Generalitat de Catalunya i el Govern de les Illes Balears. En aquest consorci de l'Institut Ramon Llull hi ha també presents institucions de caràcter acadèmic que tinguin com a seu àmbit reconegut propi d'actuació tots els territoris de parla catalana, que són només dos: l'Institut d'Estudis Catalans i la Xarxa Vives d'Universitats. Que no són socis consorciats, però sí que formen part dels òrgans de govern de l'Institut Ramon Llull.

Com que teníem la voluntat d'ampliar l'Institut Ramon Llull als altres territoris de parla catalana, i també als territoris de parla catalana que no formen part de l'Estat espanyol, hi havia problemes jurídics greus per fer-ho. Un primer problema jurídic greu és que l'Institut Ramon Llull va ser pensat com un consorci entre comunitats autònomes espanyoles. I una segona qüestió jurídica era que, si parlàvem d'Andorra, Andorra era un estat, i no eren estats Catalunya i les Illes Balears, i si parlàvem de l'Alguer, l'Alguer era un municipi, i no era ni una regió, ni una província, ni un estat. I, per tant, jurídicament era bastant complex que al consorci Institut Ramon Llull com a tal s'hi poguessin adherir tant el Govern d'Andorra per un cantó, com el municipi de l'Alguer per un altre.

Aleshores, d'acord amb el Govern d'Andorra, i amb el Govern de la Generalitat de Catalunya i amb el Govern de les Illes Balears, vam decidir crear una fundació, una fundació de caràcter internacional, en la qual participa un estat sobirà, que és el Govern d'Andorra, l'Institut Ramon

Llull –és a dir, no dues comunitats autònomes espanyoles, sinó l'Institut Ramon Llull–, que està, l'institut, facultat per signar acords amb un govern estranger directament, sense cap problema. I el Govern d'Andorra i l'Institut Ramon Llull van crear la Fundació Ramon Llull.

Posteriorment, han demanat d'adherir-se a la Fundació Ramon Llull –no sé si aquí es veuen els colors diferents... Sí?–, el Consell General dels Pirineus Orientals, que és el màxim òrgan de govern, diguem-ne, amb alguna autonomia política, de la Catalunya del Nord; l'Ajuntament de l'Alguer, que és el màxim govern del municipi de l'Alguer.

I els estatuts de la Fundació Ramon Llull diuen que són patrons nats de la Fundació Ramon Llull tots els governs dels territoris de parla catalana que vulguin adherir-s'hi. Que en cas que, en algun territori, el seu govern no en demani l'adhesió, mentre i en tant que aquest govern no en demani l'adhesió, poden formar-ne part com a patrons designats –no com a patrons nats, per tant amb uns drets i uns deures diferents–, organitzacions de caràcter municipal que explicitin la seva voluntat d'ocupar aquest lloc –hi insisteixo, mentre i en tant que el govern corresponent no ho solliciti. En aquest moment tenim la sollicitud d'una xarxa de ciutats valencianes Ramon Llull, que en els seus estatuts consta que està creada per participar en la Fundació Ramon Llull mentre i en tant que el Govern de la Generalitat valenciana no hi participi.

Aquesta xarxa de municipis valencians Ramon Llull va ser creada per quatre municipis: Vinaròs, Morella, Sueca i Gandia. Ja existeix, i aquests ajuntaments ja han aprovat la seva formalització. Sabem que en aquests moments hi ha una vintena d'altres ajuntaments que han sollicitat formar-ne part i que els seus plens municipals estan pendents de debatre'n la pertinença i que ho aniran aprovant. Hi ha una altra xarxa a la Franja de Ponent, que és molt més incipient. I això voldrà dir que el dia 15 de gener, la Fundació Ramon Llull, a Andorra, acceptarà el Consell General dels Pirineus Orientals com a patronat, i acceptarà la Xarxa de Ciutats Valencianes Ramon Llull i el municipi de l'Alguer com a patró designat.

De la Fundació Ramon Llull n'és president el cap de govern d'Andorra, i vicepresidents, el president i el vicepresident de l'Institut Ramon Llull. N'és director qualsevol persona. A la Fundació Ramon Llull, el seu president i el seu vicepresident van tenir, diguem-ne, l'amabilitat de demanar-me que fos director de la fundació. I sóc director de la Fundació Ramon Llull sense sou; cap ni un, ni dietes.

L'Institut Ramon Llull té un president i un vicepresident al seu consorci, que de manera alternativa ho són o el president de les Illes Balears o en qui delegui, o el president de Catalunya o en qui delegui. Quan les Illes Balears tenen la presidència, Catalunya té la vicepresidència; quan Catalunya té la presidència, les Illes Balears tenen la vicepresidència. Això vol dir, com vostès veuran, que sempre hi ha un membre del Govern de Catalunya o un membre del Govern balear vicepresidents de la Fundació Ramon Llull, perquè són vicepresidents de la Fundació Ramon Llull el president i el vicepresident de l'Institut Ramon Llull. No sé si m'he explicat

clar, però l'organigrama és aquest. Jo sóc, com vostès saben, fins que l'Institut Ramon Llull i els seus òrgans directius no decideixin el contrari, també el director de l'Institut Ramon Llull, en aquest cas sí, amb sou; sense dietes, també.

L'Institut Ramon Llull és qui té el pressupost majoritari, qui té el personal, qui executa les polítiques; és, diguem-ne, el que en podríem dir la maquinària d'actuació. La Fundació Ramon Llull és un òrgan de representació internacional. Jo els puc dir que, evidentment, la Fundació Ramon Llull forma part, ja en aquests moments, d'òrgans de la Secretaria General Iberoamericana, de la qual Andorra és membre; d'òrgans de la Unió Ilatina, de la qual Andorra és membre, i col·labora amb la UNESCO, de la qual Andorra és membre. I la Fundació Ramon Llull, el president de la qual és el cap de govern d'Andorra, és un organisme de representació internacional, que també elabora estratègies d'actuació i que, en tot cas, diguem-ne, l'institut és qui les du a la pràctica, perquè el pressupost de la fundació és un pressupost merament de funcionament i, hi insisteixo, sense cap sou. Merament de funcionament, administratiu, i amb algunes actuacions puntuals, com per exemple la participació en els premis Carlemany, que vostès saben que es va donar divendres passat a Andorra. Un dels premis Carlemany l'atorga la Fundació Ramon Llull, però, diguem-ne, amb un pressupost mínim que té la fundació, que per l'any que ve no arribarà als noranta mil euros com a pressupost de la fundació; per tant, és un pressupost mínim.

Aquesta és la xarxa. Jo els he de dir, i amb això acabo –i perdoni, senyor president, senyores i senyors diputats–, que n'estic molt satisfet, perquè en aquests moments puc dir que l'Institut Ramon Llull és del Govern de Catalunya i del Govern de les Illes Balears, i que l'Institut Ramon Llull del Govern de Catalunya i del Govern de les Illes Balears treballa per la projecció exterior de la llengua catalana i de la cultura dels territoris que la tenen com a pròpia, colze a colze amb el Govern d'Andorra, amb el Consell General dels Pirineus Orientals i amb l'Ajuntament de l'Alguer. I que aquesta feina, colze a colze, té el suport d'alguns ajuntaments valencians i d'alguns ajuntaments de la Franja de Ponent.

Per tant, jo crec que la voluntat explicitada en prendre possessió de la direcció de l'Institut Ramon Llull, de convertir l'institut en un instrument al servei dels governs de tots els territoris de parla catalana, és un objectiu que, si bé no hem complert al cent per cent, jo crec que ens hi estem aproximant molt i, evidentment, hem fet passes de gegant en aquesta, diguem-ne, estructura institucional, que aquí la tenen molt resumida, però que, si vostès volen, en el torn de preguntes els explicaré millor allò que vostès creguin que és del seu interès, que no m'hagi explicat bé o que, diguem-ne, hagi deixat de banda a l'hora de l'explicació.

Moltes gràcies, i perdonin que hagi passat del temps que m'havia estat adjudicat.

El vicepresident

Moltes gràcies, honorable senyor Bargalló, a vostè i al seu equip, per la compareixença, per explicar-nos, doncs,

la projecció exterior de la llengua catalana. També els volem agrair el fet que ho hagin resumit en mitja horeta, que sabem que era molt poc. I també la gran generositat..., nosaltres hem sigut generosos amb el temps, i vostès han sigut molt generosos de portar-nos aquests dos magnífics volums del *Carrers de frontera*, la qual cosa els agraïm.

I amb els portaveus, com que no han portat llibres, no serem generosos amb el temps; per tant, disposaran dels deu minutets de rigor.

Per tant, doncs, començarem, per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb el seu portaveu, l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdemont. Quan vulgui.

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Moltes gràcies, senyor president. Lamento no haver portat algun llibre, perquè hauria merescut una propina en el temps que potser ens faria falta. Li agraeixo, senyor Bargalló, la seva compareixença. També a la senyora Neus Fornells i a la senyora Mavi Dolz que l'hagin volgut acompanyar en les seves explicacions, també.

Li he de dir que aquesta és una compareixença que havíem sol·licitat inicialment a la senyora Mavi Dolz, amb motiu del seu nomenament, perquè vingués a explicar-nos quin era el seu propòsit en l'àmbit de l'acció lingüística de l'institut. Celebrem que sigui vostè, i que ens hagi, també, proporcionat aquesta informació, al final, sobre la naturalesa, la nova naturalesa de l'institut, tot i que jo no m'hi referiré, em referiré a la primera part, a la part de llengua, que és el que ens interessava i ens continua interessant de conèixer.

Òbviament, volíem conèixer la política, però volíem conèixer també, a fons, els detalls d'aquesta política, els objectius concrets. No tant un passar balanç, sinó objectius concrets per al futur; òbviament, el pressupost i els recursos de què es disposa o que s'han destinat en el capítol de projecció i promoció de la llengua catalana a l'exterior, és a dir, per mesurar d'alguna manera el grau d'ambició de l'institut en el primer punt dels seus objectius, que és el de la llengua catalana.

I, lamentablement, vostè ha vingut a vendre'ns l'article. Ho ha fet bé. Li diré, fins i tot, que no calia. Nosaltres és un article que comprem molt de gust, nosaltres hi creiem en l'Institut Ramon Llull; de manera que això no feia falta. I ens hauria, diguem-ne, agradat concretar una mica més. Potser en la rèplica ho podrà fer, i ja em donaré per respost.

És evident –vostè segur que comparteix aquesta idea– que la llengua catalana..., en gran part la seva pervivència depèn, en bona mesura, del prestigi de la llengua. I en aquest sentit, l'Institut Ramon Llull, segurament més que qualsevol altre organisme, hi té una gran responsabilitat. I és evident que les polítiques de convenis amb les universitats, l'intent de situar la llengua catalana com una llengua –si em permet la frivolitat– no marciàna, amb futurs llicenciats d'arreu del món, és una bona estratègia, que serveix al propòsit de prestigiar la nostra llengua. Sense prestigi, probablement el català té un futur difícil. I sàpiga, senyor Bargalló, i tota la gent

del Ramon Llull que treballa en aquesta línia, que el nostre grup sempre estarà complicitat amb aquest objectiu, objectiu imprescindible per a la pervivència de la nostra llengua.

Vostè ens ha presentat, per contra, en lloc d'aprofundir en el debat i en l'exposició dels seus objectius estratègics prioritaris i ambiciosos per als propers anys en aquesta línia, ens presenta un balanç. Ens presenta unes xifres de balanç; diuen que estan satisfets –crec que hi ha motius per estar satisfets, en alguns aspectes–, però jo, diguem-ne, moderaria una mica la satisfacció, no fos cas que tanta satisfacció ens impedís de situar objectius molt més ambiciosos i ens quedéssim gestionant unes xifres que són bones, però que no ens poden enganyar sobre la distància que encara hem de recórrer per arribar a sentir allò que vostè ha expressat i que jo encara no puc dir ni compartir: una plena satisfacció.

Una observació respecte a això que li estic dient: vostè ens explica, ens dóna detall, que hi ha prop de mil..., 1.041 inscripcions als cursos..., 2007 –no sé si és el curs 2007-2008, 2006-2007, o com agafa exactament... En qualsevol cas, 1.041. Però em preocupa que la xifra de la gent matriculada als bàsics i elementals..., òbviament sempre serà molt gran amb relació als altres, però és que enormement gran; són 744. I aquest és un problema que el tenim també aquí, i el té el consorci, quan es tracta de veure quina continuïtat donem a les polítiques de foment i d'ensenyament de la llengua catalana a la població que no té ni el català ni pròpiament el castellà com a llengua pròpia. Aquí estem, si em permet l'expressió, no tant en l'àmbit del Ramon Llull, que, ja li ho he dit abans, són xifres molt més mesurables, però sí que aquí estem fracassant. Hi ha poca incorporació als graus, diguem-ne, superiors, dels quals vostès proporcionen formació –intermedi, suficiència i superior–, d'aquests alumnes que s'han inscrit als bàsics o elementals. I aquesta és una dada que hauríem d'anar seguint.

Hi insisteixo: jo no li demanaré al Ramon Llull que capgirar la tendència, i que és obvi, això no pot ser, però sí que això ens marca una tendència que ens beneficia també a casa nostra, i que estaria bé que es comprometés a disminuir un xic la diferència enorme que hi ha entre els pocs alumnes que segueixen l'intermedi, el suficiència i el superior amb els que segueixen el bàsic i l'elemental. Ho dic, perquè, hi insisteixo, aquest és un problema que tenim seriosament a Catalunya, i que algun dia també l'hauríem d'abordar.

Ens agradaria saber, per tant, el pressupost que hi destinen, a les polítiques de promoció de la llengua catalana. Això és bàsic saber-ho. I, si em permet saber-ho, com ha evolucionat, en positiu o en negatiu, aquest pressupost amb relació als anteriors anys. Li ho dic, perquè és una..., el pressupost de la fundació –i suposo que del patronat– és difícil d'escatir, a vegades, perquè com que penja, o és format per diversos organismes, el control d'aquest pressupost, si vol que li sigui sincer, se'n escapa una miqueta. De manera que tots els esforços que vostès facin per apropar-nos informació dels recursos econòmics –i també humans– que destinen a aquestes polítiques de promoció de la llengua catalana seran molt benvinguts.

I, en aquest sentit, també m'agradaria molt conèixer quina és la previsió d'aportació de l'Estat espanyol per a l'any que ve. Perquè tinc entès que és una font de finançament possible del consorci, és una font no descartable, i m'agradaria saber, ja que entenc que no hi ha d'haver massa dificultats, quina és l'aportació de l'Estat al finançament dels programes del consorci, específicament en llengua catalana.

Ja li he dit que l'objectiu de difondre la llengua al màxim nombre de llicenciats universitaris ens sembla bé. Vostè ha parlat d'una cosa lloable, però que m'agradaria poder mesurar. Quan parlem de política lingüística a Catalunya i el seguiment, hi ha unes dades més o menys objectivables que permeten fer-ne un seguiment: nombre de matriculacions, recursos destinats, etcètera. A mi m'agradaria que fos un pèl més concret, quan parla d'aquesta política d'anar aprimant la nòmina de lectors per anar engreixant la nòmina de professors i de, diguem-ne, catedràtics. Ens sembla bé, però mirem que no sigui un brindis al sol, mirem quina és l'evolució i quins són els objectius que ens hem marcat, perquè això, d'aquí a un temps, puguem dir que ha sigut un èxit rotund.

Vostè lamentava que no hi hagués la formació de professors per ensenyar a gent d'altres països el català. Estic d'acord amb vostè. Però podríem fer, a part de les accions que es facin en l'àmbit del Ramon Llull, potser alguna cosa que té a veure amb el Departament d'Universitats, aquí, per fer algun tipus de formació específica, que preparés millor el professorat que pot ensenyar català a l'estranger a gent que no té ni el català ni el castellà com a llengua pròpia.

Ha fet referència a millors condicions tecnològiques i ha esmentat diverses vegades l'itunes, però com a forma de docència a distància. Li agrairia també que fos més concret. No sé si es refereix a podcasts que estan disponibles a lliure descàrrega als portals de l'itunes... Però, en qualsevol cas, tan important és que estiguin disponibles, com aquella promoció que se'n fa i aquells convenis que existeixen amb els proveïdors perquè hi hagi una descàrrega o un enllaç molt més fàcil del que no és ara. Perquè vostè sap, si ho ha intentat –jo ho he intentat–, que és una mica laberíntic i és una mica complicat arribar a descobrir que, entre la selva de podcasts per aprendre llengües arreu del món –que n'hi ha i són tots molt útils–, n'existeix una de llengua catalana. I això..., no fos cas que l'esforç que fem per posar a l'abast una tecnologia fonamental ja en aquests moments per a l'aprenentatge de les llengües, se'ns perdés perquè hem fracassat en la promoció i en les accions de seduir, convèncer els proveïdors, tant els que aixopluguen com els fabricants de terminals, a partir dels quals es podria..., o que ve amb un *software* precarregat que permeti un enllaç molt més directe.

Ha parlat de les certificacions de llengua catalana, i també li demanaria més concreció al respecte. I amb això acabaria aquesta primera intervenció, a l'espera de poder fer més preguntes en funció de la seves respostes. M'agradaria saber quin és el grau de coordinació amb les necessitats de professionals estrangers que té el Govern, o que el Govern detecta, i el seu programa d'ensenyament de la llengua catalana. Vostès coneixen que hi ha un programa de professionals de la salut, contractats pel

Departament de Salut, la formació lingüística dels quals és dubtosa –és dubtosa. I n'hem fet alguna reflexió en el mateix Parlament, en aquest sentit, a propòsit d'unes declaracions de la consellera de Salut, que no considerava que fos una matèria, diguem-ne, obligatòria en la formació, en el coneixement del sistema. Sembla que després s'ha corregit una mica, s'han incorporat alguns mòduls explicant que hi ha facilitats per aprendre el català en el marc del consorci, però ens agradaria... Crec que hauria estat bé una coordinació que hagués permès que, si ja teníem detectats uns professionals qualificats, com són els professionals de la salut, que ens fan falta, home, doncs, aquesta feina de preparació la poguessin fer vostès en coordinació amb les polítiques que té el Govern. I qui diu professionals de la salut, pot dir altres tipus de treballadors qualificats que el Govern detecta que són necessaris o que han estat necessaris.

Les xifres que vostès ens presenten, perdonin, però no ens permeten ser gens optimistes. Un centenar..., perdó, menys d'un miler de persones, de les quals una part –vostè parlava del Marroc i d'alguns països de l'Àfrica i de Sud-amèrica– disposats a venir a treballar aquí, no és una xifra molt gran perquè puguem basar, diguem-ne..., no diré la formació, però la preparació per a la formació en llengua catalana dels treballadors que vénen aquí. Voldria un pèl més d'ambició.

Finalment, un últim apunt, si em permet, molt breument, trenta segons. No ha esmentat quins eren els objectius concrets de matriculacions dels alumnes estrangers al curs en línia Parla.cat, si és que vostès hi tenen algun tipus de vinculació, i m'agradaria que ens ho poguéssim dir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident

Gràcies, il·lustre diputat. Ara, per part, doncs, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, president. Gràcies, senyor Bargalló, per la seva intervenció, per la seva presència, acompanyat del seu equip.

Ens ha parlat... Jo faria uns quants comentaris sobre la informació que ens ha donat. No sé si començar per aquell matís que vostè ha posat, com un cert, no canvi d'accent, però sí que ho ha volgut remarcar, de dir: «L'ambició nostra no és tant estendre, sinó fem-ho millor i amb més qualitat.» És a dir, en temps d'estadístiques, basades bàsicament en quantitats i en gràfiques, de vegades sembla que la temptació seria precisament: anem creixent en nombre, i tal. En canvi, ha dit: «No, fem-ho bé, i fem-ho allà on convé, i fem-ho amb la màxima qualitat possible.» Em sembla que això és un punt a valorar en la seva intervenció i en la direcció que està prenent l'institut.

Ens ha parlat de xifres, tanmateix: 123 universitats, 31 països... Jo m'he parat en el tema a Espanya, a l'Estat espanyol: si sumem les quatre subvencionades amb les vuit no subvencionades són dotze. Comparativament parlant, hi ha més nombre d'universitats en altres països

d'Europa que no pas aquí, a Espanya. Això ho considera una anomalia? És a dir, de què o de qui depèn això? Jo voldria saber una mica el seu parer. Què fa l'institut per estar més present en aquestes universitats espanyoles? Quina resposta hi ha o quin rebuig troben en universitats espanyoles? Què hi fan, què hi aporten els governs autonòmics en aquest cas, si fan alguna cosa o no? No només si hi ha, diguem-ne, col·laboració activa, sinó si n'hi ha de passiva o n'hi ha de resistència. És a dir, si ens poguéssim dibuixar com s'acull aquest esforç o aquest interès de mantenir el català com una oferta universitària.

Ens parlava de..., en aquest camp dels professors, o de les universitats que estan subvencionades, vol dir que hi ha... Voldria saber, si els professors són pagats per l'institut o formen part del claustre d'aquella universitat, a nivell no només com a claustre sinó en la seva remuneració, quina relació laboral tenen amb l'Institut Ramon Llull? I, per tant, doncs, si això ho assumeix l'institut o considera que ho haurien d'assumir les universitats directament compromeses en això.

Bé, jo no aniria més enllà d'aquestes preguntes. Potser m'interessa molt aquestes..., això que en parlàvem abans –vostè ha parlat de la fundació, i ha fet tot aquest esquema–, les complicitats que hi ha en tota aquesta..., en aquesta iniciativa i en aquest projecte; les complicitats universitàries, per un costat, que n'hem parlat, i les complicitats polítiques. És a dir, estem aquí també, doncs..., en el fons no és un ens, l'Institut Ramon Llull, purament acadèmic, sinó que té una dimensió i una càrrega política. Per tant, a mi m'interessaria saber quina valoració fa també d'aquestes complicitats, més enllà del camp acadèmic.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Ara és el torn, doncs, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i actuarà com a portaveu la il·lustre diputada Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Moltes gràcies, president. Senyor Bargalló, benvinguts..., tot l'equip que l'acompanya. Estem encantats de tenir-los aquí, perquè els qui estimem la llengua i els qui ens ocupem de les qüestions lingüístiques, a vegades, aquí, a casa nostra, tenim unes certes dificultats i un cert grau, doncs, de patiment. Parlem molt de llengua, parlem de com està el català aquí, a casa nostra, i parlem de la dificultat, de l'abandonament del català per gent que no l'hauria d'abandonar, perquè és catalanoparlant, de l'empobriment de la llengua, perquè està en contacte amb una llengua tan propera com és el castellà. Això serien, diguéssim, dificultats lingüístiques.

I també tenim algunes dificultats polítiques, com és haver de desmentir sempre que el castellà és una llengua que està discriminada aquí, a Catalunya. I quan vostès vénen, vostès que s'ocupen de la projecció exterior de la llengua, doncs ens sembla que ens aixequen els ànims, ens sembla que tot va molt bé. Som molt conscients, evidentment, de les dificultats que deuen tenir, i que el que

vénen aquí a explicar és una mica les coses que surten bé, no? Però per a nosaltres és molt important saber que la llengua catalana, arreu del món, està començant un camí de prestigi, un camí d'assentament i un camí d'una presència importantíssima.

Ens ha parlat de més estudiants, ens ha parlat de més cursos, de més països, de més assignatures, de més interès, en definitiva, i això és una cosa que ens alegra moltíssim. Nosaltres pensem que Frankfurt va ser per a l'institut una fita molt important, i estem esperant ara veure una mostra de totes les traduccions que s'han fet —em sembla que es farà aviat; doncs la veurem amb molt de gust. I ens sembla que aquest era el camí, que tot això s'ha aconseguit perquè l'institut ha treballat bé, i totes les persones que el formen s'han dedicat amb cos i ànima a això que és tan important que és la projecció de la nostra llengua arreu del món.

Ens satisfà, del discurs que ha fet el director, sobretot, que la Fundació Ramon Llull hagi pogut superar els problemes jurídics, i que avui dia formin part de la fundació, ja sigui com a patrons designats o com a patrons nats, tots els territoris..., entitats de tots els territoris de parla catalana. Això era una cosa que hi teníem molt d'interès, i finalment, doncs, ha estat així.

I ens satisfà també, del seu discurs, tot el que fa referència al prestigi. I per nosaltres és prestigi per a la llengua que els certificats de català a l'exterior estiguin aprovats pel Consell d'Europa i reconeguts, i que, per tant, un certificat de llengua catalana tingui el mateix prestigi que un certificat de llengua anglesa, o de llengua francesa, etcètera. Per nosaltres això és prestigi, i és veritat que és el camí del prestigi el que hem de seguir per assentar i consolidar la llengua catalana.

I és prestigi, també, tot l'esforç que fan per dignificar els professors de català, per especialitzar-los —molt important—, per dotar-los de suport tecnològic tant com sigui possible, i per, com explicava el senyor Bargalló, passar de lectors a professors i de professors a catedràtics, no? Perquè és veritat que la seguretat que dona un catedràtic fent classes és més que la seguretat que dona un lector fent classes de català.

Les preguntes que li volíem fer són molt breus. Nosaltres estem molt acostumats, perquè és una cosa que ve de molt lluny, als cursos de català d'Europa, i sobretot d'Alemanya. L'altre dia, als premis Pompeu Fabra que es van donar a la Generalitat, varen premiar el senyor Til Stegmann, que fa molts anys que es dedica a treballar pel català a Alemanya. Però ens sobta, encara, les classes de català, per exemple, que es fan al Camerun. I ens agradaria que ens expliqués una mica quins són els mecanismes, com s'ha pogut arribar allà, quina mena d'alumnes hi ha; si són alumnes que estan interessats per la cultura catalana, d'on els ve el coneixement, o si estan interessats en lligams econòmics o comercials.

I ens agradaria molt..., vostè ha parlat de la feina feta, la que ja no té destorb i que és molt important; ens agradaria saber quines activitats té l'institut per a l'any 2009 que ara comencem i per als anys següents.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Ara és el torn, doncs, del Grup Parlamentari del Partit Popular, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Donar la benvinguda al senyor Bargalló i a tot l'equip, per plantejar-nos, per ensenyar-nos, per mostrar-nos l'evolució de la seva tasca en la promoció de la llengua catalana al món.

Deia el representant de Convergència i Unió que ells se sentien de l'Institut Ramon Llull; nosaltres també. (*Veus de fons.*) Gràcies; nosaltres també. Vostès saben perfectament qui va estar a l'inici del Ramon Llull, i qui va estar a l'inici de la promoció, del convenciment que havien de tirar endavant. El que passa, que li diré que nosaltres estem a favor de l'Institut Ramon Llull, però no a l'estil Bargalló, si m'ho permet. I no parlo només de la promoció de la llengua catalana, sinó d'altres aspectes. L'Institut Ramon Llull, la Fundació Ramon Llull té altres aspectes també importants quan parlem de la cultura catalana. Perquè jo crec que el més important de la seva intervenció és potser el que no ha dit aquí, però sí que diu després, quan està als mitjans de comunicació, referint-se a la llengua, a la cultura, al concepte de Catalunya i la relació amb la resta de territoris de parla catalana i amb la resta d'Espanya.

Primer, important: hem augmentat de països, hem augmentat també en universitats, en assignatures, en estudiants, i això és important. Ho hem dit sempre, si no fem la tasca nosaltres no la farà ningú. I l'hem de fer. I, per tant, hem de promocionar la nostra llengua, i l'hem de promocionar, i cada cop ha de tenir més projecció internacional. Per una raó, perquè la cultura catalana, universalment, diguem-ne que, en comparativa, des del punt de vista demogràfic, és molt més important que la demografia catalana. No sé si m'explico. És a dir..., i això també ho hem d'acompanyar amb una part —i després m'hi referiré— de la cultura com és la llengua.

Uns dubtes que ens han sorgit de la seva intervenció. Com es produeixen els convenis amb les universitats? És l'institut que va a la universitat? És la universitat que ve a l'institut? És una cosa mixta, en alguns casos sí, en alguns casos no? És una casualitat que a Alemanya n'hi hagi vint-i-cinc i a altres parts n'hi hagi menys? Home, demogràficament, és... Alemanya té 80 milions de parlants. Té alguna cosa a veure, la presència, amb, per exemple, els estudiants de filologies hispàniques? Perquè fixi's quina cosa més curiosa: malgrat que moltes vegades la seva..., diguem-ne, el seu discurs ideològic que fa als mitjans de comunicació es produeix quasi com una confrontació amb el castellà, després descobrim que el castellà és una porta d'entrada per descobrir la llengua catalana. Quin gran descobriment! Si és així, quin gran descobriment! Quin gran i bon descobriment; caldria promocionar més aquest aspecte: el castellà pot ser una porta d'entrada perquè coneguim quelcom que és el català. I després també m'hi referiré.

Després, amb la comparativa amb la resta de l'Estat, suposo que alguna cosa tenen a veure les filologies ro-

màniques. El que passa, que filologies romàniques n'hi han molt poques; a la resta de l'Estat, concretament, n'hi ha en quatre universitats.

Jo li demanaria, pel bé de la nostra cultura i pel bé de la nostra llengua—dues coses que poden ser coincidents en alguns aspectes i no coincidents en altres aspectes: la cultura catalana és plural, i la llengua catalana també és plural en cultures; també és plural en cultures—, li demanaria més prudència política. Més prudència política en les actuacions tant de l'Institut Ramon Llull com en les actuacions que fa el Govern de la Generalitat de Catalunya. Més prudència política, per exemple, per aconseguir un bon nivell d'entesa amb l'Instituto Cervantes. No té sentit aquest enfrontament constant que veiem, per exemple, amb l'Instituto Cervantes. I vostè ho ha dit reiteradament: «No hi han bones relacions.» I quan no hi han bones relacions, és perquè hi ha dues parts que no es posen d'acord. S'han de posar d'acord.

Hem d'aconseguir també unes bones relacions amb el Govern valencià. I amb el Govern valencià no podem anar amb una mentalitat, si em permet l'expressió, imperialista o colonial—no podem. Vostè sap que s'han fet molts esforços—molts esforços; l'Acadèmia Valenciana de la Llengua n'és un exemple—, molts esforços per integrar. El que passa, que el discurs polític que moltes vegades traspua quan parlem de la llengua, aquest reduccionisme de la cultura catalana només a la llengua catalana, i de la llengua catalana, la militància de la llengua catalana a una militància patriòtica, moltes vegades no ajuda. No moltes vegades, mai ajuda. I, o fem aquesta autocrítica, o no aconseguirem traspasar desconfiances. I és important que ho fem, perquè l'objectiu no ha de ser la pàtria ni la construcció nacional, sinó que l'objectiu ha de ser que la nostra llengua, la llengua comuna que tenim entre tots aquests territoris, a banda de la llengua castellana, s'enforteixi. Perquè la nostra causa ha de ser la llengua, la nostra causa no ha de ser la construcció nacional, perquè els parlants catalans, els parlants valencians i els parlants catalans de Mallorca, tenim, cadascú..., som plurals, també, en les concepcions nacionals i en les concepcions patriòtiques. I, per tant, si el que volem realment és prioritzar un projecte cultural per sobre d'un projecte polític, això ho hem de fer.

Concepte de prestigi, li deia; tenim grans elements. Hem de ser capaços que la nostra cultura sigui una porta d'entrada—una porta d'entrada—, també, per a aquells que volen aprendre la nostra llengua. I és important que ho fem. I és important, també, que ho posem a l'abast de tothom. És important també, com li deia, de mirar que aquí, amb les dues llengües que tenim—tant el castellà com el català—, el castellà pot ser porta d'entrada també d'aquells que volen aprendre o que poden aprendre el català, que aquells que aprenen una llengua sàpiguen que aquí també en parlem una altra. I això no s'aconsegueix, per exemple, amb imposicions, ni s'aconsegueix amb quotes. Això s'aconsegueix aconseguint que vinguin cap aquí. Igual, abans parlava vostè de les cinc-centes millors universitats del món. Per exemple, ho aconseguirem quan Catalunya tingui, estigui entre les dues-centes millors universitats del món alguna de les nostres universitats. És a dir, és una tasca plural, i és una tasca molt més complexa.

Per tant, l'animo a continuar la tasca de promoció de la nostra llengua, però també li demano moltes vegades més humilitat, li demano també més capacitat d'entesa, i li demano també que sigui, diguem-ho d'alguna forma..., que també aprenguin a escoltar els altres territoris i aprenguin a arribar a acords amb altres institucions, que ens ajudaran, segur, perquè tenim la sort..., i des d'un altre partit sempre es queixen, però tenim la sort d'estar en un dels països més plurals del món, que respecta més la seva pluralitat, que la seva pluralitat la va convertir en autogovern. I, per tant, estic segur que aconseguirem tenir molts còmplices en la nostra tasca.

Moltes gràcies.

El vicepresident

Gràcies, il·lustre diputat. I ara és el torn, doncs, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i en el seu nom el seu portaveu, l'il·lustre diputat senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, president. També moltes gràcies al responsable, senyor Bargalló, de l'Institut Ramon Llull, i a totes les seves companyes i als seus companys de tasques diàries, de treballs i de responsabilitats compartides.

Jo recordava, mentre vostè, senyor Bargalló, ens exhibia els mapes, amb certes dificultats per la informàtica, no seves, certes dificultats que té la informàtica en si mateixa. Clar, vivim en un segle en què hem arribat a Mart i, en canvi, els micros solen no funcionar en les sales públiques, els powerpoints i els projectors s'espantllen en el moment més important de la xerrada... Passen, aquestes coses. I, efectivament, la paraula sol resoldre-les totes.

Recordava jo, mentre vostè explicava en quantes universitats, en quants països som presents en l'ensenyament de la llengua i de la cultura, que en la meua adolescència, tot just acabava el batxillerat elemental, un excel·lent escriptor de les terres de Lleida que es diu Josep Vallverdú anava a donar classes a Sardenya, si no recordo malament a Càller; feia allà de lector, els estius, i no sé si fins i tot hi va passar alguna mena de curs. I ell ens ho explicava i jo em delia, perquè m'hauria agradat ja ser madur, tenir una carrera certificada—per l'Estat, perquè aleshores la Generalitat encara no les certificava, ni les universitats tenien una Generalitat al seu darrere—, per poder anar a Càller i poder explicar la meua llengua als nois i a les noies, als joves de Càller. Això no va ser possible. Però ara ho recordava i veia com a quant hem avançat. Déu n'hi do! Perquè, en aquells temps, segurament estàvem a, què sé jo, quinze ciutats del món? Com a molt, en quinze universitats en ciutats del món. Hem avançat molt. Eren, efectivament, homes i dones, nois i noies que feien de lectors. Avui vostè ens diu—i, mira, ho celebrem, no?— que ja no són només lectors, sinó que ja són professors i professores. Déu n'hi do el que hem avançat, doncs.

Li he de corregir, tanmateix—si m'ho permet—, una expressió. O millor no corregir-la, sinó ampliar-la o refer-la. Deia vostè: «Alguna de les coses importants que

hem anat descobrint en aquests últims temps és que a molts estudiants els interessa la seva llicenciatura, aquella que han escollit, però una formació complementària en llengua, cultura catalanes.» I deia vostè: «A nosaltres ens interessa que surtin amb una formació en matèria de cultura o de llengua catalana.» Bé, la veritat és que a nosaltres ens pot interessar molt, però el cert és que l'important és que els interessi a elles o a ells. Perquè aquest és, probablement, el fonament de l'èxit: de nois i noies que s'incorporin, en les diverses universitats, a fer aquests estudis complementaris de la llengua i de la cultura catalanes.

Dic això perquè, és clar, no sabem com nosaltres podem prestigiar més la nostra pròpia llengua. Home, Frankfurt va ser un esforç important; totes les nostres missions a Mèxic són molt importants; l'Institut Ramon Llull té una projecció que comença a ser molt considerable en el món, però no sé què podem fer gran cosa més, no? Ara, si com a mínim les relacions, diguem-ne, de ciència, les relacions econòmiques, les relacions de la recerca científica de Catalunya respecte del món importen a la resta del món, segurament hi haurà molta gent que s'incorporarà al coneixement de la llengua per poder venir aquí a fer els seus negocis, a fer la seva direcció d'empreses multinacionals, a fer les seves pròpies recerques, a participar amb els professors o professores propis de les nostres universitats.

Respecte a això, em permetrà que li faci unes quantes preguntes. Estem, en efecte, en diverses universitats, però seria possible que tinguéssim alguna presència en centres de secundària del món? Ja sé que d'universitats n'hi ha milers, i que de centres de secundària, doncs, n'hi deu haver milions. Però seria possible que, també en l'ensenyament secundari, en aquells països en què sigui més important la nostra presència, no per nosaltres sols, sinó també pels països mateixos, poguéssim participar-hi?

Hi ha tot un ensenyament no formal, un ensenyament, bé, podríem dir-ne no reglat, i és així: cadenes d'acadèmies de llengües que han vingut a Catalunya, a l'Estat espanyol, i ens han ensenyat des de portuguès fins a anglès, passant per l'alemany i per no sé quantes altres llengües, no? També tenim escoles oficials d'idiomes aquí; suposo que en altres països hi ha escoles oficials d'idiomes. Podríem ser presents en aquestes grans cadenes privades d'ensenyament de les llengües en aquelles ciutats, en aquells territoris que els pugui importar que nosaltres hi siguem, i als quals a nosaltres ens importi de ser-hi? Podríem tenir relació d'ensenyament de la llengua i de la cultura amb aquestes universitats que tradicionalment accepten de fer Comenius i Sòcrates, o intercanvis entre professorat i entre estudiants amb les nostres pròpies universitats? Perquè és una manera de difondre, també, el prestigi de la pròpia pàtria.

Encara. Hi ha oferta de cultura i de llengua, hi ha oferta pròpiament lingüística, de matèria lingüística, però podríem dir a algunes universitats, per exemple les japoneses, que podríem ensenyar-los en la nostra llengua què és el modernisme?, o què va ser la revolució industrial a Catalunya?, o què va ser la revolució industrial a Europa, vista des dels ulls de Catalunya?, què va ser la

romanització, posem-hi per cas? És a dir, podríem donar-los especialitats que els poguessin interessar d'allò que és la nostra cultura en la nostra llengua? Això podria ser, posem-hi per cas, postgraus. Per què no una oferta de postgrau sobre arquitectura modernista, o sobre art avantguardista, no?

I, finalment, algunes preguntes, així, que imagino que tenen la seva contestació en l'aire. És veritat que som un país molt plural, Catalunya. L'Estat, pel que sembla, no n'és pas tant, de plural, no? Ho dic per allò que deia el senyor López amb aquesta encesa defensa de la nostra pluralitat, que de vegades no és respectada des d'un estat que sí que és plural i no ho reconeix. Però si efectivament som un país plural en un estat plural, i aquest Estat té un institut que projecta la llengua que és l'oficial de l'Estat, que és la llengua castellana, aquest institut anomenat Cervantes ajuda, coopera, en la difusió de la llengua catalana –ja no li pregunto per la llengua basca, o la llengua gallega– a l'estranger? Es responsabilitza, l'Estat, amb l'Institut Ramon Llull, perquè puguem fer aquesta divulgació de la nostra cultura i de la nostra llengua, perquè puguem fer aquestes missions a l'estranger per presentar-nos-hi?

I, finalment, ja sé que no és la comesa principal de l'Institut Ramon Llull, i probablement ni li pertanyi, però tenim una llengua molt minoritzada –molt minoritzada– a Catalunya, que és la llengua aranesa. La llengua aranesa, segurament, en l'univers del món mundial, té molt poc a fer; menys encara que el català, sens dubte. Ara, és el nostre patrimoni, també. Crec que valdria la pena que l'Institut Ramon Llull, probablement..., no sé si tindria oportunitat d'ensenyar l'aranès doncs a l'Amèrica, o a la resta d'Europa, o a l'Àfrica, o a l'Àsia; però, com a mínim, que fes presència d'aranès, com a patrimoni que és de la humanitat i patrimoni que és de la nostra pròpia cultura, en la mesura que també anem fent la presència de la llengua i de la cultura catalanes.

I, finalment... Aquests dies, el president de la Generalitat de Catalunya i el seu vicepresident han estat al Japó. Crec que no era el moment perquè Ramon Llull –l'institut, vull dir, i el seu responsable principal– els acompanyés en la missió. Però crec que en algunes missions comercials que fa la part privada de Catalunya, però també la part institucional de Catalunya, valdria la pena de pensar de quina manera pot jugar-hi l'Institut Ramon Llull. Perquè si tenim la Sony aquí –la Sony o qualsevulla altra d'aquestes multinacionals–, i no sé quants quadres tècnics, dirigents d'aquestes empreses són «afincats» a Catalunya, tampoc no sé com a quant saben ells de la llengua catalana. I, en canvi, el que sí sé és que, si, en efecte, aquestes grans empreses tenen interès en Catalunya, nosaltres podem ser en el seu país formant aquells quadres que després hauran de venir a dirigir aquella empresa en el nostre territori. Bé, són suggeriments, que probablement siguin una mica..., en fi, fruit d'una ventada que ha passat aquest matí a Lleida abans que jo sortís amb el tren. (*Rialles.*) Però, en tot cas, tenen la millor voluntat de cooperació.

Gràcies, senyor Bargalló, senyor president.

El vicepresident

Gràcies, il·lustre diputat. Ara, doncs, per tancar el torn dels grups parlamentaris, donem la paraula al representant del Grup Mixt, l'il·lustre diputat senyor... (*Veus de fons.*) –sí, el Grup Mixt, sí–, Antonio Robles. Quan vulgui.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, presidente. Somos tan pocos que a veces ni se nos ve, ¿no? Gracias, señor *conseller*, por... –perdón–, señor director del Ramon Llull, por la información dada, y a sus colaboradores y colaboradoras.

La verdad es que en la comparecencia, o al menos eso es lo que teníamos aquí: «Compareixença del director de l'Institut Ramon Llull davant la Comissió de Política Cultural perquè expliqui les polítiques de l'institut per a la projecció exterior de la llengua catalana.» O sea, que nos lo ha monopolizado todo los posibles cursos universitarios de lengua, cultura catalana en el mundo. Yo creo que sería necesario que nos hubiera especificado muchísimo más lo que el Ramon Llull hace y gasta en el resto del mundo y aquí mismo, ¿no? Yo, de todas maneras, le recordaré algunos datos, porque me parece absolutamente necesario recordárselo y preguntarle por esos datos.

Y lo que nos ha dicho, además, se circunscribe única y exclusivamente a datos estadísticos de universidades que dan cursos, y dónde. Nada más. Literalmente, esto a mi no me sirve de nada. Yo quiero saber cuánto se ha gastado. Quiero saberlo, entero. Porque yo quiero hacer estadísticas, quiero saber cuánto nos cuesta, a los catalanes –el dinero no es nuestro, es de los contribuyentes–, cuánto nos cuesta un certificado de catalán. Y no le estoy criticando; solo quiero decir cuánto nos cuesta. Porque a lo mejor resulta que nos encontramos que..., a mi me da la sensación –y lo voy a intentar explicar–, por datos que tengo, que muchas veces estamos tratando esto de una manera muy alegre, como si fuéramos –en este caso, ustedes, no nosotros– hijos de buena familia, niños de papá que nos entusiasamos con nuestros juguetes, gastamos mucho dinero, pero el rendimiento es mínimo. Y esto también hay que decirlo.

Le voy a empezar por una cuestión que a mí me parece escandalosa, y que no sé quién tiene la culpa. Y me temo –me temo, voy a hacer un juicio de intenciones– que la culpa también seguro que la tiene el Ramon Llull; en este caso, los que lo dirigen. Es escandaloso que, en Europa, Alemania tenga veinticinco universidades donde se imparten cursos de lengua, cultura, etcétera catalanas; el Reino Unido, dieciocho; Francia, catorce; Italia, doce; y España, cuatro. Es escandaloso; simplemente es escandaloso. Se supone que el catalán es una lengua española. Y se supone que al Ramon Llull le interesa que se imparta, entre otras cosas, en la zona geográfica que más nos interesa. Porque, entre otras cosas, hay más relación. Incluso me parece que pertenecemos al mismo Estado. Me parece escandaloso. ¿Y por qué digo que...? Quiero saber quién es el culpable de esto –quiero saber quién es el culpable de esto.

Tampoco nos ha dicho nada si en institutos de enseñanza media en España se da, por ejemplo, ¿no? Yo ya sé que esto es más complicado, porque depende en este caso del Gobierno central, etcétera. Pero se puede hacer; muchas veces nos ponemos muy pesados con el Gobierno central para determinadas cosas –muy pesados–, pero otras, parece que no; por ejemplo, esto. Y me temo que, por lo que yo he visto y por las estadísticas que tengo, demasiadas veces tenemos los cascos muy ligeros, y perdone la expresión, pero los cascos muy ligeros para gastar dinero cuando queremos una universidad extranjera que se dé catalán, y muy poco ligeros cuando lo queremos que se dé en Sevilla o en Zamora, por poner dos ejemplos... Bueno, Zamora solo sale cuando hay un accidente de tráfico.

Con esto quiero decirle que el Ramon Llull debería ser más diligente a la hora de intentar que el catalán se dé en otras universidades españolas, porque es connatural a la cosa; es que es una lengua de todos nosotros.

Le dejo eso, y le dejo también... Qué están haciendo para que se dé, por ejemplo, que haya la posibilidad –que haya la posibilidad– que en distintas provincias españolas puedan estudiar catalán aquellos que lo quieran hacer. Y no necesariamente lo tiene que pagar el Ramon Llull, pero puede hacer esa función.

Y le hacía una crítica, porque, mire: estadísticas 2004-2005; usted nos ha dado una especie de expansión en el mundo, como si fuera un gran éxito. Pero después nos encontramos que es mucha carcasa. Tengo datos. En Australia, un alumno. Sí, nos podemos pegar... (*Veus de fons.*) En 2004-2005, ¿vale? En Australia, un alumno; en Camerún, otro; en Bélgica, otro; en Canadá, otro; en Cuba, otro; en Eslovenia, otro; en Finlandia, otro; dos en Austria; tres en Argentina; cuatro en Irlanda, y cinco en Italia y Estados Unidos. Estoy hablando de alumnos. (*Remor de veus.*)

En septiembre del 2004, el instituto..., lo digo porque han hecho una pregunta y también quería hacer incidencia en esto. Se ha dicho repetidamente que el Instituto Cervantes no ayuda a la extensión del catalán. Eso literalmente es mentira. En 2004, el Instituto Ramon Llull incluso me parece que llegó a hacer un convenio con el Instituto Cervantes por el cual se hacían cursos de catalán, el otro... Y aquí, por ejemplo, en las estadísticas que tengo yo, eran catorce cursos, etcétera, y los alumnos. Y vemos con normalidad que en los institutos Cervantes se patrocina la posibilidad que lo hagan. Otra cosa es que, como vimos en el viaje que hicimos a Bélgica, y estuvimos en Utrecht..., perdón, a Holanda, y estuvimos en Utrecht, y allí, en el Instituto Cervantes nos dijeron que sí que ofrecen cursos de catalán, pero que hay muy pocos alumnos, entonces no lo pueden ofrecer.

Le decía todo eso, porque habría..., si tuviésemos las cifras de lo que nos gastamos, podríamos ver si realmente es eficaz o no. Porque a lo mejor es mucho más eficaz que se dé en Sevilla un curso de catalán con doscientos alumnos, o con cien alumnos, o con los que sean, pero que sean bastantes, que no uno en Camerún. Queda muy colorista y somos muy internacionales, y la cultura nacional catalana llega allende las fronteras. Muy bien. Pero nos cuesta un ojo de la cara. Me parece que no es

la función que tenemos que tener en el Instituto Cervantes, ¿no?

Por otra parte –y en ese sentido sigo incidiendo–, dice usted: «Primero lectores, tuvimos lectores en el extranjero, ¿no?, ningún profesor. Después, profesores, después más profesores, pero después menos lectores, y ahora queremos catedráticos.» A ver si resulta que vamos a tener muchos catedráticos y después no vamos a tener alumnos. Y encima de no tener alumnos no tenemos lectores, que, al fin y al cabo, lo que importa es que sepan catalán, y puedan utilizar el catalán, y leer, etcétera, y desarrollar una parte intelectual de su vida en este idioma. Por lo tanto, no volvamos a caer en lo que intentaba criticar al principio: mucha carcasa, muchos fuegos artificiales, mucho dinero gastado, pero poca efectividad en lo que se persigue, que al fin y al cabo es extender la lengua catalana, que es lo que le toca al Ramon Llull.

Los certificados; yo quisiera saber qué certificados y qué niveles se piden. Porque, por hacer estadísticas y tener certificados, no sería lo más conveniente, sino si realmente son eficaces para aprender la lengua.

Le voy a tocar un tema que no... Bueno, usted ha tocado solo este tema, yo le voy a tocar algún otro. Nosotros hicimos algunas preguntas a su departamento..., bueno, al Ramon Llull. Y concretamente le hacíamos una pregunta sobre el Festival Internacional Cervantino. Y le preguntábamos, entre otras cosas, cuánto dinero había aportado el Ramon Llull. Y tengo aquí la respuesta. La verdad, si quiere que le diga la verdad –y no es ironía, ¿eh?–, es que no he entendido nada. Y son números, ¿eh? Le leo: «Aquest projecte compta amb una aportació del mateix Festival Cervantino de 106.900 euros, i amb uns ingressos per patrocini de tretze mil euros de l'empresa Cementos Moctezuma, amb la qual cosa el cost d'aquest projecte per a l'institut és de 846.228 euros.» No me cuadra. No entiendo nada.

Por otra parte, dice que «les despeses de lloguer d'espais han estat suportades per l'organització del festival. Per aquesta raó, l'Institut Ramon Llull no s'ha fet càrrec de cap despesa per aquest concepte. L'Institut Ramon Llull no s'ha fet càrrec de cap despesa del viatge oficial de cap membre del Govern de la Generalitat de Catalunya.» Si es oficial, ¿quién lo ha pagado? ¿Quién ha pagado todos estos...? A Méjico fue mucha gente; ¿lo pagaron de su bolsillo? Es que aquí no me lo responden. Y si es un viaje oficial, seguramente los viajes oficiales los paga, en todo caso, alguien. Aquí no me dicen nada. Es decir, de todas las preguntas, que fueron varias que hice, no se me ha respondido en nada. Ya que lo tengo aquí, aprovecho para decirle, o para aclararme –ya le digo, no lo hago con ánimo de ser irónico ni nada, simplemente es que no me he aclarado. Es decir, he pedido un montón de cifras, y me he encontrado con que las que tengo, las pocas que tengo, no las entiendo. Señor Bargalló, perdone la manera de decírselo, la insistencia que hago, pero seguro que me las va a aclarar ahora muy bien.

Acabo, señor presidente, como ve, con el pito, ¿eh? Venga.

El vicepresident

Moltes gràcies, il·lustre diputat, amb *pito* o sense *pito*. Ara, en tot cas, és el torn del compareixent, que té quinze minuts. Entenem que és molt poc, però fem un esforç per poder respondre a tantes preguntes i suggeriments dels diputats i diputades.

El director de l'Institut Ramon Llull

Gràcies, senyor president. Jo els agraeixo molt les seves intervencions, el seu interès. Crec que coincideixo amb la gran majoria de vostès; amb alguns de vostès, en el fons i en la forma; amb alguns de vostès, de vegades en el fons i, segurament, no en la forma. Però com poden comprendre, en quinze minuts jo no els podré respondre totes i cadascuna de les coses que vostès em demanen amb aquella precisió que les seves preguntes requereixen i que, en la seva funció de representants de la sobirania del poble de Catalunya, també es mereixen.

En primer lloc, al grup de Convergència i Unió. El pressupost de l'àrea de llengua és de..., el pressupost d'enguany, de 2.900.000 euros, de l'àrea de llengua. (*Veus de fons*.) Sí. D'aquest pressupost, estrictament –estrictament– el que en podríem dir en l'àmbit universitari, són 2.100.000, i la resta són altres serveis de docència no universitària o formacions de..., o cooperació institucional amb altres institucions, o ajuts a les associacions de catalanística –organitzacions universitàries de catalanística que hi ha en el món, l'*Anglo*, l'*American*, la italiana, la francesa, l'alemanya–, que nosaltres els donem una aportació de diners pels seus treballs i que no els comptabilitzo en allò que és àmbit estrictament universitari.

A aquests 2.900.000 euros, que serien el que el Ramon Llull inverteix en l'àrea de Llengua, hi hauríem d'afegir, per exemple, l'ajut a les traduccions, que és un suport d'un altre àmbit, és un suport a la inversa. Però, evidentment, que el fet que –i jo els ho anuncio, perquè em sembla que no ha sortit publicat enlloc, encara– dissabte s'arribés als cent mil exemplars venuts en l'edició de butxaca de *Les veus del Pamano*, de Jaume Cabré, en alemany, doncs això, que és una xifra que té a veure amb l'alemany, no amb el català, també és un suport a la llengua, en el fons, perquè aquestes cent mil persones que han comprat l'edició de butxaca de *Les veus del Pamano*, de Jaume Cabré, en alemany, saben, perquè l'edició ho diu, que allò és un llibre escrit en català originalment, etcètera. Aprofito –perquè em sembla que és una dada que jo vaig..., l'editorial alemanya ens va fornir ahir, i que encara no hem fet pública–, doncs, perquè siguin les senyores i els senyors diputats els primers a conèixer-la. Jo no me l'acabo de creure, però he de fer cas de l'editorial alemanya, vull dir... Com que, a més, ells paguen tant per cent, si diuen cent mil hauran de pagar cent mil, i en conseqüència m'estranyaria que diguessin una xifra la qual hagin de pagar, no?, i sigui falsa; però, a més a més, de butxaca.

A veure, aquest és un finançament que una part ens ve finalista del Departament d'Universitats de la Generalitat, que és 1.900.000, i que l'altra part, diguem-ne, és aportada pel pressupost de la Generalitat i pel pressupost del Govern balear. Perquè és que hi ha una cosa que

jo els voldria recordar: jo em dec a dos parlaments –al Parlament de Catalunya i al Parlament balear. Em dec a dues intervencions i fiscalitzacions de liquidació: a la intervenció de la Generalitat de Catalunya i a la intervenció del Govern balear. Jo ostento un càrrec que no és governamental, però per al qual he tingut el suport de dos governs, que són el Govern de la Generalitat i el Govern balear. Per tant, per exemple –al representant del Grup Mixt–, si vostè em pregunta quin és el cost del viatge d'un membre del Govern de la Generalitat o d'un membre del Govern balear a una cosa que fa el Llull, jo sempre li respondré que el Llull no ha aportat res en aquest viatge. Perquè, en tot cas, els viatges dels membres del Govern que vagin a actes que organitza el Llull, siguin del Govern balear, siguin del Govern de Catalunya, seran sufragats, suposo, per aquell govern. Nosaltres mai ho hem fet, ni ho farem, de sufragar el cost d'un viatge d'un membre d'un govern a un acte nostre. No ho fem ni ho farem mai.

En tot cas, diguem-ne, el funcionament de la tramitació parlamentària, si la pregunta ens arriba a nosaltres i no arriba al Govern... Puc assegurar que si ens arriba a nosaltres, la respondrem sempre, perquè això és el que hem de fer davant d'un grup parlamentari de qual-sevol dels parlaments dels quals nosaltres depenem, i sempre li respondrem el mateix, que és: «Aquell viatge oficial a nosaltres no ens ha costat res.» Punt. I ho dic per clarificar-ho, en tot cas, eh? Si altres vegades volen fer vostès aquestes preguntes, preguntin quant ha costat al Govern; segurament, aleshores, la pregunta anirà a parar al Govern i els la respondrà el Govern. Però mentre ens arribi a nosaltres, la resposta que farem sempre serà la mateixa.

Segon, els objectius. Jo he intentat dir-ho, segurament de manera desordenada, perquè portava una compareixença més llarga preparada i l'he anat escurçant en viu i en directe... El primer objectiu nostre és l'excel·lència de la docència que fem en aquests moments. El primer és aquest. I l'excel·lència de la docència que fem passa per una millora de la formació del professorat; passa per una millor incardinació dels nostres ensenyaments en el currículum de cada alumne; passa per una millor assumpció de la universitat que aquells ensenyaments els són propis de la universitat, i passa per sortir de l'àmbit estrictament lingüístic a altres àmbits d'ensenyament. Jo estic convençut... Puc posar l'exemple més exòtic: que els nostres divuit alumnes a Teheran –i, al diputat del Grup Mixt, l'1 vol dir una universitat, 2, dues universitats– estudiïn en llengua catalana. Jo estic convençut que, si a Teheran, a més a més de llengua catalana, féssim un curs de cultura catalana, i un curs d'economia catalana, i un curs de situació laboral a Catalunya, en tindríem més de divuit. Perquè estic convençut que en el món, per lògica, hi ha més gent interessada en el nostre país que en la nostra llengua. Jo estic més interessat en Estònia que en l'estoniana, els ho puc assegurar. I estic més interessat en Lituània que en el lituà. I sóc filòleg, i figura que tinc un interès per les llengües.

Nosaltres hem de fer aquest salt, també, de dir: «No, no, més enllà de la llengua, també hem d'anar al país.» El cert és que... A més, estic convençut que, com més país ensenyem, més llengua també tindrem. Per tant,

que si a Teheran poguéssim explicar el país, en tindríem, d'aquí a un temps, no divuit sinó vint-i-alguns que fan llengua. Però dir que l'objectiu nostre és prestigiar, buscar l'excel·lència i normalitzar. Perquè és cert que, de vegades, l'ensenyament del català era –i encara ho és, en alguns casos–, algú ha dit «marcià», que segurament no és el qualificatiu més científic, però ens entenem i segurament que sí.

Nosaltres no volem que s'ensenyi el català per un professor que no està a les llistes de professors, en una aula que no està a l'edifici de la universitat, en un horari que no és l'horari normal per a uns coneixements la nota dels quals no serveix per al títol final. Això no ho volem. I s'ha fet durant molts anys perquè segurament era el que tocava fer en aquell moment, perquè o es feia això o no es feia res. És a dir, com deia el diputat senyor Pané, els anys del franquisme, o a Càller es feia això o no es feia res. Però ara a Càller no fem això; a Càller ja hi tenim un catedràtic, o un professor titular de la universitat de Càller, que és professor titular de Càller i que fa classes de català. I és el que hem de fer, a Càller, en aquests moments.

Les certificacions i el tema de la formació laboral en origen. Nosaltres tenim..., hi insisteixo, som el que som i tenim el pressupost que tenim, però som una màquina. I els governs de Catalunya i de les Balears –i el d'Andorra també, però en principi el de Catalunya i les Balears– saben que la nostra màquina està a la seva disposició. És a dir, que si en un moment concret el Govern de Catalunya o el de les Balears, un dels seus departaments o conselleries –perquè el nom canvia–, ens diu que ens encarrega la docència d'inici del coneixement del català a metges de Colòmbia, i ens ofereix el pressupost específic per fer-ho, nosaltres anirem a Colòmbia i farem la docència del català. Perquè som la màquina per fer això. Tenim un pressupost per fer unes coses ordinàries, fem les coses ordinàries amb el pressupost que tenim; les que no siguin ordinàries, les farem, i n'hem fet algunes d'aquest tipus, però podem fer les que faci falta. Totes i cadascuna de les que ens encarreguin, i amb l'encàrrec vingui el pressupost, tenim els recursos humans i la capacitat per executar-les.

I estem d'acord amb vostès que som millor maquinària que d'altres per fer això. No perquè siguem millors, sinó perquè som la maquinària dissenyada per a fer-ho. Nosaltres estem disposats a fer-ho. Evidentment que tenim un pressupost finit per a unes activitats que estan en aquest pressupost, però més enllà d'això jo li puc assegurar que hem fet activitats per al Govern de la Generalitat, hem fet activitats per al Govern d'Andorra, que ens han estat encarregades i que han estat pressupostades extraordinàriament i les hem executat, i farem activitats per al Govern balear que ens han estat encarregades, pressupostades a part, i les executarem. Som, en part, la maquinària. I fins i tot ho hem fet, a vegades, o ho farem, per a empreses privades, si ens ho encarreguen. I si forma part dels nostres objectius i hi coincidim, també ho farem. Si una empresa privada a l'estranger vol organitzar una nit de música catalana, i ens ho encarrega i ho paga, li ho organitzarem, també. Som la maquinària, també, per fer això –també.

L'ÍTunes, tenia vostè raó, és a través del podcast. El que passa, que una de les coses que ens plantejem nosaltres –i vaig molt de pressa– és que nosaltres tenim professors a universitats americanes, com pot ser a Stanford, o Berkeley, a Harvard, que tenim professors del claustre de professors, que són professors també nostres i, a més a més, del claustre; en universitats que són pioneres en això, la nostra primera intenció és utilitzar aquestes universitats i les seves plataformes i els seus recursos per introduir la docència catalana d'aquests professors en aquestes plataformes, per a tot el món. I després, quan puguem, ja serem nosaltres una plataforma.

Nosaltres, si em perdonen, tenim una certa idea, que ja sé que és políticament incorrecta i és falsa, però és la que ens mou: nosaltres som la universitat dels territoris de llengua catalana a l'exterior. Nosaltres, a la gent de la Xarxa Vives els diem: nosaltres som l'última universitat, que és la que fa la docència a l'exterior. No tenim un claustre, no tenim rector, però en el fons som mentalment això. I les nostres aules són en el món, i hem d'utilitzar-les. Si nosaltres estem a Harvard, hem d'utilitzar Harvard a favor nostre. I si estem a la Sorbona, hem d'utilitzar la Sorbona a favor nostre. I si estem a la London School of Economics hem d'utilitzar la London School of Economics a favor nostre. Han de ser també la nostra plataforma. I hem de dir: «Som la llengua i la cultura que està a la London i té un centre de recerca a la London, i està a la Sorbona i té un centre de recerca a la Sorbona, o està a Stanford i té un lloc d'excel·lència en els laboratoris de lingüística.» I hem de ser això.

I potser de vegades em diran, i deuen tenir raó, que som massa optimistes. Però jo els puc assegurar una cosa: nosaltres en el fons venem en el món, i, o anem en el món creient-nos-ho amb força, amb optimisme i amb convenciment, o no podem vendre. Jo ja sé que, diguem-ne, aquí el debat és necessari, la crítica és fonamental; sense debat i crítica, aquí no tenim futur. Però quan anem a fora, nosaltres aparquem el debat i la crítica, i anem a allò que és positiu del consens majoritari. I segurament, quan tornem aquí, de vegades encara estem massa en l'ambient aquest de la part positiva.

El Parla.cat. Nosaltres, la nostra funció en el Parla.cat, de moment, és la que ens ha demanat el Govern de la Generalitat, que és que forméssim el professorat que haurà d'atendre les demandes de la gent que estigui en el Parla.cat i vingui d'una altra llengua, i estigui en un altre país que no hi hagi el català com a llengua. És a dir, allò que en podríem dir l'exterior. Nosaltres hem format els tutors del Parla.cat especialitzats en els alumnes del Parla.cat que es matriculin o que treballin des de l'exterior. És la nostra aportació, és el que sabem fer; ens ho han demanat i hem fet aquest procés de formació. En el Parla.cat la nostra col·laboració és, en aquest moment, aquesta.

Espanya, universitats espanyoles. Nosaltres, li ho puc assegurar, segurament en un principi algú va cometre una..., un plantejament lògic, però finalment erroni, que és dir: «A les universitats espanyoles, qui hi ha de posar diners perquè s'ensenyi català és l'Estat, perquè és un estat plural. I, per tant, posem diners a les universitats d'altres estats.» Aquest és un raonament, segurament,

inicialment correcte, que porta a una conclusió: ningú posa diners pel català a les universitats espanyoles de fora dels territoris de parla catalana.

Nosaltres, puc assegurar que no tenim aquest raonament. El nostre raonament és: nosaltres posarem diners a totes les universitats de fora dels territoris de parla catalana que ens ho demanin o que arribem a un acord. Enguany, només hem rebut una petició d'una universitat espanyola de fora dels territoris de parla catalana, que és la UNED, i l'hem complimentada. Ens van demanar uns diners per fer unes coses, i hem tingut els diners per fer aquestes coses. No hem tingut cap més proposta. Hem tirat, allò que se'n diu en el meu poble, l'ham, però no l'ha pescat ningú més, de moment; no ha picat ningú més. Si piquen, nosaltres continuarem la pesca, perquè és la nostra feina.

La nostra feina última, última, última és que per fer català en el món no s'hagi de pagar. Però això no ho tenen ni els francesos ni els alemanys; només ho tenen els anglesos i els espanyols, en concepte de llengua, que són les úniques llengües que funcionen al món sense haver de pagar. Per tant, nosaltres, modestament, com els alemanys, pagant. Però, vull dir..., perquè paguen, també, la resta de llengües, eh?, no és un cas únic nostre. Ara, no ha picat ningú més. Nosaltres creiem... Jo no sé la teoria; la pràctica és que s'ha de pagar a les universitats espanyoles perquè facin català, com es paga a les franceses i a les alemanyes. Això és la pràctica; no sé la teoria –me la guardo, perquè no és la meva feina. Però és pagar, i pagarem igual. I té raó, jo preferiria pagar a la universitat de Sevilla que a la de Canbera, si tingués pocs diners. Si tingués uns diners il·limitats, a Canbera també. Les que hi ha són les que demanen. I hem..., insisteixo que hi hem treballat, hi hem insistit.

No he parlat de les escoles oficials d'idiomes perquè el cas encara és més lamentable: només n'hi ha una en tot l'Estat espanyol, fora dels territoris de parla catalana, que faci docència de català, que sapiguem, que és la de Jesús Maestro, de Madrid. Aquesta sí que fa ensenyaments de llengua catalana a l'escola oficial d'idiomes. Ho fa, a més, sense que nosaltres paguem. Però si hi ha una escola oficial d'idiomes a Sevilla que vol fer classes de català, sap –però ho dic aquí per si algú li ho transmet– que nosaltres pagarem. No tenim cap inconvenient, cap ni un –ni un.

Més coses. El cas del Cervantes. A veure, amb el Cervantes tenim un acord, que és: les relacions que teníem fins ara no han funcionat. Aquest és l'acord que hi ha en aquests moments. Que ja és molt, eh?, perquè fins ara no funcionaven i no estàvem d'acord que no funcionaven. Ara estem d'acord que no funcionen. I estem a la recerca de veure què es pot fer per funcionar. Ara estem d'acord que el conveni que teníem, que era: el Cervantes, on volia, proposava classes de català, i si no tenia els alumnes suficients, segons ells, nosaltres pagàvem, era un acord que no era bo; primer, perquè no assegurava que a tot arreu es fes la proposta de classes; no assegurava que la proposta es publicités; no assegurava cap mecanisme de control per part nostre, que érem els que pagàvem, i cinc: ens obligava a pagar un compte a final d'any que no sabíem en funció de què era la realitat. I per això estem

d'acord que no, estem absolutament d'acord que no per les dues parts, i ara estem buscant una recerca nova.

Jo els asseguro que en el món funciona un axioma a la pràctica. És: una llengua, un institut; un institut, una llengua; en el món. És a dir, cada institut es dedica a una llengua, i cada llengua té un institut. Això li passa al British, li passa al francès, a l'italià, al Camões, al Goethe... És a dir, el Goethe és l'Institut Goethe, d'Alemanya i d'Àustria. I fa només alemany, per molt que en algunes zones d'Alemanya o d'Àustria, o d'altres zones de parla alemanya puguis parlar d'un altre idioma. Jo estic d'acord amb aquesta fórmula, que és: una llengua, un institut; un institut, una llengua. De fet, això d'aquí és aquest intent: d'una llengua, un institut; d'un institut, una llengua.

Qui ho ha de pagar? Llavors sí que estic d'acord amb alguns de vostès amb aquesta reflexió: totes les administracions públiques amb competència sobre aquells territoris d'aquella llengua. I en aquests moments, sobre aquests territoris de la nostra llengua, també hi tenen competències l'Estat espanyol, l'Estat francès i l'Estat italià. En tants per cent diferents. I, per tant, crec que l'Estat espanyol, el francès i l'italià ens haurien de passar part del nostre pressupost per fer aquesta feina. Que hauríem de fer-la coordinada amb l'institut francès, amb l'italià i amb l'espanyol –que es diu Cervantes, que és l'únic que té nom dels tres–? Segur. Que amb el Cervantes aquí ens hauríem de coordinar més? Segur. Però, com va dir la presidenta del Cervantes..., la directora del Cervantes a la comissió, en la seva darrera compareixença a la Comissió de Cultura del Senat, fa quinze dies, el Cervantes admet ara que «la relació ha de ser d'igualtat i d'equitat, i no de preponderància com era fins al moment». Són paraules de la senyora Caffarel, directora del Cervantes, al Senat, fa quinze dies. Absolutament d'acord. Ara estem en la fase que vol dir això. És a dir, ara estem d'acord que fins ara anava malament; tots dos. I ara estem en la fase de a veure com ens aclarim perquè vagi bé. Jo tinc algunes teories, que els les he resumit. Ja en parlarem.

Més de pressa... Per tant, nosaltres voldríem que a totes les universitats espanyoles hi hagués docència de llengua i cultura catalana. I farem els esforços, si les universitats volen, perquè hi siguin –en totes les universitats espanyoles, docència de llengua i cultura catalana. És una de les nostres prioritats, i enguany hem aconseguit la UNED.

El professorat, fa molts anys, cobrava de l'institut directament –aquest professorat que tenim pel món. Això què comportava? Primer, que no tenia relació laboral amb la universitat, no se li reconeixia la seva docència, no tenia permís de residència massa clar, i no tenia situació sanitària reconeguda en aquell país. I anaven per allà amb assegurances de viatges. Això, diguem-ne, no..., no? I en l'actualitat, en tots els casos, nosaltres passem els diners a les universitats, i les universitats els paguen, als professors, i per tant s'accepta una relació contractual entre el professor i la universitat, en conseqüència el permís de residència corresponent, i els drets laborals i sanitaris corresponents. Això fa que, en algun cas, segurament cobrin menys, perquè aquest circuit, que és un circuit

que té costos burocraticoadministratius..., i en algun cas acabin cobrant menys, però la seva situació és millor.

En algun cas, paguem directament –en algun cas–, perquè la situació d'aquell país, econòmica, o perquè aquell país..., per exemple, pagar a Iran els puc assegurar que no és fàcil. Traspassar diners d'un banc nostre a un banc iranià els puc assegurar que no és fàcil. Pagar a Cuba els puc assegurar que tampoc és fàcil. I, per tant, en alguns casos concrets, per la situació econòmica, política, social d'aquell Estat, paguem directament, però de manera provisional, amb voluntat provisional, i perquè hi ha unes explicacions que fan que, diguem-ne... Ara hi ha hagut uns mesos que hem hagut de pagar a Iran d'una altra manera, perquè en la via directa hi havia un bloqueig bancari als bancs iranians, que els puc assegurar que l'Institut Ramon Llull no aconseguirà traspassar, i hem hagut de fer un altre tipus de pagament.

Vaig de pressa. Les polítiques. Mirin, jo dic en broma que, per primera vegada en la meua vida, sóc un exemple de consens polític, perquè els meus amos són de tots els colors. El Govern d'Andorra és del Partit Liberal, d'una internacional que algun grup d'aquesta cambra hi té relació. El Consell General dels Pirineus Orientals és monocolor del Partit Socialista francès. El Govern de les Illes Balears és d'un pentapartit: Partit Socialista de les Illes Balears, Unió Mallorquina, Esquerra Unida, Partit Socialista de Mallorca i Esquerra Republicana. El Govern de la Generalitat de Catalunya ja saben de qui és. El municipi de l'Alguer és de Forza Italia –de Forza Italia. A la Xarxa de Ciutats Valencianes Ramon Llull hi ha, per exemple, Morella, on el regidor del Partit Popular va votar a favor de la pertinença de l'Ajuntament de Morella a aquesta xarxa. Per tant, jo no conec cap partit, diguem-ne, de l'arc parlamentari europeu, situat des d'on vulguin a on vulguin, que no estigui en un òrgan de govern d'aquesta estructura d'aquí a la qual jo em dec. I, per tant, puc assegurar que jo em sento un càrrec públic, si més no, del Partit Popular de Morella; si més no, del Partit Popular de Morella, i de Forza Italia, i d'Esquerra Unida i Alternativa de les Illes Balears, i del Partit Liberal d'Andorra. I del Partit Socialista, imaginin-se: francès, de Catalunya, del País Valencià –que hi ha ajuntaments del partit valencians–, i de les illes Balears. I, per tant, en aquest sentit, jo els asseguro que... És cert, si vostès ho segueixen, que hi ha una majoria d'un color, però és múltiple –és múltiple. En aquest sentit, no...

Per què estudien..., és a dir, per què tenim alumnes al Camerun, 146 alumnes al Camerun? Doncs, jo li puc assegurar... (*Veus de fons.*) Cent quaranta-sis alumnes al Camerun. Per molts motius. Però, com vostès deuen intuir, la presència en el Futbol Club Barcelona d'un jugador que es diu Samuel Eto'o no és baldera a l'hora de tenir 146 alumnes al Camerun; els ho puc assegurar.

Per què tenim a Alemanya més alumnes que enlloc del món? Perquè la filologia romànica va néixer a Alemanya en el segle XIX. I els estudis de filologia romànica més importants del món continuen fent-se a Alemanya. I, per tant, evidentment que és això.

Senyor López, vostè sentirà poques declaracions en mitjans públics, meves. Imagini's, tenint els amos que tenim, jo poc discurs ideològic puc fer i he de fer,

com vostè entendrà. Tenint aquesta varietat, poc discurs ideològic puc fer i he de fer, i em sentirà poc. I una de les coses jo he dit –i ho he dit públicament– és... Per què tenim més estudiants que el danès i l'hongarès? Perquè som una llengua romànica. I què té de bo ser una llengua romànica? Estar penjada en tots els llocs on s'ensenya espanyol. Clar que sí. És evident. Però és claríssim. Si no fóssim una llengua romànica, o l'espanyol no fos una llengua romànica, o l'espanyol no fos tan parlat en el món, estariem com els danesos o els hongaresos, o pitjor, perquè no tindríem una estructura diplomàtica darrera.

Però per què estem millor? Perquè tenim una tradició cultural? Evidentment. La nostra literatura medieval era de les més grans d'Europa? Segur. Tenim una economia potentíssima? Claríssim que sí. Som emergents en el món? Sí, però anem de la mà de l'espanyol. I del portuguès. I de l'italià. I per això, per exemple, a Amèrica, som més fluixos a Llatinoamèrica. Perquè a Llatinoamèrica no podem anar de la mà de l'espanyol. Perquè l'espanyol a Llatinoamèrica no és una llengua estrangera. I aquí el problema que tenim l'Institut Camões i nosaltres és els problemes del portuguès i del català a Amèrica Llatina, perquè portuguès i català a Amèrica Llatina ens hem d'unir perquè sols no podem anar-hi, perquè no podem anar darrera l'espanyol, evidentment. Ho he dit més d'una vegada.

Li puc assegurar que jo he fet intents diversos de converses amb el Govern valencià, que m'han ajudat gent del seu partit –i quan dic del seu partit vull dir estrictament el Partit Popular de Catalunya, m'ha ajudat–, que són converses que hi són, i que jo tinc una esperança absoluta que aviat –aviat–, la Xarxa de Ciutats Valencianes Ramon Llull deixi de ser un patró designat del Ramon Llull, de la fundació, i el Govern valencià o estigui dintre l'Institut Ramon Llull o, si més no, estigui dintre la fundació, que vostès ja han vist que no és ben bé el mateix i que, per tant, pots estar a la fundació i no estar a l'institut. I el grau de compromís no és ben bé el mateix, però al final sí que ho és.

En secundària, estem intentant França; ho estem intentant. Jo crec que ho aconseguirem, França; introduir, en alguns instituts de secundària francesos de la zona de París, la llengua. Crec que ho intentarem.

L'escola oficial d'idiomes, l'he respost.

Ja fem ensenyaments de música a Chicago, em sembla que és... La càtedra aquella és Chicago? (*Veus de fons.*) La Mompou. Fem economia a la London School of Economics. Té raó vostè, hem de fer Gaudí a Japó. Si volem tenir èxit amb la llengua al Japó, hem de fer Gaudí. I farem Gaudí al Japó, eh?, no modernisme, Gaudí directament.

El tema de l'aranès, ens hem posat a disposició del Govern de la Generalitat pel que fa a l'Estatut de Catalunya i el concepte d'aranès com a llengua oficial, tot i que la meua teoria és: un institut, una llengua; una llengua, un institut. Per a un cas i per a l'altre. Però estem a disposició.

I, en tot cas, jo els vull dir que sento molt l'apressament obligat de la comissió. Si algú de vostès vol més informació, estem disposats a donar-los aquesta informació.

En el cas del Grup Mixt i el Cervantino, les xifres. A nosaltres no ens va costar res el lloguer ni l'estada d'artistes a Mèxic, que d'això se'n va fer càrrec el Cervantino; no ens va costar res cap visita oficial, cap delegació oficial, perquè nosaltres no hi vam intervenir; ens va costar portar artistes i el seu sou a Mèxic, no només a Guadalajara sinó a una dotzena de ciutats mexicanes on artistes catalans van actuar, on en una altra resposta se li detalla les ciutats. I en aquests costos nostres hi va participar el mateix Cervantino, que ens va ajudar a completar-los, i Cementos Moctezuma, que és el nom que pren a Mèxic una empresa catalana que es diu Ciments Molins, que ens va ajudar en dos concerts concrets que van «esponsoritzar» amb el nom, evidentment, de la seva marca mexicana, perquè estàvem a Mèxic. Aquestes són les xifres, però, hi insisteixo, en alguns casos no els responem perquè la pregunta és al Govern, no és a l'Institut Ramon Llull, que no és govern i que no intervé en la qüestió aquesta.

Ho sento molt.

I moltes gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Bargalló. Entenem perfectament que el temps és limitat, però nosaltres també hem de complir amb la normativa que se'ns marca aquí en seu parlamentària.

Gràcies a totes les diputades i diputats per l'esforç que s'ha fet de concreció, i de les informacions que ens heu donat.

Només recordar que, a la tarda, continuem la comissió de Política Cultural a les quatre de la tarda.

El Sr. Robles Almeida

Presidente, por favor, ¿tendremos réplica?

El vicepresident

Bé, de fet no estava previst que hi hagués rèplica. En tot cas, si algú vol un minut per fer algun posicionament concret... Habitualment ho fem, però estava previst que el director parlés... Bé, per tema d'allusions... Vaja, suposo que no vindrà de cinc minuts; un minutet per als grups que vulguin fer-hi algun comentari.

El Grup de Convergència vol dir-hi una cosa? (*Pausa.*) Senyor Carles...?

El Sr. Puigdemont i Casamajó

Sí; gràcies, senyor president. Sí que tenia preparada una rèplica en funció de la seva resposta, perquè, òbviament, ha intentat respondre algunes de les preguntes que hem formulat i que hauria estat bé de poder matisar-les una mica més. Com que només dispo de un minutet seré molt breu. Només a benefici d'inventari, perquè segurament hi haurà coses que demanaran iniciatives parlamentàries.

El pressupost 2008 ja l'hem sabut, però el 2009 no el sabem. L'aportació de l'Estat, no sabem si n'hi haurà o no n'hi haurà... (*Veus de fons.*) No n'hi haurà; zero. El

podcast, he deduït que encara no se n'ha penjat cap; és a dir, que s'hi està treballant.

Vostès diuen que són una màquina. Hi estic d'acord; però una màquina que el Govern no la fa servir, almenys en el cas dels metges és evident que no l'han fet servir.

I del Parla.cat, m'agradaria saber –més endavant ja tindrem ocasió de parlar-ne–... És evident que hi ha una col·lisió estratègica; el Parla.cat és un curs en línia obert –en algunes franges gratuït i tutoritzat– a tot el món i, a més a més, amb plataforma multilingüe. I l'institut es proposa arribar a un *target*, diguem-ne, molt semblant al que és proposa al Parla.cat; per tant, els creixements en el futur de matriculacions, a saber què és el que... Quina és la visió que tenen al respecte? Entenc que no hi ha més temps, però sí que tindrem ocasió de formular-ho d'una altra forma, de preguntar-ho d'una altra manera.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies. El portaveu del Partit Socialistes...? Esquerra...? Partit Popular...? Iniciativa...? El Grup Mixt...? Un minutet, eh?, senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Menos, si es posible. Tenia preparado más, pero bueno...

Me ha dado la cifra total de lo que se ha gastado el Ramon Llull. De todas maneras, en lo que le preguntaba..., y he hecho algunas cuentas precipitadas, pero estoy pensando que, ya que no las puedo explicar, mejor a ver si nos las pasan enteras y pormenorizadas. De todas maneras, en la cuestión que le hemos preguntado –y que, en el fondo, pues, lo ha pagado el Gobierno y, por lo tanto, no el Ramon Llull–, lo que no entiendo es: si es una actividad que lleva el Ramon Llull, ¿por qué lo paga el Gobierno? Habría que añadir, a determinada cifra que tiene el Ramon Llull, partidas que paga el Gobierno y que no constan como el Ramon Llull. Y, claro, esto evidentemente altera, de alguna manera, los presupuestos que tenemos de las distintas instituciones. En todo caso, haremos las preguntas pertinentes y se las dirigiremos al Gobierno.

Gracias.

El vicepresident

Molt bé, doncs, moltes gràcies. Si el senyor Bargalló no obre torn... Doncs, gràcies, a dinar de gust i ens retrobem d'aquí a una estona, aquí, a les quatre ben puntuals.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i deu minuts i es repren a les quatre i deu minuts.

La presidenta

Reprenem la sessió, senyores i senyors diputats.

Alteració de l'ordre del dia

I, si els sembla bé, començaríem pel punt número 9 de l'ordre del dia. (*Pausa.*)

Proposta de resolució

sobre la commemoració de Narcís Monturiol (tram. 250-01277/08)

Que és la Proposta de resolució sobre la commemoració de Narcís Monturiol. És una proposta de resolució que han presentat conjuntament tots els grups parlamentaris, i parlarà, per defensar-la en nom de tots, l'il·lustre diputat Santi Vila.

El Sr. Vila i Vicente

Bona tarda. Moltes gràcies, senyora presidenta. I en primer lloc molt agraït, per part del Grup de Convergència i Unió, perquè hagin permès que sigui jo mateix –entenc que no tant com a diputat, sinó per la meva condició d'alcalde de la ciutat de Figueres– qui prengui la paraula per justificar aquesta proposta de resolució que insta, efectivament, el Govern a commemorar la figura de Narcís Monturiol i, sobretot, a recolzar el seguit d'iniciatives destinades a divulgar l'efemèride que commemorarem.

Els antecedents d'aquesta proposta de resolució es fixen el 17 d'abril d'enguany, quan tots els grups parlamentaris vam mantenir una reunió amb l'Institut Ictineu, amb el Centre Català de Recerca Submarina, amb l'Associació d'Innovadors Narcís Monturiol, on ens recordaven, ens feien avinent, que el 2009 es commemoraria el cent cinquanta aniversari de l'avarament del primer *Ictineu* al port de Barcelona. Aquesta és una efemèride que ens semblava que depassava l'interès estrictament local i que, per tant, havia de ser un repte compartit a nivell de Parlament de Catalunya, sobretot, que instés el Govern de Catalunya a declarar que el 2009 fos un any sobretot dedicat i destinat a aquesta efemèride.

Hem fet un llarg recorregut de discussions, de negociacions entre els diversos grups, i jo crec que a hores d'ara, doncs, les diverses institucions ja han començat a precisar un seguit de programes, d'activitats, commemoratius. La ciutat de Figueres, lògicament, commemorarà aquesta efemèride –de fet, Narcís Monturiol és fill il·lustre de la ciutat de Figueres des del 1861–, en un repte de reconeixement al científic, al demòcrata i també al somniador romàntic enamorat del coneixement i de l'ànnsia de saber.

Seria molt important que d'aquesta sessió, avui, d'aquesta comissió, se'n desprengués la instància al Govern de Catalunya que recolzi amb potència la commemoració dels actes previstos a propòsit de l'any Monturiol o de l'avarament del cent cinquanta aniversari de fet de l'*Ictineu*, bàsicament amb tres propòsits que sortien de la mà i de la filosofia dels proposants.

En primer lloc, recolzar una iniciativa d'interès industrial, que és la construcció de l'*Ictineu 3*, aquest submarí català per a usos civils, investigació, protecció del fons

marí, que ens aquests moments suposa un dels dèficits actuals del nostre país.

En segon lloc, buscar el reconeixement internacional de la figura de Narcís Monturiol, com en el seu moment hem estat capaços de fer amb personatges com Gaudí, amb Pau Cassals o, per què no, amb un altre figuerenc il·lustre, Salvador Dalí mateix.

En tercer lloc, no menys important, i segurament el repte més fàcil, buscar la divulgació de la vida i obra de Narcís Monturiol i prestigiar-ne, en definitiva, la seva vocació pel coneixement, per la ciència, per l'aprenentatge.

No puc deixar de lamentar que el plantejament de màxims que vam fer en el seu principi, al final no hagi estat possible. Comprenent que segurament pel Govern de Catalunya no és fàcil assumir aquest tipus de propostes de resolució, no deixa de ser paradoxal que el compromís que teníem tots els senyors diputats, finalment, doncs, es vegi matisat per no incomodar el Govern.

Tot i així, crec que la valoració, la proposta de resolució, és positiva, és digna de valoració i, per tant, jo crec que el que hem de conjurar és que aquesta instància al Govern de Catalunya perquè es commemori degudament el cent cinquanta aniversari, doncs, sigui degudament complementada des del punt de vista pressupostari.

En opinió de qui els parla, Narcís Monturiol té un gran pro i un gran contra. El gran contra, sense cap mena de dubte, és que forma part d'aquells homes del segle XIX que van pensar que hi havia una relació proporcional entre progrés científic i progrés moral. Els que hem estudiat el segle XX sabem que això no necessàriament és així i que, per tant, no hi ha cap relació necessària entre el progrés científic i el progrés moral.

El que sense cap mena de dubte és, però, un pro en la trajectòria i la persona de Narcís Monturiol és justificar tota una vida i tota una trajectòria al servei del coneixement, al servei de l'aprenentatge, al servei de la ciència.

Bé, per tot això creiem que la proposta de resolució està més que justificada i, per tant, ens felicitem d'aquest acord que, si no és de màxims, a mi em sembla que és més que notable i que, per tant, ens ha de permetre amb garanties afrontar l'Any Monturiol.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Balcells volia..., demanava la paraula? *(Pausa.)* Sí?

El Sr. Balcells Gené

Sí. Gràcies, presidenta, jo demano la paraula perquè, en l'exposició de motius del diputat Santi Vila –jo estic molt d'acord amb tots els elements amb què ha destacat la figura i l'obra de Narcís Monturiol–, m'ha dolgut que hi barrejés elements de màxims i mínims i la justificació que el nostre esforç de consens hagi estat per afavorir el Govern o per acontentar el Govern; m'hi sobraven aquestes referències.

Nosaltres votarem a favor de la proposta de resolució, tal com consta la proposta de resolució, i voldria dema-

nar al senyor Santi Vila que valori no les intencions i les interpretacions que pugui fer, sinó l'acord que hem aconseguit, que és el que votarem en aquets moments.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Balcells. La senyora Llansana també vol intervenir.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyora presidenta. També molt breument per dir que ens sentim, el Grup d'Esquerra, plenament representats amb les paraules del senyor Vila, si exceptuem aquesta referència que ha fet o que dóna a entendre una certa supeditació dels grups parlamentaris al Govern.

Escolti, no ha anat així, això –no ha anat així. Nosaltres formem part del legislatiu i, per tant, és el legislatiu qui té l'última paraula. Nosaltres hem signat una proposta de resolució amb la qual estem plenament d'acord i, a més a més, ho fem convençuts que el compromís del Govern és de màxims. El compromís del Govern de recolzar tots i cada un dels actes d'aquesta commemoració és de màxims, i amb aquesta convicció recolzem avui aquesta proposta de resolució.

La presidenta

Gràcies, senyora Llansana. Vull saludar les persones del grup Ictineu que són aquí, que han vingut acompanyant..., convidades pel senyor Santi Vila, que són aquí i els saludem molt afectuosament.

I passem a la votació.

Es pot votar per assentiment. Els sembla bé? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)*

Molt bé, doncs la proposta ha estat aprovada per unanimitat.

Proposta de resolució

sobre la declaració de la masia de Can Fargas, de Barcelona, com a bé cultural d'interès nacional (tram. 250-01131/08)

I ara reprenem l'ordre del dia i passem al punt número 4, que és la Proposta de resolució sobre la declaració de la masia de Can Fargas, de Barcelona, com a bé cultural d'interès nacional. És una proposta presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya. Té la paraula, per defensar-ho –defensar aquesta proposta–, el senyor Josep Maria Balcells.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, presidenta. Estem parlant, amb aquesta proposta de resolució, d'una masia –la masia de Can Fargas, de Barcelona–, un edifici que és del segle XVIII, però que està bastit al damunt de restes del segle XIII. Compta en aquests moments, aquest edifici, que és al barri d'Horta-Guinardó, amb la protecció «nivell B», que és

l'equivalent a bé cultural d'interès local. Hi ha hagut una iniciativa o diverses iniciatives per aixecar el nivell de protecció d'aquesta masia. En primer lloc, el Consell de districte d'Horta i Guinardó va acordar de demanar a la Generalitat que la pogués declarar bé cultural d'interès nacional. Posteriorment, pocs dies després, l'Associació de Veïns Font d'en Fargas va fer la petició en el mateix sentit. I, per tant, doncs, aquí hi ha sobre la taula aquesta petició que ve del districte d'Horta i de l'associació de veïns.

Per fer efectius els tràmits que requereixen la catalogació com a bé cultural d'interès nacional, es necessita una colla de tràmits i de procediments; entre d'altres, doncs, s'ha d'acabar de tancar el procediment d'expropiació de la finca iniciat per l'Ajuntament de Barcelona; després, doncs, hi ha una colla de tràmits que s'han de complimentar abans que la Generalitat o el Govern de Catalunya pugui fer aquesta declaració.

En la proposta de resolució, el que nosaltres demanem és que, un cop s'hagin acomplert aquests tràmits i quan hi hagi ja l'informe favorable de caràcter preceptiu, pugui això ser declarat bé cultural d'interès nacional. Per tant, amb aquest marc, diguem-ne, diem que nosaltres demanarem l'aprovació de la proposta de resolució, en el sentit que demana poder incoar aquest expedient, col·laborar amb l'Ajuntament de Barcelona, i sobretot amb el del districte, perquè d'aquesta masia en pugui fer un equipament públic que assegurï la rehabilitació de Can Fargas i el seu manteniment, i el jardí preservi la seva integritat i sobretot garanteixi el seu ús per la col·lectivitat.

Aquest és el sentit de la proposta de resolució que posem a consideració de la comissió i de tots els grups parlamentaris.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyora Llansana, té la paraula.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyora presidenta. Ja ho ha explicat prou bé el diputat Balcells, quin és l'objectiu d'aquesta proposta de resolució, per tal que el Parlament se sumi a aquesta campanya de divulgació de la importància que té aquesta masia de Can Fargas, al barri d'Horta de Barcelona. El valor històric d'aquesta masia és indubtable i ara és notícia perquè hi ha un conflicte, evidentment, sinó segurament no estaríem tractant aquest tema; hi ha un conflicte, perquè la nova propietat vol tirar endavant una sèrie d'equipaments de caràcter privat que podrien perjudicar l'estructura d'aquesta masia històrica i, d'altra banda, l'Ajuntament de Barcelona i una plataforma veïnal molt activa en aquest sentit, la plataforma «Salvem Can Fargas», aposten per l'ús públic d'aquesta masia i, per tant, per tirar-hi endavant un equipament municipal com, per exemple, l'escola municipal de música del districte.

L'Ajuntament de Barcelona, l'any 2006, ja va aprovar un pla especial urbanístic perquè fos equipament públic. El procés d'expropiació està molt avançat, però ens sembla important també, des del Grup d'Esquerra Republicana,

remarcar avui la importància que el Govern de la Generalitat col·labori amb l'ajuntament i amb el districte per tirar endavant aquest ús públic d'aquesta masia i perquè s'iniciïn els tràmits de declaració de bé cultural d'interès nacional.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Llansana. Té la paraula el senyor Francesc Pané, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyora presidenta. Com que em sento prou identificat amb les paraules dels intervinents anteriors, doncs, tampoc no m'hi allargaré gens ni mica. Val la pena de dir que Catalunya, afortunadament, és plena de masies –de masies històriques, de masies significatives, de masies que expliquen com s'ha fet l'arquitectura rural en aquest país nostre–; però és ben cert que, més enllà del Solsonès o més enllà de les terres de les vinyes, existeix Can Fargas, no? I que Can Fargas té un valor per si mateix i per la seva localització.

Com que estem d'acord que val la pena de preservar el valor arquitectònic, històric, simbòlic si es vol, d'aquesta masia, doncs, farem bé que li demanem al Govern que, efectivament, comenci a incoar l'expedient perquè pugui ser declarada, aquesta casa singular, com a bé cultural d'interès nacional. Així és que donarem suport a aquesta moció, també, nosaltres.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pané. Té la paraula la il·lustre diputada Carme Vidal, del Grup de Convergència i Unió. No...?

La Sra. Vidal i Huguet

No, presidenta, serà la diputada Joana Ortega qui es posicionarà.

Gràcies.

La presidenta

Ah! La senyora Joana Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, presidenta. En tot cas, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com no podia ser d'altra manera, recolzar aquesta iniciativa. Recolzar-la i, si em permeten, fer una miqueta de memòria, perquè el Grup de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Barcelona, del qual la diputada que els parla en formava part, durant molts anys va reivindicar justament, doncs, que pogués, la masia de Can Fargas, estar catalogada. I, en aquest sentit, lamentem no haver tingut el recolzament ni del Grup Socialistes ni del Grup d'Esquerra Republicana ni d'Iniciativa a l'Ajuntament de Barcelona, quan això va succeir.

Per tant, únicament felicitar-nos. Creiem que Convergència i Unió va recollir el sentiment del teixit associatiu d'Horta-Guinardó, que és un teixit associatiu, com vostès saben, molt ric i molt vital. I, en aquest sentit, bé, en tot cas celebrar que, després d'uns anys, doncs, puguem tenir unanimitat en aquest tema, que, com deia, Convergència i Unió ja hi va batallar des de l'Ajuntament de Barcelona, fa anys.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ortega. Té la paraula el senyor Rafael López, del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres també donarem suport a la iniciativa, com vam fer a l'Ajuntament de Barcelona, malgrat que l'ús de la masia..., nosaltres hi discrepàvem. Creiem que es podria aprofitar molt més que no una escola de música, ja que és dels pocs llocs on hi ha una altra escola de música molt a prop; però, vaja, no afecta en res la consideració, la catalogació, la inclusió de la masia com a bé d'interès nacional, i per tant hi donarem suport, en coherència amb el que ha fet l'Ajuntament de Barcelona, com el districte d'Horta-Guinardó.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies a vostè. Senyor Antonio Robles, del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Cuando se ha dicho todo, mejor es callar. Por lo tanto, damos apoyo.

La presidenta

Moltes gràcies. Com que tots els grups s'han posicionat a favor d'aquesta proposta de resolució, entenem que es pot aprovar per assentiment? (*Pausa.*) Sí? (*Pausa.*)

Molt bé, doncs. Ha estat aprovada per assentiment.

————— Modificació de l'ordre del dia

Abans de passar al punt número 5, recordar als senyors i senyores diputats que el punt número 3 de l'ordre del dia i el punt número 10, que són dues propostes de resolució, han estat totes dues posposades a petició del grup proponent, eh? Ho han rebut per correu electrònic, però jo no ho havia dit encara, aquí.

Seguim, doncs.

Propostes de resolució

acumulades relatives a la realització d'un estudi per a la identificació i la catalogació del conjunt de barraques de pedra seca del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre (tram. 250-01231/08 i 250-01239/08)

El punt número 5 i el número 6 de l'ordre del dia els defensarà conjuntament la senyora Carme Vidal, de Convergència i Unió.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, presidenta. En nom del diputat Carles Pellicer, que és qui entra aquestes dues propostes de resolució, les defensarem conjuntament, perquè el tema, és a dir, l'àmbit geogràfic, un és al Camp de Tarragona i l'altre és a les Terres de l'Ebre, doncs, tracten el mateix tema. I allò que defensa aquesta proposta de resolució és una documentació gràfica i una catalogació descriptiva de les cabanes de pedra seca que hi ha, que és una arquitectura en el paisatge rural de Catalunya que ens identifica.

Hi hauria..., demanaríem, si pogués ser, una esmena tècnica, perquè hi ha un error que considerem que és un error, gairebé allò..., d'haver traït en el moment de redactar-les, perquè totes dues allò que demanen és de realitzar aquest estudi d'identificació i catalogació a les Terres de l'Ebre. Una hauria de dir «en el Camp de Tarragona» i l'altra hauria de dir «a les Terres de l'Ebre». Per tant, si la resta de grups no hi tenen cap inconvenient, entenem que, en la que demana identificar i catalogar el conjunt de les barraques de pedra seca al Camp de Tarragona, en el text també hi hauria de figurar «Camp de Tarragona» i no pas «Terres de l'Ebre».

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vidal. En nom dels tres grups que donen suport al Govern, té la paraula l'illustre diputat Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyora presidenta. Aquest illustre diputat, que no sé si n'és tant, d'illustre, sàpiguen que en la seva infantesa va fer no pocs metres de marges de pedra seca, concretament al terme municipal de les Borges Blanques, que és on la seva mare tenia una finca que estava entre costers. I per aprofitar els costers, efectivament, havíem de fer aquests treballs, trencant les grans roques que es trobaven just en les espones.

Dic això, perquè entenem la voluntat i la bondat de la proposta de resolució, que parla de les cabanes de pedra seca, igual que podríem parlar, doncs, dels marges de pedra seca. N'hi ha, afortunadament, moltes, de cabanes, no només en aquestes dues comarques que s'esmenten en ambdues propostes de resolució, sinó en moltes més comarques; singularment a les Garrigues n'hi ha força, i també a la Segarra en trobaríem. Bé, n'hi ha tantes i són d'una estructura arquitectònica tan similar que catalogar-les està bé, però declarar tot aquest conjunt tan dispers com un bé cultural d'interès nacional, seria, pro-

bablement, no sé si..., anava a dir excessiu, o si seria, en fi, potser excessivament complicat, no?

Estem d'acord, els grups que donem suport al Govern, que val la pena de considerar aquestes construccions de l'arquitectura popular. Val la pena de considerar-les com a patrimoni i com a valor cultural que tenen intrínscament. Ara, nosaltres el que podem dir és que molts ajuntaments i alguns consells comarcals ja han anat fent la catalogació del patrimoni de cabanes de pedra seca que tenen en els seus termes municipals o en la pròpia comarca. Que alguns d'aquests ajuntaments i algunes d'aquestes comarques ja han fet els passos –i alguns sacralitzats i tot– de declarar aquestes construccions com a béns culturals d'interès local, que és probablement allò que correspon.

A les Garrigues, jo sé que s'han catalogat totes les cabanes de volta construïdes amb la tècnica de la pedra seca i que, per tant, correspondrà al Consell Comarcal de les Garrigues –com correspondria, doncs, al de les Terres de l'Ebre o a qualsevol altra comarca– de fer la declaració d'intencions dient que allò és un patrimoni cultural d'interès local. Això significaria no només tenir la catalogació feta de totes les espones i de les cabanes, sinó que, a més a més, significaria la possibilitat d'abocar-hi recursos, esforços econòmics; recursos i esforços econòmics que, ara per ara, no pot dedicar el Govern de la Generalitat, perquè no hi ha recursos per poder-ho fer en una extensió tan gran com és la geografia de les cabanes de volta.

De tota manera, la Generalitat té catalogades més de 370 fitxes, entre elles d'aquestes comarques i sobretot d'aquestes comarques, però també d'altres. La Generalitat, el Govern de la Generalitat dona recursos als propietaris mateixos d'aquestes cabanes i d'aquestes espones de pedra seca, a través del PDR, per a manteniment de les condicions ecològiques de les finques, perquè són no només construccions arquitectòniques patrimonials, sinó que també són el lloc de la biodiversitat en les nostres finques.

Per tant, entenguin que no podem aprovar aquesta proposta de resolució, perquè entenem que hi ha administracions que són més immediates i que són les que ho han de fer, i que la Generalitat, a través de Cultura, reconeixerà aquestes administracions en la custòdia i en el manteniment d'aquestes construccions singulars.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Pané. Té la paraula el senyor López, del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Donarem suport a la iniciativa.

La presidenta

Moltes gràcies. El senyor Robles, del Grup Mixt...?

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. La diputada Carmen Vidal i Huguet ha propuesto algo interesantísimo. La verdad es

que, a pesar del error tipográfico que había, podríamos ampliarla mucho más, porque mi infancia está recorrida de forma ensoñada de casitas, como se dicen en mi pueblo, a ochocientos kilómetros de Tarragona, de casitas –o en este caso *cabanes*– idénticas, absolutamente idénticas, ¿no? Y no estaría mal que influyéramos en el resto de España de esta manera y pudiésemos declarar estas casitas o *cabanes* de interés cultural nacional.

Bien, en este caso, el grupo parlamentario del Gobierno podría haber puesto una enmienda para que saliera al menos como interés cultural local, ya que ha hecho un buen razonamiento y justificación para ello; pero no lo han hecho, simplemente la van a rechazar. Es una lástima, porque realmente estas casitas o *cabanes* merecerían la pena que las fuésemos guardando en nuestro recuerdo y en la realidad.

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Robles. La Senyora Vidal em demana la paraula...?

La Sra. Vidal i Huguet

Gràcies, presidenta, un minut. M'ha semblat entendre, de la intervenció del diputat Francesc Pané, que deia de declarar-les bé cultural d'interès nacional o d'interès local. No, no, això no ho demana, la proposta de resolució. La proposta de resolució només està feta pensant que, doncs, el pas del temps no ho malmeti i, per tant, la documentació i la catalogació; no demana res més, eh?, no demana cap mena de declaració.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies.

Passem a la votació.

Vots a favor de la proposta?

Vots en contra?

Abstencions?

Cap.

La proposta ha estat rebutjada per 9 vots a favor i 12 vots en contra.

Proposta de resolució

sobre l'ampliació de l'oferta del programa de subscripcions gratuïtes a publicacions periòdiques per a joves de divuit anys (tram. 250-01260/08)

Passem al següent punt, que és el número 7 de l'ordre del dia. És la Proposta de resolució sobre l'ampliació de l'oferta del programa de subscripcions gratuïtes a publicacions periòdiques per a joves de divuit anys. Té la paraula el senyor Antonio Robles, del Grup Mixt, per defensar-la.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. La propuesta de resolución que intentamos hacer es a partir de una buena idea de la *conselleria* de Cultura de haber sacado el programa de suscripciones a diarios y revistas para jóvenes de dieciocho años, que en el año en el que estamos cumplian esa edad, para hacer una suscripción gratuita, no con dinero, sino con bienes concretos de cualquiera de las publicaciones que podríamos considerar como publicaciones de información, de información científica, etcétera, ¿no?

Por razones que desconocemos o que barruntamos que conocemos demasiado, este programa subvenciona solo a un número determinado de diarios y revistas de distinto tiraje y de periodicidad también diversa que, curiosamente, tanto grupos editoriales como ideología concreta..., están primados en su mayor parte unos medios y otros no.

Nos parece que si se tiene que primar la lectura en jóvenes de dieciocho años, por lo menos en 2008, en 2009, 2010 i 2011, que para eso está el programa –en este caso son 3 millones de euros que se dan para este año en el que estamos–, suponíamos, digo, que los jóvenes, si lo que se trata es de aumentar su interés por la lectura o fidelizarlos a la lectura, era mucho más importante fidelizarlos a la lectura que no a una lectura concreta o a un diario concreto. Por eso creemos que la libertad del joven para coger uno u otro diario, una u otra revista, debería primar sobre los criterios que se han seguido para excluir a unas publicaciones y no a otras.

En este caso, no dejo de hacer juicio de intenciones, porque, curiosamente, *El Mundo* no está, el *ABC* no está, *La Razón o el Marca* no están. No están revistas científicas tan importantes para la juventud porque son (*veus de fons*) –no, el *As* tampoco- muy interesantes. Y lo acabo de decir, la revista *Muy Interesante*, que es una revista científica, aunque evidentemente de índole de información muy generalista, *Saber Vivir*, etcétera, que son revistas interesantes para la juventud, pues no están. Y sin embargo están otras muchas que ni por su tirada ni por su interés podemos considerar que compiten con muchas de las revistas que yo he dicho y que podría decir, dentro de las que hay en el mercado, ¿no?

Tampoco hay diarios o revistas a nivel internacional..., yo que sé, como el *Times*, *Le Monde*, tampoco sabemos por qué no están. Y en cualquier caso lo que pediríamos es que se vuelva a abrir la posibilidad de que estos otros diarios y revistas entrasen en este concurso, de tal manera que los jóvenes pudieran acceder con total libertad; si no, entenderíamos que lo que se está intentando hacer es fidelizar a la juventud a un tipo determinado de información, y si es así, nos parecería extraordinariamente grave.

Por ello, este Grupo Mixto o de Ciudadanos propone al Gobierno, desde este Parlamento, ampliar la oferta del programa de suscripciones a diarios y revistas para jóvenes de dieciocho años, desde el Departamento de Cultura y Medios de Comunicación, a todas las publicaciones periódicas, sin límite de ámbito editorial o lingüístico, con la única excepción de aquellas que vayan contra los valores democráticos y los derechos humanos.

Gracias, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Robles. En nom de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyora presidenta. Per al posicionament. No podem donar suport a aquesta proposta de resolució, d'entrada, perquè no sabem si les empreses mediàtiques havien de concórrer a una crida que podia fer el Departament de Cultura, perquè podia ser que les subscripcions aquestes fessin un preu, és a dir, hi haguessin una modificació del preu de la subscripció. No ho sabem. Això per una banda.

Però per una altra, tampoc no hi podem donar suport, senyor Robles, perquè en una llengua com el català, que viu en franc procés de minorització, és evident que es podria donar, doncs, el dret d'escollir, però en aquest dret d'escollir hi ha d'haver jo crec que una certa acotació. I l'acotació sí que ha de ser que vostè no pot perdre de vista que nosaltres, malauradament, però certament, encara hem de maldar per la normalitat d'ús del català i, per tant, hem d'invertir en política lingüística. Per això és que sí que entenem que una certa acotació sí que hi ha de ser. Per tant no hi donarem suport.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyora Vidal. En nom dels grups que donen suport al Govern, parla la senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana i Rosich

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Robles, constato que vostè ha construït tota una argumentació i tot un discurs en base a autèntiques falsedats. Vostè dona per suposat coses que no són certes.

A veure, es publica un concurs públic al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* perquè s'hi presentin totes les empreses editores que ho vulguin, sense cap tipus de límit, sense cap tipus d'exclusió –ni lingüística ni territorial. L'únic requisit que havien de complir aquestes publicacions eren..., dos requisits, vaja. El primer, que fossin de pagament, perquè era evident que el Govern no podia regalar una subscripció d'un diari o una revista que era gratuïta. I el segon requisit és que tinguessin, com a mínim, el 50 per cent dels continguts redaccionals, és a dir, d'elaboració pròpia. És l'únic, les dues úniques condicions que s'havien de complir.

Es van presentar una sèrie de publicacions; la majoria van ser acceptades –seixanta-cinc. N'hi va haver dues que es van rebutjar perquè no eren publicacions periòdiques, sinó que eren fasciculars, eren fascicles que anaven incorporats en altres publicacions. Una es va rebutjar perquè era gratuïta per als subscriptors, i quatre es van rebutjar perquè veritablement tenien una puntuació molt insuficient, i és el cas, per exemple, de la revista *Play Boy* i tres més. I aquestes van ser rebutjades.

Ara bé, cap de les que vostè ha anomenat no es van presentar al concurs. Per tant, li demano, senyor Robles, una mica de rigor a l'hora de presentar propostes de

resolució. Ni *El Mundo*, ni l'*ABC*, ni *La Razón*, ni el diari *Marca*, ni el *Muy Interesante*, ni el *Saber Vivir* no es van voler presentar a aquest concurs. Per tant, és que, escolti, això és una decisió voluntària de les empreses editores; el Govern no pot obligar el diari *El Mundo* a presentar-se a un concurs públic si el diari *El Mundo* no s'hi vol presentar.

Li demano, si us plau, que s'informi abans de presentar al registre del Parlament segons quines propostes de resolució. No hi ha cap problema lingüístic. Pensi que hi han entrat publicacions escrites íntegrament en castellà, i unes quantes: el diari *El País*, el diari *La Vanguardia*, l'edició en castellà de *El Periódico*, el diari *La Mañana*, fins i tot hi ha una publicació en anglès, el *Catalonia Today*. No s'ha posat cap filtre per tema de llengua i no s'ha posat cap filtre per una qüestió territorial, perquè hi han entrat moltes publicacions, setmanaris i revistes que tenen la seu a Madrid i es publiquen, s'editen i es distribueixen des de la capital de l'Estat.

Per tant, escolti, no podem votar a favor d'ampliar una llista, perquè no podem obligar les empreses que es presentin a un concurs públic complint uns requisits que van sortir publicats al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

La presidenta

Gràcies, senyora Llansana. Té la paraula, en nom del Partit Popular de Catalunya, el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Votarem a favor de la proposta.

La presidenta

Moltes gràcies.

Doncs, passem a votació. (*El Sr. Robles Almeida demana per parlar.*) Senyor Robles?

El Sr. Robles Almeida

Dos precisiones. La primera, para la señora Carmen Vidal Huguet. No tiene nada que ver aquí, en este caso, ni yo he hablado del tema lingüístico. De hecho *La Vanguardia*, por ejemplo, o *El Periódico*, están incluidos en ello.

Y, por otra parte, señora Llansana, le recuerdo que si no hay ningún problema, qué problema hay —qué problema hay técnico, qué problema hay ideológico— de que se pueda abrir de nuevo la posibilidad para que todas las publicaciones se enteren, porque, evidentemente —evidentemente—, a esto no se le dio la publicidad que se debía. Y, curiosamente, yo tengo todas las publicaciones que están aquí —todas las publicaciones que están aquí—, y da la casualidad que todas ellas tienen un sesgo determinado. Mire, yo no sé por qué, pero todas ellas tienen un sesgo determinado.

La presidenta

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

Qué curioso, ¿vale? (*Veus de fons.*) Pues, según y como. Ya saben que son diarios que muchas veces están con el poder.

La presidenta

Senyor Robles, ja està?

El Sr. Robles Almeida

En todo caso, le quiero decir que no habría ningún problema para que se abriera de nuevo la posibilidad de que todos esos medios que dice usted que no tienen o no han tenido ninguna cortapisa, tuvieran la posibilidad. Nada más.

La presidenta

Passem a votació.

Vots a favor de la proposta?

Dos.

Vots en contra?

Abstencions?

Cap.

La proposta ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 19 vots en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució

sobre l'ampliació de la llista de publicacions periòdiques del programa de subscripcions gratuïtes per a joves de divuit anys (tram. 250-01264/08)

I passem al punt número 8 de l'ordre del dia, que té una..., és exactament igual que el punt número 7, és la proposta de resolució sobre l'ampliació de la llista de publicacions periòdiques del programa de subscripcions gratuïtes per a joves de divuit anys, presentada en aquest cas pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyora presidenta. No és exactament igual. Amb uns criteris... (*Remor de veus.*) Tranquils, tranquils, ara els ho explicaré en el meu torn de paraula. No és exactament igual, perquè té un caràcter... Si vostè ha llegit la proposta de resolució, que és l'important, és la substància, per dir-ho d'alguna forma, d'una proposta i el que es vota en definitiva, veuran que no és exactament igual.

I per què? Perquè és cert que es va convocar un concurs. Nosaltres estem a favor que hi hagin unes limitacions. Vostè ho ha dit amb la revista *Play Boy*. És com si poséssim, no sé, la revista *Interviú* per exemple, no?, que, com tots sabem, doncs, molta gent compra pels seus articles d'opinió i articles d'investigació —o almenys és l'excusa que ens donaven a molts a casa, no? Però, independentment d'això, sabem que hi ha d'haver una llista. El que

passa, que sí que sabem que el Govern ha d'impulsar i ha de tenir un impuls per a aquelles revistes que tinguin un caràcter especial. I m'explico.

És a dir, aquí notem a faltar, per exemple, revistes de caràcter científic. Notem a faltar... (*Veus de fons.*) Però, escolti'm, deixi'm parlar. Ho trobem a faltar. És..., vull dir, més enllà del concurs, sí que trobem a faltar una actitud proactiva del Govern de la Generalitat, del Departament de Cultura, perquè alguns mitjans de comunicació, algunes revistes hi podrien haver estat. I jo crec que quan es nota que hi ha una falta de revistes de caràcter científic, de caràcter cultural, de caràcter artístic, de caràcter històric o alguns mitjans de comunicació locals del nostre país..., sí que jo crec que s'hauria pogut fer un esforç perquè aquestes revistes hi fossin.

Ho dic perquè, mirin, no només estem parlant d'un programa de foment de la lectura, sinó que amb el foment de la lectura podem fomentar altres coses, i vostès mateixos ho saben. I no és només el Departament de Cultura, també és el departament, per exemple, del senyor Huguet, que ara està fomentant les ciències i està fomentant les tècniques. Això és important, també, el foment. I, per tant, sí que podem fer amb aquestes iniciatives, com diem, diverses polítiques transversals. I és una política, jo crec, que podria haver estat transversal.

Quina és la diferència? Bàsicament, que nosaltres diem que s'hauria pogut fer més, sobretot en l'àmbit científic, en l'àmbit tècnic, i sobretot en alguns mitjans de comunicació locals i d'altres llengües, sobretot l'anglès i el francès, més enllà del *Catalonia Today*, que, com vostès saben, no és una publicació internacional, sinó que és una publicació de casa nostra escrita en anglès.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor López. Senyora Vidal, té la paraula.

La Sra. Vidal i Huguet

Per posicionar-nos, presidenta. Tampoc no hi donarem... (*Veus de fons.*) Ah! No donarem suport a la proposta de resolució, d'entrada, perquè, com ha explicat la diputada Llansana, doncs, si les empreses mediàtiques ja hi van concórrer... Però, entre altres coses –i reprenc el fil del que he dit anteriorment–, és a dir, tenint com tenim i invertint com hem d'invertir en política lingüística, aquí sí que s'hauria hagut també de fer un esforç i pensar que, ja que el departament fa aquest Pla de foment de la lectura, fer-ho només en la llengua en què realment hem d'invertir molts de diners per normalitzar-ne l'ús. I, per tant, això era una manera d'incidir també dins d'aquestes campanyes i no jugar, tal com hem de jugar, una vegada més, en les dues llengües.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. La senyora Llansana parlarà en nom dels grups que donen suport al Govern.

La Sra. Llansana Rosich

Moltes gràcies, senyora presidenta. És que em fa l'efecte que hauré de tornar a insistir en el que ja dèiem. Franca-ment, senyor López, s'hi han presentat més de setanta empreses editores. Per tant, vol dir que es va fer una difusió, que les empreses que els interessa estan al cas i que s'han pogut presentar a les seves convocatòries.

Escolti, vostè, en el redactat de la proposta de resolució, diu coses que no són veritat –és que diu coses que no són veritat. Diu que les subscripcions estan limitades a una llista tancada. Ni estan limitades, ni hi ha una llista tancada de publicacions editades a Catalunya. I n'hi ha moltes, i he dit que no estan editades a Catalunya.

Diu vostè que es troba a faltar diaris de gran tirada; escolti, els he dit tots, els diaris de gran tirada. Diu vostè que té carències respecte la premsa esportiva; hi ha el diari *Sport*, hi ha *El 9 Esportiu*, hi ha el *Mundo Deportivo*, hi ha el *Club Moto*. Diu vostè que hi ha carències respecte a la premsa local i comarcal; hi ha el *Diari de Girona*, hi ha *La Mañana*, hi ha el *Regió 7*, hi ha el *Diari de Terrassa*, hi ha *El Segre*, hi ha el *Setmanari Forja*, el setmanari *L'Empordà*, *La Veu de l'Anoia*, *La Veu de la Segarra*, *El 3 de Vuit*, el *Nou 9* en les edicions d'Osona i en l'edició del Vallès Oriental, el *Som Garrigues*, la *Revista de Banyoles*, el *Segarra Actualitat*, etcètera.

Escolti'm, no diguin coses que no són veritat. No tinguin la barra de redactar propostes de resolució i entrar-les al registre del Parlament amb autèntiques mentides, senyor López, siguem rigorosos. Insisteixo en el que ja hem dit abans: nosaltres no podem obligar ningú a presentar-se.

Sobre les revistes que deia ara vostè de caràcter científic o literari, hi ha *l'Avenç*, hi ha el *Serra d'Or*, hi ha el *Sàpiens* –que, per cert, la revista *Sàpiens* ha estat la revista més sollicitada pels joves de divuit anys–, hi ha *Els Marges*, hi ha *Comunicació 21*... Em sembla que ha sortit una llista molt completa i molt heterogènia. I si no és més completa i més heterogènia és perquè les empreses editores no han mostrat cap tipus d'interès a concórrer en aquest programa de la Generalitat.

Per tant, votarem en contra de la proposta de resolució.

La presidenta

Gràcies, senyora Llansana. Té la paraula el senyor Robles, del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Mire, señora Carmen Vidal i Huguet... (*Rialles.*) Es que me tengo que referir a ella y usted antes me ha recriminado, por lo tanto yo soy obediente. Mire, no cree un problema donde no lo hay. Es decir, yo no me he quejado en absoluto del idioma, pero ya que usted lo saca el diré que, de las cincuenta y dos publicaciones que tengo yo aquí, en castellano, solo hay cuatro –solo hay cuatro. Y siempre se está quejando que no hay publicaciones aquí nada más que en castellano. Imagínese, de las que hay en castellano, solo hay cuatro. Si hay muchísima menos de catalán y hay cincuenta y cuatro –en este caso habría que quitar esas cuatro..., cincuenta, ¿no? Por lo tanto, no se debería quejar.

En todo caso, estamos en lo mismo. Es decir, no se olvide que esta campaña fue diseñada para invitar a la juventud a recrearse en la lectura, con todo lo que significa eso. A recrearse en la lectura no es leer en una lengua. Recrearse en la lectura es acostumbrarse a leer contenidos que pueden ser de muy variable repertorio y que se supone que servirán para la formación intelectual, ética, política, etcétera, científica, de nuestra juventud.

Por lo tanto, aquí la lengua es lo que menos importa. Lo que importa es lo que los alumnos leen. Importa muy poco en lo que leen, lo que importa es el contenido de lo que leen y la capacidad que tienen los jóvenes para discernir, con inteligencia y libertad y con un criterio más o menos científico y moral, aquello que leen. Por lo tanto, no tergiversar lo que en principio no estaba previsto por lo menos en el titular, estaba previsto en la subscripción.

Y le vuelvo a repetir, señora Llansana, que es muy curioso –es muy curioso– que se ponga usted tan dura cuando tiene la posibilidad de enmendar la plana, y si realmente todo ha sido tan fantástico y las publicaciones que no están aquí no se han querido, todas, no presentar, a lo mejor resulta que, si se les da una buena oportunidad, a lo mejor se presentan –a lo mejor. En todo caso, ni siquiera..., a lo mejor se presentan, punto.

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Per què em demana la paraula, senyora Llansana?

La Sra. Llansana Rosich

Per allusions, senyora presidenta. Molt breument.

La presidenta

Endavant. Molt breument, un minut.

La Sra. Llansana Rosich

Senyor Robles, m'agradaria pensar que no està demanant cap tracte de favor a ningú, perquè, escolti, això s'ha publicat al DOGC, i les empreses editores que se n'han assabentat, que ho han seguit, s'hi ha presentat. Les que no s'hi han volgut presentar, no ha estat pas per falta d'informació; han tingut la mateixa informació que tothom, escolti, i bé que es presenten a la convocatòria d'ajuts anuals als mitjans de comunicació. Li asseguro que, de diners públics, reben el que els toca des de la Secretaria de Mitjans de Comunicació del Govern. Si llegeixen el DOGC per a unes convocatòries, també el deuen llegir per a altres. Per tant, ara, vostè aquí no ens faci creure que és que volien presentar-se però que no se n'han assabentat, que és el que està dient en certa manera, senyor Robles.

Una mica de serietat, si us plau, per respecte als treballs d'aquesta comissió, els demanem. I al senyor López, del PP, també. Els demanem que treballin una mica més les propostes de resolució i que allò que reflecteixi el text siguin veritats i no fantasmes construïts sobre falsedats.

La presidenta

Gràcies, senyora Llansana. (*El Sr. López i Rueda demana per parlar.*) Per allusions?

El Sr. López i Rueda

Per allusions.

La presidenta

Mig minut.

El Sr. López Rueda

No, un minut. Li ha donat a la senyora Llansana un minut; el mateix. No l'ha gastat; intentaré no gastar-lo. Però, sap el que passa? Que quan una diputada em ve i em diu mentider en una comissió parlamentària, cosa que crec que falta al rigor parlamentari, i parla de manca de rigor en la preparació, jo també li podria contestar que és molt fàcil venir aquí a llegir el que li diuen des del departament. Però no ho faré, perquè jo sé que ella es treballa també les respostes parlamentàries que dóna a aquesta oposició.

Rigor, tot. El que nosaltres diem..., escolti'm, nosaltres estem fugint del debat burocràtic. Vostè està fent un debat burocràtic: no, és que la convocatòria és aquesta. A nosaltres, miri, la convocatòria ens és absolutament igual; el que li diem, que no ens agrada. (*Veus de fons.*) Escolti, entengui-ho, ens és igual. (*Veus de fons.*) Però no es posin nerviosos, deixi'n... La convocatòria ens és igual, el que nosaltres diem és que la gent del carrer no té la culpa dels nostres embolics burocràtics i que la gent hauria de tenir llibertat. Si la hi donem, hauria de tenir llibertat per poder subscriure's a la revista que vulgui. I que, en tot cas, nosaltres el que hauríem de fer –i no hi ha cap mentida quan parlem– és potenciar algun tipus de revistes, per exemple, com li he dit i no m'ho ha volgut contestar, revistes de caràcter científic. No li diem que no hi hagi cap revista de caràcter territorial, li diem que manquen alguns aspectes territorials. Per exemple a les terres de Tarragona o a les Terres de l'Ebre –per exemple. Miri, equilibri territorial. Per tant, ni mentides ni manca de rigor, sinó simplement una altra concepció del que seria dat i fet.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. Passem a... Per què em demana la paraula, senyor Robles?

El Sr. Robles Almeida

Porque se ha dirigido a mí, señora presidenta.

La presidenta

Qui? La senyora Llansana?

El Sr. Robles Almeida

La señora Llansana, sí. Yo necesito solo...

La presidenta

Té mig minut.

El Sr. Robles Almeida

...quince segundos, no más. Señora Llansana, a ver, me parece que es un insulto a la inteligencia que usted diga que falta rigor o que no nos lo trabajamos. Señora, que yo trabajo bastante, ¿eh? Solo le digo... (*Rialles.*) Solo le digo... Se lo prometo. Solo le estoy diciendo que haya la posibilidad, –¡para el próximo año!, ¡si este programa dura para el próximo año y el otro!– de que los jóvenes de distinto género, todos, puedan elegir la revista y el periódico que quieran, punto. ¿Es tan difícil de entender eso? Eso es lo que pido, nada más.

Gracias.

La presidenta

Gràcies a vostè.

Passem a votació, si us plau.

Vots a favor de la proposta? (*Veus de fons.*) A favor de la proposta?

Dos.

Vots en contra?

Dinou.

Abstencions?

Cap.

La proposta ha estat rebutjada per 2 vots a favor i 19 vots en contra.

Proposta de resolució

sobre l'increment dels recursos del Centre de Normalització Lingüística del Maresme (tram. 250-01287/08)

Passem al punt número 11 de l'ordre del dia. És la Proposta de resolució sobre l'increment dels recursos del Centre de Normalització Lingüística del Maresme. És una proposta presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula...?

La Sra. Vidal i Huguet

El diputat Benet Maimí, presidenta.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Maimí, doncs, endavant.

El Sr. Maimí i Pou

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. La proposta que es va formular –ho dic, perquè hi ha una disfunció en el temps– el 3 d'octubre..., l'exposició de motius era la següent. En el Consorci de Normalització Lingüística del Maresme, fa dos anys, es van deixar unes tres-centes persones fora per manca de recursos, la majoria dels quals

eren gent de fora, gent immigrant, sense poder aprendre el català a la comarca. Donat el moment econòmic que ens trobem, caldria esmerçar recursos necessaris per tal de resoldre aquesta situació, atès que, en un futur, aquestes persones que vénen de fora es puguin integrar millor en l'àmbit social i laboral, i ara, en aquests moments que potser hi ha més atur, és allà on val la pena invertir més en formació.

Bé, deia que està fora en el temps, perquè, quan vam presentar aquesta proposta el 3 d'octubre, va generar una certa polèmica a la comarca, que va fer que se'n parlés, del tema, i les setmanes subsegüents es va..., automàticament van sortir els fons. No sé exactament com va anar, però es va solucionar la mesura. És a dir, en aquests moments, la proposta entenc que està resolta. Ara, simplement el que cal fer és una reflexió perquè en anys futurs no succeeixi el mateix que va passar en el mes d'octubre d'enguany.

Molts gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Maimí. Té la paraula, en nom dels grups que donen suport al Govern, la il·lustre diputada Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyora presidenta i bona tarda. De fet, el senyor Maimí ja explicava que la situació està resolta. Vull explicar una miqueta, per contrastar les dades que el diputat exposava sobre aquestes places de..., sobre aquesta llista d'espera que va quedar fa dos anys. De fet, el curs 2006-2007 es va fer una oferta d'uns setanta cursos, que va arribar als 1.900 inscrits, persones inscrites. I el curs 2007 i 2008, dels setanta cursos es va augmentar fins als cent deu cursos, i es va pràcticament duplicar el nombre d'inscrits, que passà d'aquelles 1.900 persones inscrites a 2.700 persones inscrites. Per tant, jo crec que hem de valorar positivament aquest augment, no aquest curs –no aquest curs, l'inici d'aquest curs–, sinó, ja, del 2006-2007 al curs 2007-2008; o sigui, l'any passat.

Algunes dades més, per tenir més informació. L'any passat va quedar una llista d'espera d'unes vint persones, que després es va aconseguir redistribuir a d'altres cursos que es feien en diferents poblacions de la comarca, com a altres cursos que s'anaven fent al llarg de l'any.

També, per tenir algunes dades comparatives, aquest setembre del 2008, els cursos oferts han estat seixanta-quatre, que són superiors –és un augment del 33 per cent respecte al mateix període del 2007–, i les places ofertes, en aquest setembre d'enguany, han estat 1.600, que ha suposat també un augment del 36 per cent respecte al 2007.

Bé, explicava aquestes dades per contrastar aquesta informació que ens donava la proposta de resolució que presenta el Grup de Convergència i Unió, i també per argumentar que..., bé, que rebutgem aquesta proposta, no perquè no estiguem interessats en la formació de llengua catalana per part de les persones estrangeres i les persones immigrades, al contrari, jo crec que és el que

hem de fer i els esforços que hi hem esmerçat, i, d'alguna manera, al Centre de Normalització Lingüística del Maresme és un dels seus propòsits.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Prados. Té la paraula el senyor López, del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Nosaltres votarem en contra de la proposta. Entenem que si s'ha solucionat, doncs, ja no té sentit i, en tot cas, el que procediria és una retirada de la proposta per part del grup proponent.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Senyor Robles...? *(Pausa.)* Gràcies.

Passem a votació. Vol afegir-hi alguna cosa, senyor Maimí?

El Sr. Maimí i Pou

No, no, a veure, jo el que vull deixar clar és que aquest any s'ha solucionat, entenc que, evidentment, amb el desfasament de temps que hi ha. El que voldríem mantenir és l'esperit d'aquest recurs que ha vingut a última hora i corrents. I les dades no em quadren massa bé, les meves, amb les que ha dit la diputada; em baso en unes declaracions que es va fer en una emissora de ràdio a Mataró, que es van quedar tres-centes persones fora. Però el que volem és l'esperit que no torni a succeir i que es dediquin els recursos que calen en tema de política lingüística. Simplement és mantenir l'esperit de la proposta, malgrat que no és d'aquest any, però sí per a anys futurs; però l'esperit de la proposta crec que es pot mantenir.

La presidenta

Gràcies. Passem... Sí. Per què em demana la paraula?

La Sra. Prados Martínez

No sé si és per contradiccions...

La presidenta

Vinga, va... Mig minut.

La Sra. Prados Martínez

Més que res, perquè jo explicava una miqueta no com s'ha solucionat aquest curs respecte a l'anterior, sinó com s'ha anat augmentant des del 2006 i, per tant, és aquesta la voluntat, d'anar augmentant cada any en funció de la demanda que té la mateixa comarca.

Gràcies.

La presidenta

Passem a votació...

Vots a favor de la proposta?

Vuit.

Vots en contra?

Tretze.

Abstencions?

Una.

No, no..., no surt.

(Pausa.)

La proposta ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 13 vots en contra i 1 abstenció.

————— **Alteració de l'ordre del dia**

I passem als dos últims punts de l'ordre del dia, els punts número 12 i número 13, que se substanciaran tots junts i es votaran els dos junts.

Vull saludar, en primer lloc, aquestes persones que ens acompanyen, que són els membres de l'entitat El Camí, que han vingut a acompanyar-nos aquesta tarda. Siguen benvinguts.

Les propostes de resolució número 12 i número 13 són propostes de resolució sobre el projecte El Camí. La número 12 es presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds. I la número 13, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

————— **Proposta de resolució**

sobre el suport al projecte El Camí (tram. 250-01367/08)

Té la paraula per defensar-los, en nom de Convergència i Unió, la senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda a tots els components d'aquesta comissió, que, com saben, no és la meua, però que tinc el gust, avui, d'assistir-hi, precisament per defensar aquesta proposta de resolució, que a més serà molt grata, ja que les dos propostes que s'han presentat coincideixen en el fons i en la forma, coincideixen també en l'esperit i, per tant, crec que sortirà amb la unanimitat de tots, almenys dels presentants de les dues propostes.

Bé, és per a mi un honor, i saludo els membres de l'associació Amics del Camí, al seu representant, en Lluís Planes, especialment, per la bona relació que hem mantingut durant aquest temps, sobretot per l'admiració que sento pel projecte que estan tirant cap endavant, per la força i per la valentia que tenen, i que ho han demostrat des del 2003 cap aquí, perseguint institucions, perseguint partits, perseguint Administració, i sobretot perseguint els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, tots de bon cor, per poder tirar aquest projecte, que és

més que un camí; en la proposta diem: «És una ruta cultural, social i paisatgística, és més que un projecte de país.»

És un projecte participatiu, està claríssim, tots aquí hi donarem recolzament; la societat catalana ja li n'ha donat, representa l'oportunitat de consolidar una marca turística catalana. S'està fent amb consens; no només en consens amb les administracions, sinó en consens amb el territori. Implica la possibilitat de creació d'una guia cultural, social, i d'una configuració enciclopèdica dels coneixements territorials que emmagatzemen totes i cada una de les persones que s'estan involucrant en aquest macroprojecte. Té interès públic indubtable, pel que suposa de construcció de país, pel que suposa de construcció d'identitat, pel que suposa de construcció i d'elevació de la dignitat individual de les persones en un camí de pau a través dels països del territori de llengua catalana.

Estic molt contenta que avui tots ens trobem en aquest punt en comú, que és un bon punt de camí també, que hauria de ser un exemple per a unes altres propostes que ajudin a construir en positiu aquest país.

És un projecte d'interès general i no partidista, com queda demostrat, perquè la mateixa associació és una associació sense ànim de lucre que només busca l'interès general. Ha passat moments molt difícils, però crec que, a partir de la proposta i de l'aprovació pel Parlament del reconeixement del valor d'aquesta proposta –si més no de futur–, se'ls garantirà, independentment del color del Govern, els recursos suficients perquè puguin tirar cap endavant en la part que no són capaços d'autofinançar-se, que, com molt bé diu l'exposició de motius, només requereix aquest petit impuls inicial, perquè, després, la mateixa dinàmica del projecte genera fons suficients perquè això tiri cap endavant.

Pel que he dit, és evident que el nostre grup polític recolzarà aquesta proposta i també en això posa la pica a Flandes, perquè, com que esperem tornar a governar ben aviat..., continuar donant recolzament des del Govern, també, al que avui és una iniciativa des de l'oposició.

Aquesta proposta té dos punts. Un, que implica el Parlament en el reconeixement i suport al projecte. I el segon, que insta el Govern de la Generalitat a donar reconeixement públic al projecte –ens consta que ja ho està fent–, en segon lloc, a facilitar ponts de col·laboració amb les altres administracions. Tots dos punts de resolució són motiu de satisfacció per a aquest grup polític. I nosaltres només, des d'aquí, aprofitem l'ocasió per continuar donant ànims a aquesta entitat i a totes les persones que hi vulguen col·laborar.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Ribera.

Proposta de resolució

sobre el projecte El Camí (tram. 250-01292/08)

Té la paraula el senyor Josep Maria Balcells, del Grup del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Balcells Gené

Gràcies, presidenta. Voldria només preguntar si estem ajuntant les dues propostes de resolució...? (*Veus de fons.*) Sí. D'acord.

La presidenta

Sí senyor, sí.

El Sr. Balcells Gené

Bé, jo m'afegeixo a la salutació dels Amics del Camí que ens acompanyen. Jo en el primer contacte que vaig tenir amb ells vaig descobrir que eren unes persones que aquest projecte que tenien a les mans se'l creien de debò i que hi dedicaven esforços i el que calia, i ens demanaven aquest cop de mà més institucional que, avui, penso que el podem materialitzar; materialitzar-ho més enllà, diputada Elena Ribera, de qui governi. Jo no sé per què ha barrejat ara, doncs, si governen uns o governen els altres; aquí estem valorant una proposta de resolució que va més enllà del color del Govern que està al capdavant, doncs, de la governació d'aquest país.

Jo tinc aquí al davant –i també agraeixo que algú m'ho ha fet arribar, suposo que els mateixos d'El Camí– el primer exemplar d'El Camí, que és el Montseny, i diu: «El Camí és una ruta de senderisme cultural, senyalitzada i amb allotjaments, que recorre la cultura, la història, el paisatge i l'esperit de totes les comarques i illes de parla catalana. Una eina per conèixer aquesta terra i la seva gent, per estimar-la i per enfortir les arrels de tots els que hi vivim. Un camí ple de vivències i de noves coneixences a l'abast de tots els públics i edats.» I ens diuen: «Et convidem a endinsar-t'hi i a fer-te'l teu.»

Jo penso que, aprovant això, ajudarem que la gent s'hi pugui endinsar, es pugui fer seva aquesta proposta, aquest projecte, que integra rutes, serveis turístics, comercials, en fi, i facilita el coneixement, també, del territori. Jo diria que fins i tot ajuda a revitalitzar tota aquesta activitat i ajuda a vertebrar també aquest territori, perquè és un acompanyament a rutes i a trajectes que lliguen d'alguna manera territoris de tots els països de parla catalana.

Per tant, jo celebro la iniciativa. I el reconeixement i el suport al projecte és el que demanem que el Parlament, doncs, ens hi puguem pronunciar avui, i, a la vegada, instem el Govern que també faci aquest reconeixement públic i que faciliti ponts de col·laboració entre totes les administracions que hi tinguin alguna cosa a veure.

Votarem a favor de la proposta.

La presidenta

Moltes gràcies. La senyora Marina Llansana parlarà en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Llansana Rosich

Moltes gràcies, senyora presidenta. Jo voldria afegir-me també a la benvinguda que han fet els companys que m'han precedit als representants d'aquesta entitat impulsora d'aquesta proposta de resolució, els Amics del Camí. És una proposta de resolució llargament esperada, segurament ha trigat molt més a arribar aquí del que hauríem desitjat, i en aquest sentit ens disculpem, si més no des del nostre grup parlamentari, per la part que ens toqui, d'aquest retard, però finalment ha arribat el dia que podem, si Déu vol, aprovar aquesta resolució aquí.

A mi em sembla que el que debatem avui és un exemple reeixit d'una iniciativa que sorgeix de la societat civil, i que si és reeixit, és gràcies a la perseverança, gràcies a la capacitat de convocatòria que s'ha tingut des de l'entitat i gràcies a aquesta capacitat que ha tingut de fer xarxa territorial i de buscar aliats i socis arreu dels territoris dels Països Catalans. L'objectiu d'aquesta proposta de resolució que avui aprovem és que el Parlament reconegui aquesta bona feina que ha sorgit de la societat civil, i a mi m'agradaria destacar el que per a nosaltres són quatre virtuts, quatre punts forts, d'aquest projecte.

Al marge d'aquesta capacitat de mobilització i aquesta capacitat de fer xarxa que ja he esmentat, ens agradaria destacar, en primer lloc, que és un projecte que parteix d'un profund respecte al territori i respecte al medi ambient. Per tant, dos valors que a nosaltres ens sembla que sempre val la pena potenciar. En segon lloc, que es capaç de sumar cultura, paisatge, història, turisme, gastronomia, espiritualitat, és a dir, que es capaç d'unir tota una sèrie de valors i de potencialitats molt importants totes elles. En tercer lloc, voldríem destacar també que és una suma d'una iniciativa pública, sobretot en la part que fa referència als ens locals, i la iniciativa privada, perquè intervé la restauració, l'hostatgeria, els comerços, i això ens fa pensar que pot contribuir, que segur que contribuirà a la reactivació econòmica de moltes comarques del nostre país. I en quart lloc voldríem destacar, també, que, de fet, parteix d'una cosa que ja existia, de manera, en alguns casos, molt oculta, però que no s'inventen res, que no és artificial, que no és impostat ni és forçat, sinó que potencia allò que ja existeix i que no havia tingut prou difusió: rutes, guies, tradicions, fins i tot es dona veu a historiadors locals o a historiadors territorials que fins ara no havien pogut transcendir les seves fronteres més estrictament locals.

Tenim constància que el Govern creu també en aquesta iniciativa, que hi aporta el seu gra de sorra i que hi ajuda i té intenció de seguir ajudant, però aprovem també aquesta resolució amb la convicció que algun dia podran caminar sols i que serà un projecte rendible des de tots els punts de vista i també des del punt de vista econòmic. Per tant, hem presentat aquesta resolució i hi votarem a favor, per contribuir a fer aquest reconeixement de la cambra catalana a la iniciativa que avui hem debatut.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Llansana. Té la paraula el senyor Rafael López, del Partit Popular.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Primer, saludar els representants d'El Camí que han vingut a donar un recolzament a les dues propostes de resolució, pràcticament idèntiques, si no idèntiques totalment –excepte la signatura, és clar–, sobre El Camí.

Nosaltres li donarem un vot de confiança, amb el benentès que el que estem votant aquí afecta el territori de Catalunya. I hi donem un vot de confiança, perquè alguna por que podíem tenir d'una certa lectura que es pogués fer d'aquesta iniciativa sobre l'estructura política dels Països Catalans, com ho ha fet la portaveu d'Esquerra Republicana –que sap que nosaltres no la compartim i que no la comparteixen la majoria d'habitants d'aquests Països Catalans, és curiós el tema–..., donarem el vot de confiança perquè considerem que hi han moltes coses que ens uneixen, hi han molts aspectes que ens uneixen amb altres, començant per la llengua, però també començant per altres tipus de cultura, de tradicions. Sempre podem posar el cas, per exemple, de les Terres de l'Ebre i del nord de Castelló, ambdues terres amb una història paral·lela i amb uns costums molt semblants, a banda d'un àmbit lingüístic dialectal comú.

I el que demanaríem i demanem, i no només a aquesta cambra, sinó que ho demanem sobretot a aquelles persones que avui ens acompanyen i que donen suport a aquesta iniciativa: el respecte institucional és bàsic. Hem de crear col·laboracions des de la coincidència, des de la col·laboració, eh?, des de fer camí junts amb altres entitats, i demano, sobretot, que tinguin una trobada i que tinguin un acord tant amb el Govern de la Comunitat Valenciana, com el Govern de les Illes Balears, perquè crec que és fonamental no fer un projecte polític, sinó fer un projecte cultural, un projecte que va molt més enllà i que ajudi a coordinar, ajudi a caminar junts en aquelles terres amb què compartim una mateixa llengua i en aquelles terres que comparteixen una mateixa cultura.

Per tant, donarem aquest vot de confiança tot demanant la prudència necessària perquè aquest projecte pugui tirar endavant.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies a vostè. Senyor Francesc Pané, té la paraula.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyora presidenta. No és un projecte polític, és un projecte cívic, que és molt diferent. Si alguna cosa té de polític és que compromet les *polis* que es van trobant al llarg del traçat d'aquest camí. Des d'aquest punt de vista, efectivament, és un projecte polític.

Ara, és un projecte cívic, i els companys i les companyes que són aquí escoltant-nos avui, conjuntament amb nosaltres han fet un llarg camí per arribar a aquesta conclusió, que és el punt 1 de la part dispositiva de la proposta de resolució. Manifestar-los el reconeixement i el suport, a ells i a elles, per un projecte que mereix aquest reconeixement i aquest suport.

Per què? Primer, per la tenacitat i per l'entusiasme amb què el van enginyar, el van pensar, l'han traçat i l'estan defensant. En segon lloc, per l'enginyositat del mateix projecte, perquè efectivament ho és, d'enginyós, perquè no és gratuït, va buscant aquells indrets que tenen més interès i més arrelament en la cultura dels diversos països de llengua catalana que va recorrent. En tercer lloc, i no és menor, perquè efectivament és un projecte no només cívic, sinó un projecte de profunda cultura, profundament cultural, però és un projecte que, a la vegada, aprofita les sinergies econòmiques i eleva la capacitat econòmica, si ens en sortim tots plegats, dels territoris que visita aquest camí. I finalment, és un projecte que contempla el paisatge i ens convida a contemplar –convida els catalans i les catalanes, els espanyols i les espanyoles, els portuguesos, els francesos– el paisatge d'un territori que és el territori conjunt de la llengua catalana històrica, actual i moderna.

Hi ha poques coses que articulin tant i tan bé, tan delicadament i amb tantes oportunitats com El Camí, allò que n'anomenem els Països Catalans. I és per això que no només hem de fer el reconeixement amb l'aprovació d'aquesta proposta de resolució, que afortunadament pot ser que sigui fins i tot unànime, sinó que a més a més hem d'animar, efectivament, el Govern, perquè en la mesura del possible busqui les complicitats amb les parts privades per donar suport a la possibilitat que simplement i efectivament aquest camí, que és el camí de la nostra història..., i apunta, efectivament, cap al futur; un futur molt enginyós i un futur profundament català, profundament cultural, profundament sostenible.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies a vostè. Té la paraula el senyor Antonio Robles, del Grup Mixt.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señora presidenta. Me dejan perplejo, porque, señor Pané..., el ilustre diputado Pané, de Iniciativa, habla que no es político, que es cultural, y acaba hablando de Países Catalans. Países Catalans es ante todo político, es un concepto de los años sesenta y es político, puramente político. Y por lo tanto, en este sentido me dejan perplejo, porque tanto las ilustres diputadas de Esquerra Republicana, como de CiU, están hablando de identidad, de construcción nacional en una palabra.

Hay muchas maneras de forzar esa construcción de esa identidad política, de esa nación, de ese imperialismo dels Països Catalans, y seguramente porque no les conozco..., y seguramente habrá muchas personas que, en este proyecto de Camí, pues, a lo mejor a esto no le den mayor importancia; se la estamos dando en esta cámara, en esta comisión –se la estamos dando, y mucha–, en el sentido este que han dicho ustedes, que no he dicho yo.

Y desde ese punto de vista, en ningún caso mi grupo parlamentario va a votar a favor. ¿Por qué? Porque no

estamos de acuerdo, en ningún caso, no con el fondo de la cuestión, con una posible ruta y toda la literatura que se le está poniendo, que es preciosa, por cierto, y que yo estoy de acuerdo; hablo de lengua, hablo de ecología, hablo de paisaje, hablo de mil cosas, ¿no?, de encuentro con la gente. Y yo estaría de acuerdo con eso. Pero me parece que es especialmente gravoso..., por lo que yo he escuchado en esta comisión, digo, porque a lo mejor las personas que lo han ideado no han pensado desde este punto de vista y entonces simple y llanamente ante ellos me disculparía. Pero votaría en contra, porque la instrumentalización que se haría posteriormente, como se ha visto en esta comisión, está muy clara; es decir, es una instrumentalización política.

Y hay una cosa que mi grupo parlamentario, Ciudadanos, no soportamos desde un punto de vista político: que se utilicen cosas que en sí mismas son bellas, como el fondo de la cuestión que estamos tratando, para construir, en este caso, cosas con las que nosotros no estamos de acuerdo –una identidad, unas nuevas fronteras–, no para mañana, pero sí para construir la de pasado mañana.

Y por eso –y por eso– vamos a votar que no.

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Gràcies.

Passem, doncs, a la votació.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Vint.

Vots en contra?

Un vot.

Abstencions?

Cap.

La proposta ha estat aprovada per 20 vots a favor, 1 vot en contra i cap abstenció.

Felicitats, enhorabona als Amics del Camí. Farem el Camí, si més no un trosset.

(Aplaudiments.)

I abans de tancar la sessió, recordar-los que aquesta és l'última comissió que farem en aquest període de sessions. Tot i que ens veurem, perquè la setmana que ve tenim Ple, doncs, no em puc estar de desitjar-los a tots bones festes.

Gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda i sis minuts.